

Đông Phương Bất Bại Chi Tự Dưỡng Ngạo Kiều Nữ Vương

Contents

Đông Phương Bất Bại Chi Tự Dưỡng Ngạo Kiều Nữ Vương	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	8
4. Chương 4	11
5. Chương 5	14
6. Chương 6	18
7. Chương 7	21
8. Chương 8	24
9. Chương 9	26
10. Chương 10	27
11. Chương 11	29
12. Chương 12	31
13. Chương 13	34
14. Chương 14	37
15. Chương 15	38
16. Chương 16	41
17. Chương 17	47
18. Chương 18	51
19. Chương 19	54
20. Chương 20	58
21. Chương 21	62
22. Chương 22	66
23. Chương 23	69
24. Chương 24	71
25. Chương 25	73
26. Chương 26: Phiên Ngoại 1	76
27. Chương 27: Phiên Ngoại 2	79

Đông Phương Bất Bại Chi Tự Dưỡng Ngạo Kiều Nữ Vương

Giới thiệu

Thể loại: Đồng nghiệp văn Đông Phương Bất Bại; Công sủng thụ; HEEdit: Bi Beta: BTâm dương sư Vệ Tu Nghiêu và t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dong-phuong-bat-bai-chi-tu-duong-ngao-kiieu-nu-vuong>

1. Chương 1

Edit: Bi

Beta: BT

– Đứng... đứng... Liên đệ... Chậm một chút... ngơ...

Trong phòng, người nào đó đang thấp giọng rên rỉ, tiếng kêu xen lẫn thống khổ và vui sướng, giọng nói mềm nhẹ thốt ra dường như lại không có hiệu quả, mà ngược lại bị đối phương đối xử càng thêm kịch liệt.

Nặng nhọc thở dốc, trên giường lớn, thân thể thấp thoáng sau tầng tầng tơ lụa, tiếng rên rỉ nhỏ nhỏ, mỏng manh khàn khàn hợp thành một khúc nhạc đêm

Phù dung trưởng ẩm, một đêm...

Vệ Tu Nghiêu thẫn mắng một tiếng, ổn định thần trí, nghĩ ngợi xem làm thế nào mới có thể rời đi khỏi nơi người ta đang trình diễn xuân cung sống này. Chết tiệt, hấn rơi xuống đâu không rơi, lại rơi trúng nơi này.

Vệ Tu Nghiêu vốn là con cả của Vệ gia, chủ tịch tập đoàn Vệ thị, năm nay vừa 29 tuổi, sắp sửa tiến lên hàng ngũ nam nhân thành thực, cũng chiếm ưu thế tuyệt đối lần thứ ba đứng đầu danh sách những người đàn ông độc thân hoàng kim. Tập đoàn Vệ thị là hấn khi mới 23 tuổi, vội vàng từ Mỹ trở về kế thừa sản nghiệp do phụ thân lưu lại. Phụ thân năm ấy xảy ra tai nạn xe, mẫu thân lúc ấy cũng ở trên xe, khi xe cứu thương chạy đến nơi thì hai người đã tắt thở. Vệ Tu Nghiêu chính là dưới hình thức như thế bị người trong gia tộc ép trở về nước.

Sau khi về nước, gia tộc họ Vệ lập tức mở cuộc đàm phán, tranh luận, tìm kiếm một phương án giải quyết, chọn ra một người đứng đầu tập đoàn Vệ thị. Mọi người vốn cho rằng Vệ Tu Nghiêu bất quá chỉ là một tên công tử bột sống trong tháp ngà, ăn chơi trác táng, sao có khả năng kế thừa. Lúc ấy Vệ Tu Nghiêu đứng dậy cười cười, tuyên bố với mọi người:

– Vào đúng sinh nhật năm ngoái của ta, cha đã lập ra di chúc để ta trở thành người kế thừa tập đoàn Vệ thị, cho nên vấn đề về người cầm quyền tập đoàn Vệ Thị sau này, ta nghĩ không cần phải tiếp tục thảo luận nữa. Hiện tại, Tu Nghiêu tuổi còn nhỏ, đối với tập đoàn lớn như vậy cũng không thể nắm hết được. Như vậy các vị thúc thúc, bá bá, ta tin rằng mọi người cũng đều nguyện ý trợ giúp Tu Nghiêu, cùng Tu Nghiêu giúp tập đoàn vượt qua khó khăn lần này đi?

Vài lời nói khiến cho tâm tình của mọi người nổi sóng, trong chốc lát đã rơi xuống vực thẳm, rồi chốc lát lại leo lên núi cao. Đây gọi là cái gì, vừa đâm người ta xong liền cho ăn kẹo sao? (Bằng với câu: Vừa đâm vừa xoa)

Quanh bàn tròn lộng lẫy xa hoa, mấy vị đồng sự trong nhất thời sắc mặt đã biến đổi cực kỳ ngoạn mục. Nhìn tờ giấy, khuôn mặt mọi người sững sốt, không ai nói ra được lời nào. Đến tận đây, Vệ Tu Nghiêu liền chính thức từ một học sinh, trong vòng một đêm trở thành một cổ máy kinh doanh. Cho đến khi hấn 28 tuổi, Tập đoàn Vệ thị đã trở thành tập đoàn lớn nhất Châu Á, sánh ngang với các tập đoàn lớn khác trên thế giới.

Vệ Tu Nghiêu kỳ thật còn có một đệ đệ tên là Vệ Tu Trữ, hiện tại đang là sinh viên đại học Cambridge ở Anh Quốc. Hai huynh đệ đều là thông tuệ dị thường. Tuy rằng sau khi lên đại học mỗi người một nơi, nhưng tình cảm huynh đệ vẫn rất tốt.

Trừ bỏ những gì người ngoài biết đến, trên thực tế Vệ gia gia tộc còn một thân phận bí mật khác: âm dương sư.

Nhưng, gia quy của Vệ gia, tầng pháp thuật cao nhất chỉ có thể do con cả hoặc cháu đích tôn kế thừa, là thứ mà không một tộc nhân nào được phép học. Đây cũng chính là lí do khi đó Vệ Tu Nghiêu tuy rằng luôn hoài nghi sự kiện “Tai nạn xe”, nhưng vì thế lực không đủ nên không dám hành động thiếu suy nghĩ. Đồng thời cũng là nguyên nhân khiến hấn không dám đối chọi gay gắt với người trong tộc

Vài năm liền, hấn vừa phải bảo vệ đệ đệ ở ngoại quốc du học, vừa phải tránh thoát được nhiều vụ ám sát ngoài ý muốn, tuy rằng thực vất vả, nhưng cuối cùng cũng tìm được tộc nhân ám hại cha mẹ hấn, hơn nữa

còn báo được thù.

Âm dương sư tuy rằng có thể tính ra được một số bí mật không mấy người biết, từ đó nghịch thiên cải mệnh, nhưng dù sao cũng cần phải trả một cái giá lớn. Tuy là mượn tay giết người, nhưng điều này coi như là nghịch thiên, bản thân nguyên bản còn sống được năm mươi năm liền giảm bớt xuống hai mươi năm. Bất quá, người tính không bằng trời định, Vệ Tu Nghiêu đoán được sau khi Vệ Tu Trữ về nước sẽ gặp nguy hiểm liên quan đến tính mạng, vì để thay đổi điều đó, hắn mạnh mẽ thi triển bí thuật, cũng không cần thận xé rách thời không...

Sau đó liền xuất hiện cảnh tượng trên.

Cho dù là Vệ đại chủ tịch luôn lấy trầm ổn tao nhã làm trọng, lúc này tâm cũng đã không chịu được mà hung hăng chửi tục mấy lần, bình thường hắn đã sớm có hành động. Bất quá hiện tại hắn lấy tư thế kỳ quái ghé vào trên nóc phòng của người ta, mà trong phòng lại vừa khéo đang trình diễn xuân cung sống, tiếp tục vừa khéo chính là khi hắn vừa rớt xuống đã làm vỡ một miếng, càng quý dị hơn chính là, một phát mà bay luôn cả mảng lớn...

Vì thế, sau khi thời không bị xé rách, Vệ Tu Nghiêu toàn thân tê liệt, cũng chỉ có thể im lặng, trợn to mắt nhìn hai cái thân ảnh thấp thoáng trong màn tơ kia.

Kỳ thật Vệ Tu Nghiêu không biết, khi hắn vừa mới rơi xuống nóc nhà người ta, thậm chí cả khi làm bay mái ngói nhà người ta, mỹ nhân tuyệt sắc đang nằm bên dưới, trong mắt đã hiện lên một tia sáng lạnh lẽo, sát khí liên tục không ngừng ngưng tụ ở đầu ngón tay, chậm rãi hình thành một cây ngân châm dài nhỏ, sau đó, bắn ra.

Trên nóc nhà, Vệ Tu Nghiêu kêu lên một tiếng đau đớn, bởi vì âm dương sư cũng đồng thời tu luyện võ thuật bí truyền, cho nên có thể nhìn thấy cây châm kia hướng chính mình bay tới không phải là vấn đề, vấn đề chính là cho dù nhìn thấy rõ ràng, lại cứ nhiên không thể động đậy.

Vì thế, trong một khoảnh khắc, Vệ Tu Nghiêu dùng hết toàn lực di chuyển sang bên phải một chút, ngậm châm vừa đúng lúc xuyên qua thùy tai trái, thoáng chốc một cỗ không khí cực lạnh theo thùy tai tản ra, lan tràn trên toàn thân.

Vệ Tu Nghiêu nhắm mắt lại, hơi thở có chút bất ổn.

Âm thầm cố gắng mượn cỗ khí lưu vẫn còn trên người mình để truyền dẫn nội lực, tận tụy không nhìn tới tình huống ở trong phòng kia, bởi vì hắn biết, người bắn châm về phía hắn tuy rằng phát hiện ra hắn, còn có ý đồ muốn đưa hắn vào chỗ chết, nhưng theo tình hình vừa rồi cũng có thể thấy được, người kia không có ý định mạnh mẽ muốn giết hắn.

Hoặc là nói, việc người kia đang làm dở, so với giết hắn quan trọng hơn. (BT: H quan trọng hơn là đúng rồi ^^)

Đúng lúc đó, tiếng rên rỉ trong phòng đột ngột biến đổi. Vệ Tu nghiêu dù sao cũng là một nam nhân bình thường, nghe được thanh âm từ trên giường người khác như vậy, thân mình cũng có chút trở nên khô nóng. Yên lặng tự nguyện rửa trong lòng, tạm thời đành đem hi vọng ký thác vào thân thể luôn có khả năng không chế vô cùng tốt của mình.

– Liên đệ, người... người không ở lại sao...?

Một tiếng nói thanh lương trong sáng truyền tới tai Vệ Tu Nghiêu, Vệ Tu Nghiêu ngẩn người, nam?

Hai nam nhân?

Một bàn tay trắng nõn nhỏ nhắn vén màn tơ lên, mỹ nhân tuyệt sắc trên giường sâu kín nhìn về phía nam tử đang mặc quần áo ở bên giường.

Liếc mắt một cái, để lại một hơi thở thanh tuyệt, cho dù là Vệ Tu Nghiêu đã gặp qua không ít Thiên Hoàng siêu sao của giới giải trí, cũng nhìn không được mà thán phục một tiếng dưới đáy lòng. Nhưng mà, tỷ vết duy nhất của viên ngọc chính là người này đánh khá nhiều phần, mà lúc này, sau cuộc vận động kịch liệt vừa rồi, trông lại càng lộ ra sự chật vật.

Bất quá, nghe nói giới giải trí hiện tại không phải thịnh hành vẻ đẹp hỗn độn sao?

Nhưng vẻ đẹp hỗn độn lúc này dường như chỉ có mình Vệ Tu Nghiêu là thưởng thức, chỉ nghe thấy nam tử đang thất đại lưng kia nói:

– Bất Bại, người cũng biết trong giáo có rất nhiều việc cần phải xử lý đi? Đừng nháo nữa!

Bất Bại? Trong giáo?

– Ân, ta đã biết. Liên... Liên đệ, người cũng phải chú ý một chút đến thân thể.

Mỹ nhân tuyệt sắc lại đem màn lụa thả xuống, nằm trở lại.

Nam tử sau khi mặc quần áo xong, đứng bên cạnh trong chốc lát, sau đó tự cho là không ai thấy, âm thầm bấu môi một cái đầy chán ghét, ngênh ngang rời đi. (BT: thằng DLĐ chết bầm, dám đối xử với ĐP tiểu mỹ thụ của ta như thế, ta ghét!!!!!!!!!! >”

2. Chương 2

Edit: Bi

Beta: BT

Tia nắng ban mai tươi sáng mang theo ý vị chiếu rọi khắp nơi, mùi hỗn hợp của cỏ xanh với bùn đất mê người, trong trẻo nhưng lạnh lùng mà giao hòa vào nhau, mang theo cảm giác ấm áp vây lấy người lúc này đang nhàn nhã bình tĩnh nằm trong đình viện lật sách.

Tùy ý lật mấy trang của cuốn sách cổ trên tay, Đông Phương Bất Bại có vẻ như đã hết hứng thú, hừ, toàn những thứ loạn thất bát tao, một chút thú vị cũng không có.

Trong lúc này lại giật mình nhớ tới nam nhân kỳ quái đêm qua bị mình bắt được kia, lông mi miễm cường chớp chớp mấy cái, sau đó xoay người nói với thị nữ phía sau:

– Đi, đem cái người tối hôm qua bốn tọa bắt được lại đây.

Thị nữ lĩnh mệnh, khom người lui xuống, ra đến đình viện liền giơ tay lên, trong nháy mắt xuất hiện ba nam tử mặc hắc y, bên ngoài là áo choàng màu đỏ sậm. Thị nữ nhìn bọn hắn, lập tức đi trước dẫn đường, mấy nam tử thần bí cũng lập tức đuổi theo.

Chán ghét đem sách ném qua một bên, ngón tay trắng nõn vờ về chơi đùa một bộ thêu đặt trên bàn đá, Đông Phương Bất Bại hơi hơi nhếch khóe môi, vẫn là cái này thú vị hơn.

Chỉ chốc lát sau, thị nữ kia quay trở lại cùng với mấy người nam tử đang kéo Vệ Tu Nghiêu. Vệ Tu Nghiêu bởi vì bị bắt mà có vẻ cực kỳ chật vật, bị một nam tử quăng ra, trong đình viện liền vang lên thanh âm của một vật nặng rơi xuống đất.

Đang bắt tay nghiên cứu cách làm mẫu thêu hồng mai được xưng là Giang Nam đệ nhất, Đông Phương Bất Bại nhăn mi một chút, liếc người kia một cái, mở miệng:

– Đem hắn cứu tỉnh.

Một trong mấy nam tử khom mình tiến lên, đưa tay ra, nhanh nhẹn giải thụy huyết cho Vệ Tu Nghiêu.

– Ngô...

Đang trong mơ màng, Vệ Tu Nghiêu chậm rãi tỉnh lại, chưa kịp hoàn toàn thanh tỉnh, đau nhức toàn thân cùng với sự đau đớn kỳ quái một bước truyền thẳng tới đại não. Mơ màng nhìn nhìn, chỉ thấy một mảng lớn màu đỏ, đỏ đến chói mắt, đỏ đến mức khi hắn mở mắt ra liền cảm thấy đau đầu.

Đây là nơi nào?

– Tỉnh?

Câu hỏi lạnh như băng mang theo thanh lương thấu triệt vang lên, Vệ Tu Nghiêu vô ý thức lên tiếng, lúc này mới kịp phản ứng, thanh âm này hình như đã từng nghe qua ở nơi nào đó.

Gian nan cố gắng mở mắt ra, thứ chậm rãi hiện lên trước mặt chính là... những đóa hoa đang nở vô cùng tươi đẹp xung quanh.

Một mảng lớn toàn hoa đẹp kiều diễm, một phần là hoa đỏ đến chói mắt, phần khác lại là hoa trắng thuần khiết.

Trong đại não truyền đến oanh một tiếng, trí nhớ đêm qua nhất thời mãnh liệt như sóng lớn chảy vào trong óc.

Con người màu nâu nhạt của Vệ Tu Nghiêu hiện lên hốt hoảng. Đêm qua vốn là thời không bị xé rách, rơi đến trên nóc nhà người ta, bị bắt nhìn một hồi xuân cung sống. Sau đó bị một nam nhân xinh đẹp tính sổ, cuối cùng hình như là đối phương thừa dịp khi hắn không chú ý liền phóng ám khí, hơn nữa chính mình lại không thể tránh thoát. Sau đó thì sao? (Bi: Anh mãi ngắm mỹ nhân, làm gì còn để ý cái gì nữa mà đòi tránh =.= ; BT: Kinh nghiệm rút ra từ đam mỹ: mê zai là căn bệnh nguy hiểm nhất mọi thời đại)

Vệ Tu Nghiêu hé mắt nhìn, sau khi bị ngất xỉu, hình như đối phương có nói gì đó, hơn nữa hình như còn là một câu rất kỳ quái.

– Hừ, tên quê mùa chán sống, thậm chí ngay cả phòng ngủ của Đông Phương Bất Bại ta cũng dám xông vào.

Đồng tử chợt co rút lại, Vệ Tu Nghiêu không thể tưởng tượng nổi ngẩng đầu lên nhìn người nào đó đang nằm sấp dương dương tự đắc nhìn lại hắn, Đông Phương Bất Bại? Sẽ không phải là Đông Phương Bất Bại kia chứ?

Khóe miệng co quắp, mặc dù là học đại học ở Mỹ, nhưng khi còn trẻ ở trong nước, truyện của Kim Dung hắn cũng đọc không ít. Đây, đây là tên gia hỏa tự mình xưng là Đông Phương Bất Bại...

Lúc này Vệ Tu Nghiêu mới thừa dịp đối phương chưa mở miệng, tinh tế đánh giá người gọi là Đông Phương Bất Bại đang tựa vào ghế kia.

Quần áo hồng y, trên thêu toàn những bông mẫu đơn lớn phức tạp, tay áo theo tư thế chủ nhân dựa vào ghế mà mở ra, tơ lụa tốt nhất tinh tế nhẵn mịn bao trùm lấy thân mình tuấn tú, vạt áo rũ xuống chạm mặt đất, càng lộ ra vẻ đẹp hoa lệ mờ ảo.

Đông Phương Bất Bại đầu cũng không ngẩng lên:

– Xem đủ chưa?

Đáng tiếc chính là thanh âm quá lạnh lẽo khiến người ta cảm thấy rợn người.

Con người màu nâu nhạt của Vệ Tu Nghiêu xẹt qua một tia nghi hoặc, im lặng thử di động thân thể, lại phát hiện mình hình như bị điểm huyết. Nhú mày, đây là người cổ đại? Nói cách khác, hắn tới cổ đại?

Tối hôm qua thời gian cấp bách, sau đó chuyện xảy ra liên tiếp khiến hắn cũng không truy cứu loại lựa mông kỳ quái mà đối phương mặc kia. Chờ tới hiện tại mới hậu tri hậu giác phát hiện, trang phục đối phương mặc thể nhưng lại là trang phục cổ.

– Thật to gan, bốn tọa hỏi người, người lại dám không trả lời.

Người tự xưng Đông Phương Bất Bại kia khẽ nhíu đôi mắt đẹp, hàn ý từ quanh thân phát ra, mấy người bên cạnh vừa nhìn thấy hắn muốn phát hỏa, vội vàng cúi người thấp hơn.

Vệ Tu Nghiêu lần này chống lại đôi mắt mê hoặc của Đông Phương Bất bại, ngẩng mặt lên nhìn hắn:

– Người là Đông Phương Bất Bại?

Đôi lông mày của mỹ nhân nhíu lại:

– Đúng là bốn tọa.

Trên mặt hiện lên mỉm cười, Vệ Tu Nghiêu giờ phút này có thể tin tưởng rằng người trước mặt đúng là Đông Phương Bất Bại trong tiểu thuyết của Kim Dung. Bất quá nếu thật là vậy, nam nhân xinh đẹp này thật ra rất thích hợp để luyện loại võ công tà môn đó.

Đông Phương Bất Bại sắc mặt khê biến, từ trên ghế dựa đứng lên, một đôi mắt đẹp không chút gợn sóng nhìn chăm chú Vệ Tu Nghiêu.

Vệ Tu Nghiêu nhìn nam nhân xinh đẹp trước mặt đứng dậy cực nhanh, trong đôi mắt xinh đẹp xuất hiện nhiều điểm hồng, màu đỏ càng ngày càng đậm, hiển nhiên sát khí cũng càng ngày càng dày đặc.

Vệ Tu Nghiêu có chút kinh ngạc, từ trong ánh mắt hắn có thể đọc được một loại gọi là xấu hổ và giận dữ gì đó, hơn nữa còn bao quanh một tầng đỏ sẫm, tựa như phải giết chết mình mới có thể trút hết cảm phần. Vệ Tu Nghiêu lúc này thật sâu hiểu được, nếu như mình lúc này giống với lúc vừa gặp, chỉ cần cười một chút, đảm bảo mỹ nhân này lập tức xông vào đem mình xé thành mảnh nhỏ.

Đạo lý mỹ nhân là rắn độc, thời khắc này chính là biểu hiện chân thật nhất cho hình tượng đó.

Vệ Tu Nghiêu cố gắng khống chế hơi thở thoái mái quanh thân mình. Tuy rằng bị điểm huyết, nhưng ở tầng pháp thuật cao nhất của âm dương sư, thân thể chỉ cần còn có một bộ phận có thể động đậy, hắn cũng có thể thoái mái thoát khỏi nguy hiểm. Nói dễ hiểu chính là, âm dương sư bọn hắn chỉ cần thanh tĩnh, thân thể còn một bộ phận có thể hoạt động, dù là sắp chết, thì tuyệt đối có thể chạy trốn, thậm chí là sống sót.

Hiện tại đến nơi này, tuy rằng còn chưa hiểu nơi này đến tột cùng là thế nào, nhưng vị nam tử thú vị trước mặt này lại khiến cho Vệ Tu Nghiêu chú ý.

Cao ngạo, quật cường, dễ tức giận, nếu đối thủ một khi có gì đó uy hiếp hắn, Vệ Tu Nghiêu tin tưởng, vị mỹ nam tử trước mặt này trong thời gian ngắn nhất sẽ trở nên điên cuồng mà giết chóc.

Không phải nói nam nữ cổ đại đều tôn trọng Nho học sao, làm thế nào lại nuôi ra được một mỹ nam tử thú vị lại đáng yêu như vậy?

Bất quá, chính là người này trang điểm quá đậm, che mất rất nhiều vẻ đẹp, nếu không phải mình ở hiện đại đã lên giường cùng với rất nhiều nam nhân và nữ nhân, chỉ sợ thật đúng là không nhìn ra vẻ tuyệt mỹ đã bị phấn son che lấp này. (BT: Hóa ra anh đã hái nát bao vườn hoa rồi àh???)

Thu liễm hơi thở, Vệ Tu Nghiêu cố gắng tìm ngôn ngữ, lên tiếng:

– Ta nghĩ, người đối với ta có thể có chút hiểu lầm. Ngô, là ta nói, chúng ta cần nói chuyện, Đông Phương tiên sinh.

Đông Phương Bất Bại không trả lời, đôi mắt đen đẹp tựa lưu ly như trước gắt gao nhìn chăm chăm Vệ Tu Nghiêu. Trực giác nói cho hắn biết, người nam nhân này không đơn giản.

Võ công của mình thế nào bản thân mình rõ ràng nhất. Mặc dù đã thật lâu không đi lại trên giang hồ, nhưng hắn xưng thiên hạ đệ nhất, liệu có ai dám xếp ở trên hắn? Bất quá, đêm qua, tên nam nhân kỳ quái này tựa hồ rất thoải mái tránh được ngân châm mang theo bảy phần nội lực của mình.

Khi đó, nếu hắn muốn giết mình, chỉ sợ người vừa trải qua tình sự như mình, ngay cả cơ hội phản kháng cũng sẽ không có.

Loại cảm giác xấu hổ và giận dữ khi bị người nhìn trộm chột lóe lên rồi biến mất. Đông Phương Bất Bại dừng lại hơi thở lạnh băng, một lần nữa nghi hoặc nhìn qua, người này tựa hồ thật sự vô cùng... kỳ quái!

Trên người không có sát khí, người cũng không có vẻ hoảng hốt bất loạn, thậm chí dưới tình huống bị mình điểm huyết đạo toàn thân còn có thể lấy một bộ dáng trấn định đứng trước mặt mình.

Trong con ngươi lưu ly đen láy, ánh sáng loạn chuyển, Đông Phương Bất Bại dường như đang tự hỏi điều gì.

Vệ Tu Nghiêu nhìn thấy trong ánh mắt xinh đẹp của hắn màu hồng đã dần dần thối lui, đổi lại chính là nghi hoặc cùng suy tư, vì thế hơi hơi gợi lên chút tươi cười ầm ập, tiếp tục dẫn dụ. (Bi: dụ dỗ =. =” ; BT: Có kinh nghiệm câu dẫn con nhà lành có khác, hí hí)

– Đông Phương tiên sinh, chúng ta có thể nói chuyện không? Tin tưởng ta, ta sẽ không gây bất lợi với người

Phải tin tưởng tên nam nhân kỳ quái này sao?

Đông Phương Bất Bại nheo mắt:

– Bốn tọa không phải tiên sinh.

Ở cổ đại, chỉ có người cực kỳ được tôn sùng mới có tư cách được gọi là tiên sinh, nếu không những người này chính là phu tử. Chỉ có hai loại người này mới có tư cách, mới xứng với danh xưng “tiên sinh” này.

– Nga

?

Vệ Tu Nghiêu kéo dài âm. Nhờ sự am hiểu cực độ về việc đánh vào tâm lý, hiện tại hắn đã biết đối phương đã bỏ đi ý nghĩ muốn lập tức giết mình.

Khóe môi kéo lên một độ cung mờ nhạt, không hề bận tâm đến âu phục trên người lúc này đã bị chèn ép thành nhăn nhúm, bộ dạng chật vật, hắn chậm rãi đi qua, tao nhã ngồi xuống mặt ghế đá, trên bàn đá hình tròn còn bày trà cùng một ít điểm tâm.

Trong con người màu nâu nhạt hiện lên sắc thái nhu hòa, Vệ Tu Nghiêu mở miệng:

– Vậy phải kêu Đông Phương Bất Bại sao?

Đông Phương Bất Bại lại đổi sắc mặt, không nói chuyện.

Huyết đạo trên người hắn lúc nào đã bị giải quyết?

– Ta gọi là Vệ Tu Nghiêu, nhà ở... cách nơi này hơi xa. Xin hỏi, ta phải xưng hô với người thế nào?

Rót một ly trà, Vệ Tu Nghiêu đưa chén sứ tới.

Đề phòng mà tiếp nhận chén sứ, thanh âm của Đông Phương Bất Bại không hề thay đổi:

– Đông Phương Bất Bại.

– Ta đây gọi người là Đông Phương tiên sinh đi, như vậy tựa hồ thực dễ gọi.

– Đông Phương.

– Nga? – Vệ Tu Nghiêu hài hước, trong con người màu nâu nhạt xuất hiện tiểu ý – Vì cái gì mà không gọi là Bất Bại?

Thoáng chốc, trong con người Vệ Tu Nghiêu lại đón nhận sát khí đằng đằng băng lãnh từ con người đối phương bắn sang.

– Được rồi... “Đông Phương” cũng rất êm tai.

Đông Phương Bất Bại lúc này mới thu hồi ánh mắt tàn nhẫn của mình. Đôi mắt đẹp nghiêng qua Vệ Tu Nghiêu, liếc hắn một cái:

– Trước kia người không biết bốn tọa?

– Ân.

Vừa nghe, thanh âm của Đông Phương Bất Bại nhất thời lại lạnh đến tận cùng:

– Vậy người đem qua như thế nào lại lên vào viện tử của bốn tọa?

Lời nói này thật kín đáo, Vệ Tu Nghiêu vừa nghe, lập tức gục nửa đầu xuống, con người màu nâu nhạt hơi ngước lên, khóe miệng cười cười hơi nhấc lên, thanh âm trầm thấp mà tao nhã:

– A, khi đó... là bị quăng xuống nhân địa điểm.

Đúng vậy a, cũng tại vì bị thời không quăng xuống nhầm chỗ, cho nên hắn mới ở đây.

Nhưng, là thế giới trong sách sao?

Vừa mở mắt ra lại nhìn được một hồi xuân cung sống, cái này thật đúng không phải quỷ dị bình thường.

END 2

3. Chương 3

Edit: Bi

Beta: BT

Lời nói này thật kín đáo, Vệ Tu Nghiêu vừa nghe, lập tức gục nửa đầu xuống, con ngươi màu nâu nhạt hơi ngược lên, khóe miệng cười cười hơi nhấc lên, thanh âm trầm thấp mà tao nhã:

– A, khi đó... là bị quăng xuống nhầm địa điểm.

Đông Phương Bất Bại hơi kinh ngạc:

– Bị... quăng nhầm địa điểm?

Ai lại có bản lĩnh đến như vậy, có thể đem người quăng đến nơi đây? Hay là nói, người kia căn bản không phải người? Trong đôi mắt đẹp đột nhiên hiện ra ánh sáng lạnh, khóe miệng Đông Phương Bất Bại gợi lên một nụ cười trào phúng.

– Lại có gan dám trêu chọc bốn tọa, ta xem ngươi thực là không muốn sống.

Vừa nói xong, giữa những ngón tay mảnh khảnh lại xuất hiện mấy cây ngân châm lạnh lẽo

Trong truyện của Kim Dung Đông Phương Bất Bại cao ngạo đến cực điểm, tính cách lại tàn nhẫn vô cùng, trừ bỏ đối với Dương Liên Đình đặc biệt ra, làm việc cho tới bây giờ là tùy ý mà làm. Vệ Tu Nghiêu có chút khó hiểu, một người tài hoa độc nhất vô nhị thế này, vì cái gì mà lại vì Dương Liên Đình mà trang điểm quá đậm đến như thế? Đến nỗi tự che đi khuôn mặt nguyên bản thanh lệ vô song, thậm chí không tiếc, đem cả Nhật Nguyệt Thần Giáo dâng lên tay kẻ bại hoại như hắn.

Nhưng hiện tại cho dù Vệ Tu Nghiêu cảm thấy hứng thú với việc này như thế nào, thì giờ phút này hắn cũng không muốn quan nhiều vậy. Hiện tại ngay cả bản thân mình hắn còn quan không xong, đừng nói là bất kể vấn đề gì khác. Mắt thấy Đông Phương Bất Bại xuất ra mấy ngân châm sáng loáng, sắc mặt Vệ Tu Nghiêu khẽ biến đổi.

Thật là một gia hỏa kiêu ngạo không chấp nhận được người khác ở trước mặt mình càn rỡ.

Âm thầm ngưng tụ chân khí, chú thuật thuần di cũng chuẩn bị sẵn sàng, Vệ Tu Nghiêu bất động thanh sắc chuẩn bị. Tuy rằng nơi này so với hiện đại có vẻ thú vị hơn nhiều, không giống như hiện đại lạnh băng không chút tình cảm, nhưng cũng đồng thời có rất nhiều nguy hiểm. Chỉ cần hơi không chú ý, phỏng chừng là không còn mạng sống mà ra khỏi cái viện tử này.

Đông Phương Bất Bại đã nhận ra động tác phòng bị rất nhỏ của hắn, nhất thời cười rộ lên đầy mỉa mai hoặc:

– Bốn tọa còn tưởng ngươi thật sự không sợ chết, thì ra cũng chỉ là một tên nhát gan.

Vừa nghe lời này, Vệ Tu Nghiêu neho mắt lại:

– Đông Phương đối với tại hạ không khách khí, chẳng lẽ tại hạ phải đứng yên đó chờ chết?

Hơi thở hơn người bẩm sinh hiển lộ ra không thể nghi ngờ. Thân hình thon dài của Vệ Tu Nghiêu đắm chìm trong ánh mặt trời dần dần ấm lên. Ấu phục mặc trên người đã có ít nếp nhăn, nhưng vẫn không thể che dấu loại lãnh đạm phát ra từ cơ thể. Người nam nhân này, từng có được tình cảm của toàn bộ nữ nhân, cho dù hiện tại đã rơi vào địa bàn của người khác, loại tao nhã cùng giọng điệu không thể cưỡng nổi vẫn có thể khiến người khác kinh hãi như trước.

Màu nâu nhạt trong con ngươi chậm rãi chuyển động, phát ra ánh sáng vừa dịu dàng lại vừa lạnh lùng nghiêm nghị, cùng với nó, trên người hình thành sự tươi sáng không gì so sánh được.

Đông Phương Bất Bại lặng đi một chút, sau đó cười rộ lên quỷ dị:

– Bốn tọa thật không nghĩ tới, trên giang hồ vẫn còn có người thú vị như ngươi tồn tại. Ngươi...

Vừa định nói chuyện, khước mắt lại liếc thấy một thị nữ đang đi tới cách đó không xa, thanh âm cũng ngừng lại. Thị nữ khiêm tốn mà quỳ xuống:

– Giáo chủ, Dương tổng quản tới!

Ánh mắt Đông Phương Bất Bại sáng lên:

– Còn không mau mời Dương tổng quản vào?

– Dạ

Vệ Tu Nghiêu thú vị mà nhìn Đông Phương Bất Bại trong nháy mắt trở nên vui vẻ, khuôn mặt tinh xảo vui sướng tươi cười. Xem ra người này đúng là Đông Phương Bất Bại trong truyền thuyết kia. Có thể đối đãi với một Dương Liên Đình như vậy, thiên hạ này trừ bỏ Đông Phương Bất Bại còn có thể có ai? (BT: Ta ko thích!!!!!! Sao ĐP lại vì thằng DLD khôn nạn mà vui thế chứ?????)

Bất quá, người này thay đổi sắc mặt cũng quá nhanh đó. Một giây trước còn là bộ dạng muốn ăn thịt người, một giây sau đã lại cười tươi, lộ ra lúm đồng tiền. Nếu đem xóa đi tầng phấn kếm chất lượng chướng mắt kia, ngơ, khuôn mặt này phối hợp với đôi mắt trong suốt đen như lưu ly. Vệ Tu Nghiêu không tự giác nhích lên khước miệng, người như vậy mới được xưng tụng là tuyệt đại giai nhân.

Nhưng chỉ một giây sau, Vệ Tu Nghiêu lập tức thu hồi lại quyết định vừa rồi.

Chỉ thấy Đông Phương Bất Bại lạnh lùng quay đầu lại, nhìn hẩn rồi nói:

– Liên đệ không thích xú nam nhân khác có mặt trong này, mấy người các ngươi mau đem hẩn xuống cho ta.

Mấy người nam tử lập tức quỳ xuống đáp:

– Vâng.

Con ngươi màu nâu nhạt của Vệ Tu Nghiêu cấp tốc co rút lại, trên mặt xuất hiện một thoáng tươi cười quỷ dị:

– Muốn bắt ta?

Đôi môi khẽ động đây, hai tay bắt đầu kết ấn, hai tay kết ấn phức tạp, Vệ Tu Nghiêu gắt gao nhìn chăm chăm Đông Phương Bất Bại lúc này đang lộ ra một ít kinh ngạc, trong nháy mắt tan biến trước mắt mọi người.

– Đây... Đây là có chuyện gì?

– Người đâu? Tên nam nhân kia đâu?

– ... Chẳng lẽ hẩn là tiên nhân? Trời ạ, chúng ta đắc tội với thần tiên rồi, chúng ta sẽ không được siêu sinh... Làm sao bây giờ... làm sao bây giờ, giáo chủ!

– Giáo chủ, Giáo chủ...

Mấy hạ nhân ở đây đều cuống cuống hoảng loạn, chứng kiến một người không hề di chuyển lại tan biến ngay trước mắt mình, giải thích duy nhất là người đó là tiên nhân từ trên trời xuống, hoặc là yêu quái. Nhưng khi thể nhân gặp được loại tình huống này, trong tiềm thức sẽ lựa chọn phương án đầu tiên.

Đông Phương Bất Bại cũng có chút hoảng hốt, lúc này nghe thấy xung quanh toàn là tiếng nói bất an và cầu cứu, trong lòng lại buồn bực dị thường. Đôi mắt đẹp nhú lại, mấy ngân châm chưa thu hồi lúc này thoáng chốc hướng phía mấy người đó bay tới, chỉ nghe thấy vài tiếng kêu “A”, sau đó, thế giới rất cục khôi phục sự yên tĩnh.

Thở ra một hơi, lại miễn cảm nhận thấy phía bên trái có hơi thở của người nào đó:

– Ai?

Ngân châm bay qua, nhưng lại bay vào khoảng không.

Nơi đó trống không, căn bản là không có gì cả.

– Bất Bại, người ở nơi này làm gì?

Dương Liên Đình vừa bước vào đình viện liền nhìn thấy Đông Phương Bất Bại lẳng lẳng đứng ở nơi đó, trong mắt còn lộ ra thần sắc khẩn trương hiểm thấy.

Vừa nghe thấy thanh âm quen thuộc, Đông Phương Bất Bại nhanh chóng quay lại hướng phát ra thanh âm, con người đen như lưu ly lập tức biến mất sự băng lãnh, thay vào đó chính là ánh mắt dịu dàng.

– Liên đệ, người đã đến rồi.

Ngay cả ngữ điệu cũng nói chậm lại, hơi thở lãnh tích quanh thân cũng thoáng chốc trở nên ấm áp như xuân phong thổi qua, ấm áp, ấm áp. (BT: Ta ko đọc nữa >_< ta=" ức!!!!)"=" vệ=" tu=" nghiêu=" sử=" dụng=" ần=" thuật=" đứng=" ở=" một=" bên=" lẳng=" lẳng=" nhìn=" tất=" cả,=" thu=" liêm=" toàn=" bộ=" hơi=" thở.= đứng=" vậy,=" hấn=" như=" thể=" nào=" đã=" quen,=" người=" kia=" dù=" xinh=" đẹp=" thể=" nào,=" hấn=" cũng=" là=" đông=" phương=" bất=" bại.= cho=" dù=" là=" đoá=" hoa=" hồng=" kiêu=" ngạo=" cao=" quý,=" thì=" nó=" cũng=" mang=" theo=" gai=" nhọn=" sắc.= ở=" phía=" sau=" là=" một=" biển=" hoa=" lớn,=" dương=" liên=" đình=" hướng=" phía=" đông=" phương=" bất=" bại=" đi=" tới,=" trên=" khuôn=" mặt=" tuấn=" lẫm=" hơi=" lộ=" ra=" tươi=" cười:= " –=" bất=" bại,=" gần=" đây=" sự=" tình=" trên=" giang=" hồ=" tương=" đối=" nhiều.= " các=" đại=" môn=" phái=" hiện=" tại=" vẫn=" không=" có=" thay=" đổi=" gì=" lớn.= " bất=" quá=" nghe=" nói=" thánh=" cô=" của=" nhật=" nguyệt=" thần=" giáo=" ta=" hiện=" đang=" bị=" vây=" khốn=" ở=" thiếu=" lâm.= " –=" thánh=" cô?= " –=" lông=" mi=" đông=" phương=" bất=" bại=" hơi=" run=" rẩy,=" đôi=" lông=" mi=" như=" hai=" quạt=" nhỏ=" dưới=" ánh=" nắng=" mặt=" trời=" có=" vẻ=" dài=" nhỏ=" hơn=" –=" thánh=" cô=" sao=" lại=" bị=" vây=" khốn=" ở=" thiếu=" lâm?= " dựa=" vào=" năng=" lực=" của=" thánh=" cô,=" tuy=" không=" đến=" mức=" có=" thể=" nói=" là=" không=" có=" địch=" thủ=" trong=" thiếu=" lâm,=" nhưng=" muốn=" chạy=" trốn=" cũng=" tuyệt=" đối=" không=" phải=" là=" vấn=" đề.= " –=" còn=" không=" phải=" vì=" tên=" nam=" nhân=" kia=" sao?= " sắc=" mặt=" dương=" liên=" đình=" thay=" đổi,=" khinh=" thường=" hừ=" lạnh=" một=" tiếng,=" không=" chút=" nào=" phát=" hiện=" ra=" khi=" đông=" phương=" bất=" bại=" nghe=" vậy,=" sắc=" mặt=" trong=" nháy=" mắt=" trở=" nên=" khó=" coi.= " –=" nghe=" nói=" nằng=" coi=" trọng=" một=" tên=" đệ=" tử=" phái=" hoa=" sơn,=" tên=" nam=" nhân=" kia=" bị=" thương,=" nằng=" liên=" đưa=" người=" ta=" lên=" núi.= " sau=" đó=" phương=" trượng=" của=" thiếu=" lâm=" tự=" là=" phương=" chứng=" đại=" sư,=" yêu=" cầu=" nằng=" ở=" lại=" thiếu=" lâm=" tự,=" nằng=" dĩ=" nhiên=" cũng=" đáp=" ứng.= " cuối=" cùng=" còn=" thêm=" một=" câu:= " –=" thật=" không=" biết=" xấu=" hổ!= " khi=" dương=" liên=" đình=" nói=" những=" lời=" này,=" từ=" đầu=" đến=" cuối=" đều=" dùng=" một=" loại=" ngữ=" khí=" xem=" thường.= " hấn=" từ=" trước=" đến=" nay=" đã=" không=" ưa=" thánh=" cô,=" lần=" này=" tìm=" được=" cơ=" hội,=" lại=" càng=" dốc=" hết=" sức=" nói=" xấu=" nằng.= " có=" khi=" hấn=" thấy=" thánh=" cô=" cứ=" như=" vậy=" mà=" chết=" ở=" thiếu=" lâm=" tự=" mới=" thật=" là=" rất=" tốt.= " sẽ=" không=" có=" ai=" chia=" sẻ=" nhật=" nguyệt=" thần=" giáo=" với=" hấn,=" cũng=" không=" cần=" thời=" thời=" khắc=" khắc=" đề=" phòng=" nằng=" phát=" hiện=" ra=" việc=" mình=" và=" đông=" phương=" bất=" bại=" lén=" cầm=" tù=" cha=" nằng=" nhậm=" ngã=" hành.= " thật=" lâu=" sau,=" sau=" khi=" đông=" phương=" bất=" bại=" chờ=" dương=" liên=" đình=" nói=" đủ=" rồi,=" mới=" chậm=" rãi=" nói:= " –=" thánh=" cô=" luôn=" luôn=" chí=" tình=" chí=" nghĩa,=" ta=" còn=" thực=" tán=" thưởng=" nằng.= " –=" ai?= " –=" dương=" liên=" đình=" kinh=" ngạc=" nhìn=" qua=" –=" bất=" bại,=" người=" hôm=" nay=" làm=" sao=" vậy?= " thần=" sắc=" sao=" lại=" khó=" coi=" như=" vậy?= " (bi:= " tại=" mi=" chứ=" tại=" ai!= " đồ=" dân!= " xí=" >

~) Vệ Tu Nghiêu đứng ở một bên giữ im lặng, đôi môi thoáng hiện lên một độ cung, con người hẹp dài híp lại, trong con người màu nâu nhạt lộ lên sự đặc ý không biết tên. – Liên đệ, ta mệt mỏi, người hôm nay

đi về trước đi! – Nghĩ nghĩ rồi nói thêm – Buổi tối... ...Có thể tới chỗ ta chứ? Còn chưa kịp nói ra miệng, đã nghe thấy Dương Liên Đình tiếp lời: – Được rồi, người nghỉ ngơi thật tốt. Ta đi xử lý việc trong giáo. Khuya hôm nay ta có lẽ không tới được. Người cũng biết, việc trong giáo luôn luôn.... (Bi: Hừ, đi với gái thì nói toẹt ra đi lại còn bày đặt! Y như mấy ông chồng nói dối vợ để đi chơi với bồ ý! Hừ

BT: Ta chưa ghét đứa nào như ghét thằng này hết. Sau này tác giả ko đi nó đến nơi đến chốn thì ta tức hộc máu chết mất) Trên mặt Dương Liên Đình thoáng hiện ra một nét khó xử – Ân, ta đã biết! – Đông Phương Bất Bại vô lực cười cười – Liên đệ cũng chó làm việc vất vả quá mức, việc trong giáo có lẽ Đồng đại ca cũng có thể giúp đỡ, Liên đệ phải quan tâm đến thân thể mình một chút. – Ân! Dương Liên Đình hơi có chút không kiên nhẫn. Tùy ý trưng ra một nụ cười – Ta đây đi trước, người nghỉ ngơi thật tốt đi! Dứt lời, không chút do dự liền xoay người rời đi! Đông Phương Bất Bại si ngốc nhìn theo thân ảnh hắn rời đi, môi giật giật muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại không mở miệng được. Đợi cho thân ảnh kia khuất hẳn, hoàn toàn không nhìn thấy nữa, hắn mới chậm rãi đi đến băng ghế đã muốn lạnh, nằm xuống. Nhắm mắt lại, những ngón tay trắng nõn thon dài xoa xoa bàn tay kia, nói: – Xuất hiện đi! Xem kịch hay đủ rồi chứ? Vệ Tu Nghiêu có chút giật mình, lúc này mới ý thức được chính mình vừa rời bởi vì Dương Liên Đình ở nơi này biểu đạt tình cảm thì trong lúc vô tình đã tiết lộ hơi thở của mình. Mỉm cười, hắn thu hồi thuật ẩn thân, chậm rãi từ trong bóng tối đi ra. Thanh âm trầm thấp giàu từ tính vang lên, như là rượu đỏ trắng năm hoặc nhân: – Đông Phương Bất bại, người quả thực gánh chịu nổi tên này. (BT: Em lạy anh, em van anh, yêu ĐP nhanh nhanh đi để còn đá đít thằng LĐ kia hộ em)

4. Chương 4

Edit: Bi

Beta: BT (Bloody Tears)

Nghe nói như thế, Đông Phương Bất Bại cũng không có phản ứng gì, cũng không quan trọng chuyện này Vệ Tu Nghiêu bao hàm nhiều ít tầng ý tứ bên trong, hắn chẳng qua chỉ lẳng lặng nhìn thân ảnh cao to dần dần đi về phía hắn. Một giây sau, ngón tay lại theo thói quen mà xoa nhẹ tay kia, một bộ dáng thiếu phụ trang nghiêm hiền lương thực đức trong khuê phòng. (BT: WTF???)

...

Hơi há mồm, nhưng cuối cùng lại không nói gì, Vệ Tu Nghiêu đột nhiên phát hiện, bộ dạng Đông Phương Bất Bại hiện giờ nhìn rất dễ thương. Hắn lại nhớ đến con mèo ba tư màu trắng mà ở hiện đại hắn rất sủng ái.

Bộ lông trắng tinh xinh đẹp, ánh mắt đen như lưu ly, cái lỗ tai khéo léo mà cao quý, cùng với cơ thể mềm dẻo nhưng kiêu ngạo.

– Người đang nhìn cái gì?

Đông Phương Bất Bại dù không thêm để ý thế nào thì cũng vẫn nhận ra ánh mắt hứng thú của hắn, có chút buồn bực, nhưng hơn hết là sự xấu hổ không thể giấu diếm.

– Không có gì.

Đạo lý có chừng có mực Vệ Tu Nghiêu đương nhiên biết, nếu thật sự nói cho Đông Phương Bất Bại biết hắn vừa đem y so sánh với một con mèo, một con mèo hắn nuôi trong nhà và thường thích thú trêu chọc nó, nói không chừng con mèo hoang trước mặt này sẽ trực tiếp cho hắn mấy vết cào.

Đông Phương Bất Bại cũng không tính toán với ánh mắt vô lễ kia, ngồi ngay ngắn thẳng người trên ghế dựa, thu liễm hơi thở miễn cưỡng, nghiêm túc hỏi:

– Vệ đại hiệp, người đến nơi này của ta rốt cuộc là muốn làm gì?

Vệ Tu Nghiêu không nói chuyện, không biết nói cái gì, có nói người cũng không tin, mà hắn cũng lười kiểm cái có khác.

Thấy hần không nói lời nào, Đông Phương Bất Bại nhú mày, lại hỏi:

– Vậy là đến tìm người nào sao? Hay là nói... đến tìm vật gì ở trên Hắc Mộc Nhai này? (BT: Anh đến tìm vợ XD)

~~) (Bi: cô lại hớn rồi! =.=)

Nếu như là lý do đằng sau thì đơn giản, trực tiếp cho y sẽ tốt hơn. Đông Phương Bất Bại cho tới bây giờ cũng không phải một người dễ bị lừa, người này quá mức thần bí, cũng quá mức cường đại, nếu không cần thiết, hần cũng không cần tự tạo thêm cho mình một kẻ thù trên giang hồ. Nếu là người bên ngoài còn chưa tính, nhớ lúc này người này vô thanh vô tức biến mất, biết rõ y ở ngay bên cạnh mắt lạnh nhìn hết thấy mọi việc, thế nhưng chính hần lại không có cách nào bắt được y. Cái loại cảm giác không nắm được trong lòng bàn tay này, thật sự rất không thoải mái.

– Ta không có gì cần tìm cả, cái ta cần hiện tại chính là một chỗ ở. Đông Phương, mặc kệ ngươi tin hay không, ta thật sự không hiểu rõ về thế giới này. Huống hồ bây giờ ta còn không tìm thấy nơi nào có thể đi, cũng không quen ai, không có nơi nào để ngủ lại. Ở nơi này cũng chỉ biết có mình ngươi. Nếu ngươi không để ý, ta nghĩ...

Mới nói đến một nửa, Vệ Tu Nghiêu đột nhiên dừng lại, những lời này rất phiền tình, nghĩ nghĩ lại bổ sung thêm một câu:

– Hoặc là ta giúp ngươi làm mấy việc linh tinh.

Tỷ như, xem phong thủy.

– Nga? – Đông Phương Bất Bại kinh ngạc – Không hiểu rõ thế giới này?

– Ân, mới đến, có rất nhiều việc không hiểu lắm.

Vệ Tu Nghiêu không giấu diếm, đối với Đông Phương Bất Bại hần cũng không định giấu diếm gì, mặc dù hần không thích thái độ chung tình của Đông Phương Bất Bại đối với Dương Liên Đình, nhưng với tính cách của Đông Phương mà nói, vừa kiêu ngạo lại có cốt khí, sẽ không đến mức sử dụng những âm mưu quỷ kế để đầu độc hần, đương nhiên, điều kiện tiên quyết của việc này là bản thân y đã không còn sát khí và cũng không bị Dương Liên Đình giật dây.

(Bi: Đoạn này chém nhiệt tình

~~ BT: Ta sửa lại rồi đó. Thấy thế này chuẩn hơn)

Vừa nghe Vệ Tu Nghiêu nói như thế, trong lòng Đông Phương Bất Bại cũng có chút động, có lẽ đây là đệ tử của một tiên đạo gia nào đó tu hành trong núi sâu để mong thành tiên đi.

Quần áo kỳ lạ, lời nói và việc làm cổ quái, sức mạnh thần bí. Càng nghĩ hần càng cảm thấy đúng là như vậy. Đông Phương Bất Bại âm thầm thả lỏng đề phòng một chút, chỉ cần không phải đến quấy nhiễu cuộc sống của hần và Liên đệ, cho người này lưu lại cũng không sao.

Mỉm cười, ngữ khí của Đông Phương Bất Bại đã dịu đi:

– Đã là khách phương xa tới, Đông Phương sao có thể để cho Vệ đại hiệp làm những công việc của hạ nhân được? Viện tử này của Đông Phương còn gian phòng trống, nếu đại hiệp không chê, vậy để Đông Phương cho người đi chuẩn bị.

Vệ Tu Nghiêu cũng không có ý kiến khác, nghe nói như vậy liền hơi chút biểu đạt lòng biết ơn của mình, việc này liền quyết định như vậy. Hiện tại ở tạm nơi này, đợi cho đến khi quen thuộc với thế giới này hơn một chút, hần sẽ rời khỏi Hắc Mộc Nhai, tìm một nơi thanh tịnh nào đó. Cho dù thế giới này hấp dẫn hơn so với thế giới trước kia của hần, nhưng Vệ Tu Trữ thủy chung vẫn khiến hần lo lắng. Thiếu niên thông minh vui tươi kia, cho dù biết bản lãnh của nó không thua kém mình, nhưng đối với huynh đệ vẫn có một loại ràng buộc bẩm sinh, dù thế nào cũng không thể dứt bỏ được.

Huống hồ, có mỹ nhân đúng là cảnh đẹp ý vui, nhưng đóa hoa mang độc lại khiến cho người ta chùn bước. Tính cách của Đông Phương Bất Bại hay thay đổi, cho dù là Vệ Tu Nghiêu có nhiều kinh nghiệm thương trường cũng không thể hoàn toàn đoán được trong lòng Đông Phương Bất Bại suy nghĩ cái gì. Tựa như y

cầm tù Nhậm Ngã Hành nhiều năm như vậy, nhưng lại không hề hành hạ hay giết chết, khiến cho người ta khó hiểu. Bản thân hắn bắt quả chỉ là một người qua đường, hơn nữa lúc trước còn nhìn thấy y và Dương Liên Đình giao hoan, lại thấy được Dương Liên Đình đối với y lãnh đạm khi y chột vật. Nói không chừng ngày nào đó y hứng trí liền quăng cho hắn một thanh kiếm đòi quyết đấu cũng nên.

Đương nhiên, đây chỉ là bản thân hắn đoán định một phía, cũng có thể hắn đã lấy bụng tiểu nhân mà đo lòng quân tử.

Ám quang trong con ngươi màu nâu nhạt lưu chuyển, trong phút chốc, tâm tư đã biến chuyển không ngừng, cuối cùng cũng không ai biết được hậu quả, cũng không ai có thể đoán trước kết quả,

Vệ Tu Nghiêu cũng không phải kẻ không sợ chết, đương nhiên cũng sẽ sợ hãi thời gian, nhưng hiện giờ với hắn mà nói, có thể sống sót là quan trọng nhất, tiếp tục tu luyện pháp thuật, đợi đến lúc thời cơ chín mùi, lại một lần nữa xé rách thời không trở về, hắn cũng phải tìm Vệ Tu Trữ.

Không có gì vướng bận, trừ bỏ đệ đệ luôn thích dựa dẫm vào mình từ nhỏ kia.

Từng tảng lớn biển hoa khiến lòng người trở nên mềm mại, Vệ Tu Nghiêu hướng đến người đang ngồi trên ghế dựa cầm bộ đồ thêu, cẩn thận nghiên cứu kia, trong con ngươi màu nâu nhạt nổi lên ý cười.

Có lẽ, đến nơi này cũng không phải chuyện không thể chấp nhận nổi.

Vài ngày sau...

– Đông Phương, ta nghĩ nếu người không trang điểm đậm vậy sẽ đẹp mắt hơn.

Nhiều câu nói muốn nói ra cuối cùng cũng không nói được, chỉ rút gọn lại thành một câu như vậy.

Hơn nữa thấy Đông Phương mỹ nhân trình độ nghiệp dư lần thứ ba trong một ngày thoa phấn thơm lên mặt thì Vệ Tu Nghiêu rốt cục không nhịn được nữa mà nói ra.

Hơn nữa, không thể không nói việc sử dụng nhiều phấn lót kém chất lượng như vậy, Vệ Tu Nghiêu lo lắng nếu cứ như thế thì gương mặt nguyên bản xinh đẹp sẽ vì bị trúng độc kim loại nặng mà trở nên biến chất.

Một ngón tay dính vào một ít bột phấn, Đông Phương Bất Bại thản nhiên liếc nhìn hắn một cái:

– Vệ đại hiệp, người quản nhiều quá.

– Ta chỉ là phát biểu quan điểm cá nhân mà thôi. – Trong mắt Vệ Tu Nghiêu hiện lên ý cười – Còn nữa, gọi ta là Tu Nghiêu, Đông Phương.

Ngón tay thon dài không chút để ý mà gõ gõ mặt bàn, Vệ Tu Nghiêu hiển nhiên tâm tình đang rất tốt, Cho dù là có thể sẽ chọc phải lão hổ Đông Phương Bất Bại, nhưng không có biện pháp a, ngày hôm nay đã là lần thứ ba. Dựa vào sinh lý, trang điểm nhiều vậy đối với da thịt rất không tốt. Huống hồ, trải qua vài ngày, dưới sự quan sát hắn phát hiện, tuy rằng Đông Phương Bất Bại hỉ nộ vô chừng, nhưng đại đa số tình huống đối với hắn coi như khách khí,

Hắn ở cách phòng của Đông Phương Bất Bại một cái đình viện, Dương Liên Đình hình như không biết. Nghĩ vậy, trong con ngươi màu nâu nhạt của Vệ Tu Nghiêu hiện lên ý vị thâm trường, không biết là người kia thật sự không biết, hay căn bản là không thèm để ý?

(Bi: Tự nhiên đoạn này lại nghĩ, hóa ra mỹ nhân lên chồng nuôi trai trong nhà! =)))

BT: Kim ốc tàng kiều, hí hí)

– Câm miệng

Người nào đó đã bắt đầu vẽ lông mày lạnh lùng ném ra một câu. Đông Phương Bất Bại rất rõ ràng, đây bắt quả chỉ là lời mở đầu của y. Qua mấy ngày tiếp xúc, hắn tự nhiên rất rõ ràng nam nhân kia đầu vô mồm lợi hại đến mức nào. Mặc dù là không nói lời nào, nhưng cái ánh mắt hàm ý không đồng ý cứ quang lại đây, liền khiến hắn cảm thấy mình đang làm một việc vô cùng điên rồ khiến người khác không thể nhìn nổi.

Nam nhân bá đạo lại nhiều chuyện.

Bị ánh mắt lạnh lùng liếc qua, Vệ Tu Nghiêu có chút sững sờ, rõ ràng đang thảo luận về nghệ thuật hóa trang đang rất bình thường, như thế nào lại lập tức biến thành loại giọng nói bất mãn này?

(Bi: Anh Nghiêu ngốc quá

BT: Anh muốn quản thì nhanh nhanh rước mỹ nhân về nhà đi!)

... Thật sự là không hiểu nổi vị giáo chủ trong truyền thuyết này.

5. Chương 5

Edit: Bi

Beta: BT (Bloody Tears)

Vệ Tu Nghiêu thoải mái đã nhiều ngày, mỗi ngày trừ bỏ thời gian dùng để tu luyện pháp thuật ra, gần như hẳn đã không còn việc gì làm nữa. Việc này đối với Vệ Tu Nghiêu luôn quen thuộc trong tập đoàn mà nói, hiện tại đúng là không phải nhằm chán bình thường. Không tự giác mà trong lòng dâng lên cảm giác bí ai, chẳng lẽ mệnh của hắn chỉ thích hợp với bận rộn sao?

Nghĩ lại, không đúng, không phải như thế. Nhớ ngày đó khi còn chưa kế thừa tập đoàn của pa pa thì ở nước Mỹ, những ngày kia không phải cũng thập phần tiêu sái bữa bãi sao?

Nhàn nhả khuấy khuấy hộp thức ăn cho cá trong tay, nhìn một đàn cá vàng nhiều màu sắc bơi qua bơi lại cũng thú vị. (BT: Ta tưởng cá vàng chỉ có màu vàng thôi chứ? =.=) Con người màu nâu nhạt miễn cưỡng đảo qua phía Đông Phương Bất Bại đang tựa bên lan can, mỉm cười:

– Đông Phương, người muốn tới đây cho chúng ăn không? Rất thú vị.

– Không có hứng thú. Mấy việc nhằm chán đó ngày thường đều do bọn hạ nhân xử lý.

Nhường nhường mày, Vệ Tu Nghiêu cũng không thèm để ý đến ý tứ khinh bỉ trong giọng nói kia, tay nắm chút thức ăn, cảm giác được những viên nhỏ trong tay khiến cho hắn dễ dàng bỏ qua lời nói thập phần đả kích của Đông Phương Bất Bại. Việc này do bọn hạ nhân xử lý? Aiii..., thật là một kẻ không biết thưởng thức cuộc sống a. Phỏng chừng lúc bình thường cũng chỉ nghĩ làm thế nào để hấp dẫn cái gã ăn hại kia thôi. Âm thầm gọi lên một nét cười châm chọc, xem ra y không biết, nuôi cá vàng không chỉ là một cách rèn luyện kỹ năng sống, hơn nữa còn là một môn nghệ thuật tao nhã. (BT: Ta nuôi con nào chết con ấy, vậy là nghệ thuật sống của ta có vấn đề àh???)

Bi: Tôi khuyên cô nên chuyển sang nuôi rùa!)

Con người chuyển động theo bóng dáng những con cá vàng xinh đẹp đang bơi qua bơi lại, trong đôi mắt hiện lên sự yêu thích vô cùng, Đáng tiếc ở nơi này, người có thể thưởng thức mỹ học của chúng nó thật sự quá ít.

Đúng là muốn gì được nấy, mới vừa rồi còn đang nghĩ đến Dương Liên Đình, kết quả là hiện tại tên đó đã nhảy từ đâu ra, bất quá, đi cùng gã còn có một nam nhân thoát nhìn rất nóng tính.

Đi cùng Dương Liên Đình chính là đường chủ của Phong Lô đường – Đồng Bách Hùng.

Vệ Tu Nghiêu tinh tế nhìn hắn một cái, không sai, rõ ràng là một hán tử hào sảng. Sau một thoáng tán thưởng lại lắc đầu, đáng tiếc, người này quá mức thẳng tính, theo như trong sách, Dương Liên Đình thành công trở thành một tên tiểu nhân cáo mượn oai hùm, còn tên ngu ngốc kia lại không nghĩ nổi một cách để ngăn cản. Vệ Tu Nghiêu thản nhiên cười cười, người như vậy đáng để kính nể, nhưng lại không đáng để học tập, hơn nữa người này cũng quá ngu ngốc, sau khi cưới lão bà sẽ bị thê tử quản nghiêm. (a.k.a thê nô =))) Ách, Vệ Tu Nghiêu lắc lắc đầu... nghĩ đi tận nơi nào!

So với mấy người đó, cá vàng vẫn là đáng yêu hơn. Vệ Tu Nghiêu sủng nịnh nhìn đám cá bơi qua bơi lại trong ao. Không thể không nói, vườn của cổ đại rất được, cũng đủ rộng rãi, nhìn xem, mấy con cá vàng dưới đáy hồ bơi tung tăng rất vui vẻ a!

Cách đó không xa, thanh âm tranh chấp của Đồng Bách Hùng và Dương Liên Đình không ngừng bay vào trong tai, con người màu nâu nhạt lại liếc lên chỗ Đông Phương Bất Bại, dường như hắn nói gì đó với Đồng Bách Hùng, sau đó sắc mặt người kia càng ngày càng khó coi. Vệ Tu Nghiêu vừa nhìn liền rõ ràng, đoán chắc là Đông Phương Bất Bại lại bênh vực cho Dương Liên Đình, thiên vị Dương Liên Đình khiến cho Đồng Bách Hùng phải chịu ủy khuất.

Giơ tay lên, mấy viên thức ăn trong tay rơi xuống, nhất thời có một đám cá vàng bơi qua.

A, Đồng Bách Hùng làm đường chủ của Phong Lô đường, những quyết định của hắn cũng là suy nghĩ vì Nhật Nguyệt Thần Giáo, khẳng định điểm xuất phát này đáng giá. Đáng tiếc chính là đầu óc không linh hoạt, muốn diễn đạt ý tứ cũng không giống người thông minh có thể uyển chuyển khúc chiết, người này, có khuyết điểm cũng là khuyết điểm này.

Bất quá, một người to như hắn đứng bên cạnh xem diễn, chẳng lẽ hai người họ không phát hiện ra sao?

Tay bỗng nhiên ngừng một chút, trong giây lát không biết nghĩ tới điều gì, Vệ Tu Nghiêu rút rút khóe miệng, chẳng lẽ là hai tên gia hỏa này giống như Đông Phương Bất Bại nói lúc trước, cho rằng mình là hạ nhân đang cho cá ăn sao?

– Giáo chủ, người làm sao cứ luôn thiên vị tên tiểu nhân Dương Liên Đình này? Hừ, nam tử tuần tú hơn hắn trong thiên hạ còn nhiều, rất nhiều... (BT: Điển hình là thằng đang cho cá ăn kia XD

~)

Trước khi Đồng Bách Hùng kịp kết thúc câu nói, Đông Phương Bất Bại đã dùng ngón chân tước mắt của hắn vài cọng tóc. Đồng Bách Hùng ngẩn người, đáy lòng đột nhiên tràn ngập cảm giác bị thương vô tận.

Hắn chỉ là nói vài câu với Dương Liên Đình, vậy mà giáo chủ đối đãi với hắn như vậy. Nếu hắn ngày nào đó không không chế được làm bị thương Dương Liên Đình, vậy, giáo chủ có phải hay không sẽ mặc kệ bao nhiêu năm huynh đệ mà giết hắn? Đồng Bách Hùng càng nghĩ càng kinh hãi, cũng càng ngày càng ủy khuất. Đồng Bách Hùng rất khó hiểu, giáo chủ hiện tại làm sao lại biến thành như vậy?

Trước kia cho rằng y bất quá chỉ cưng chiều Dương Liên Đình một chút, hiện tại xem coi. Có thật chỉ là một chút?

Đồng Bách Hùng bị phần muốn xoay người rời khỏi nơi thương tâm này, khi ngẩng đầu lên lại bất ngờ nhìn thấy một vị nam tử tao nhã đứng cách đó không xa.

Lặng lặng nháy mắt mấy cái, giáo chủ lại nuôi một tên nam sủng? (Đã bảo mà XD

~)

Đồng Bách Hùng thành thật hào sảng trong nháy mắt không kịp phản ứng, lại nuôi một tên nam sủng, điều này nghĩa là gì?

Nam tử rất hứng thú dựa vào một bên lan can, trong tay còn vẫy về một ít thứ ăn cá, trong con người màu nâu nhạt thâm thúy không chút gợn sóng, mi mắt khẽ rũ xuống, khóe môi nhạt màu nhìn qua khiến nam tử càng thêm thành thực mê người. Khi nào thì giáo chủ đổi khẩu vị?

Bất quá, quay đầu lại nhìn giáo chủ đang mềm giọng dỗ dành Dương Liên Đình, hắn oán hận bĩu môi, chính là người nam tử trước mắt này so với tên tiểu nhân đề tiện Dương Liên Đình kia thì tốt hơn nhiều lắm. Càng nghĩ càng giận, bất quá, Đồng Bách Hùng lại hùng hùng hổ hổ tiến về phía Vệ Tu Nghiêu.

Con người màu nâu nhạt đang khép hờ cửa nam nhân chậm rãi mở ra, thản nhiên nhìn về phía nam nhân đang có bộ dạng như muốn tìm người tính sổ, nhưng lúc này lại có chút lúng túng, mở miệng hỏi:

– Có chuyện gì không, Đồng đường chủ?

– Người biết ta?

Đồng Bách Hùng vừa nghe, hai mắt lập tức tròn trĩnh, chẳng lẽ đúng thật là người giáo chủ nuôi?

Ý cười trong mắt hắn chợt lóe lên rồi biến mất:

– Đúng vậy! Đồng đại ca vốn là hào kiệt đương thời, ai không biết?

Thế nhân đều thích nghe tán dương, huống hồ khi Vệ Tu Nghiêu nói ra những lời này biểu tình hoàn toàn khác với những kẻ nịnh nọt khác, trong con người thâm thúy dẫu dằng tràn đầy sự tôn kính và kính nể, tán dương phát ra từ bên trong nội tâm càng có thể làm người khác động lòng.

Đồng Bách Hùng vừa nghe thấy liền vui vẻ:

– Huynh đệ, tên người là gì a?

Ném một ít thức ăn trong tay xuống, hắn nói:

– Vệ Tu Nghiêu, Đồng đại ca gọi ta Tu Nghiêu đi.

– Vậy cũng tốt! – Đồng Bách Hùng tùy tiện bước đến vỗ vỗ vai Vệ Tu Nghiêu, huynh đệ đột nhiên xuất hiện này cho hắn cảm giác thực thân thiết. – Huynh đệ, người ở nơi này làm gì?

– Cho cá ăn! – Vệ Tu Nghiêu cười cười, đưa một ít thứ ăn trong tay qua – Có muốn cùng ta cho cá ăn không?

Đồng Bách Hùng cười hắc hắc hai tiếng, tiếp nhận một chút, liền tùy tay ném xuống.

– Đồng đại ca đang cùng Vệ đại hiệp làm gì đấy?

Đồng Phương Bất Bại có vẻ như đã làm yên lòng Dương Liên Đình, lúc này mới dặt gã không tình nguyện kia bước qua chỗ hai người.

Vệ Tu Nghiêu cười cười, bỏ qua vẻ mặt cực độ khó chịu của Đồng Bách Hùng, chậm rãi nói:

– Không có gì, Đồng đại ca đang cùng ta thảo luận phương pháp cho cá ăn thôi.

– Nga? – Dương Liên Đình mang vẻ mặt buồn bực này giờ tựa hồ cũng nhất thời cảm thấy hứng thú – Cho cá ăn mà cũng cần bí quyết sao?

Khinh bỉ liếc nhìn gã một cái. Thằng nhãi này khẳng định là cho đến bây giờ cũng chưa từng hưởng thụ qua cuộc sống tao nhã, nghĩ nghĩ, Vệ Tu Nghiêu lại vừa cười vừa nói:

– Nếu không Dương tổng quản cũng tới thử xem? Rất thú vị.

Cầm cái hộp đựng thức ăn đưa tới, Dương Liên Đình tiếp được, bốc lấy một nắm to, lập tức ném mạnh vào trong hồ cá. Vệ Tu Nghiêu hơi sững sốt, rồi lại thở dài thật sâu. Ai, phỏng chừng mấy con cá vàng xinh đẹp ở gần bờ hồ, chắc chắn sẽ chết rồi.

Dương Liên Đình còn ngại không đủ, lại bốc thêm một nắm to, trong lúc Vệ Tu Nghiêu còn cho kịp ngăn cản, liền mạnh mẽ ném xuống!

(Bi: Tên khốn! Tội nghiệp mấy em cá! T^T

~~ BT: Ko chấp thằng ngu ấy làm j, Bi ạch)

Vì thế trong con người màu nâu nhạt lóe ra ánh sáng mập mờ, Vệ Tu Nghiêu mỉm cười cố gắng chuyển dời lực chú ý của Dương Liên Đình:

– Hay là chúng ta đi qua bên kia xem một chút?

Vừa nói xong Vệ Tu Nghiêu cũng có chút chán nản. Thật là, bởi vì muốn dời đi lực chú ý của hắn với việc cho cá ăn, mới cố gắng kiếm chuyện để nói, nhưng hắn vừa nói ra cái quái quỷ gì vậy a!

Quả nhiên, mọi người vừa nghe thấy lời hắn đã ngăn người, Đồng Bách Hùng là trực tiếp nhất:

– Huynh đệ, chúng ta là người trong giang hồ, chẳng lẽ còn muốn học theo bọn văn nhân vô dụng ngâm thơ ngắm hoa sao?

Trên khuôn mặt tuần mỹ bắt đầu ửng đỏ, Vệ Tu Nghiêu nghe thấy như vậy quả thực là xấu hổ muốn chết:

– A...ha ha, Đồng đại ca nói đùa, Tu Nghiêu bắt quá chỉ là nói chơi một chút mà thôi.

Lại nghe được bên kia Dương Liên Đình “xuy” một tiếng cười ra, xoay người cúi đầu nói cái gì đó với Đông Phương Bất Bại, sau đó Đông Phương giáo chủ luôn đối với Vệ Tu Nghiêu lạnh lùng như băng lập tức che miệng khanh khách cười rộ lên!

Mắt Vệ Tu Nghiêu nhú lại, hơi thở dịu mát toàn thân trong nháy mắt biến thành lạnh lẽo, mấy ngón tay hơi hơi nắm lại, khóe miệng gợi lên độ cong không biết đang suy nghĩ cái gì, bất quá lại từ từ mở miệng nói:

– Không biết Đông Phương cùng Dương tổng quản đang cười cái gì? Nếu không ngại có thể nói ta cho Đồng đại ca và ta cùng cao hứng với không?

– Cũng không có gì – Dương Liên Đình cũng thản nhiên trả lời – Bất quá là nói, bọn súc sinh vẫn luôn yêu thích ta nếu ta cho bọn chúng ăn cái gì đó.

(Bi: Mềnh muốn băm thằng khốn này ra quá! Ai đó mài dao đi!

~ BT: Ok *xoẹt xoẹt xoẹt* Dao đã mài xong! Bi, xông vào “cut” thằng đó đi!!!!)

– Nga? Thật không? – Âm điệu kéo dài mang theo sự trào phúng, Vệ Tu Nghiêu cũng không tranh luận cũng già mà quay đầu nhìn vào trong nước.

Mọi người cũng nhất thời bị tâm tình của hắn kéo theo, sôi nổi nhìn xuống nước.

Thật lâu sau, trong mắt Dương Liên Đình, hồ nước yên tĩnh đột nhiên hiện lên từng mảng, từng mảng lớn những cái bụng trắng phau của mấy con cá, sắc mặt gã rốt cục thay đổi mấy lần. Nhưng mà nhìn đến ánh mắt không chút gợn sóng của Vệ Tu Nghiêu ở bên cạnh, cái gì cũng không nói được, sắc mặt gã đỏ bừng, vung tay áo, xoay người rời đi.

– Phì.... Ha ha ha – Đồng Bách Hùng cười đến thực vui vẻ – rốt cục cũng chứng kiến được bộ dạng kinh ngạc của tên tiểu nhân kia.

Không hề bận tâm đến sắc mặt đã đen thui của Đông Phương Bất Bại, Đồng Bách Hùng vẫn còn kích động, hưng phấn nói tiếp:

– Cái này không phải rất rõ ràng rồi sao. Vệ huynh đệ, người xem, cái tên tiểu nhân kia cho cá ăn lại khiến cho tất cả đám cá đều chết luôn. Ha ha ha... Toàn bộ đều nổi lên rồi. Ha ha ha...

Vệ Tu Nghiêu xoay mặt qua một bên, quả nhiên là con gấu ngốc không biết nhìn sắc mặt người khác.

Không phát hiện sắc mặt Đông Phương Bất Bại tái nhợt rồi sao?

Nam nhân thở dài, chậm rãi nói với Đông Phương Bất Bại:

– Kỳ thật, Đông Phương...

Một ánh mắt sắc như đao ném qua, thậm chí quanh người Đông Phương Bất Bại dâng lên từng trận sát khí, cơ hồ là nghiêng răng nghiêng lợi mà nói:

– Đồng đại ca, bỗng toạ hơi mệt một chút, người còn có chuyện gì không?

Đồng Bách Hùng sững sốt, nháy mắt hiểu được đây là giáo chủ hạ lệnh trực khách, trái tim mới vừa ấm lên lại bất chợt lạnh đi. Thu lại nụ cười, Đồng Bách Hùng hào sảng nói:

– Được rồi. Vậy hôm nay Đồng Bách Hùng ta về trước. Giáo chủ, mong giáo chủ đừng quá thiên vị Dương tổng quản. Vệ huynh đệ, cáo từ.

Thấy Đông Phương Bất Bại chỉ hơi gật đầu, trong đáy mắt Vệ Tu Nghiêu đã hiện lên thần sắc không vui, xoay người hướng Đồng Bách Hùng nở nụ cười tạm biệt:

– Tái kiến!

Nhìn thân ảnh khó nén bị thương mà rời đi của Đồng Bách Hùng, Vệ Tu Nghiêu cúi đầu thở dài. Ai, một nhân tài trung tâm như vậy Đông Phương Bất Bại lại không biết quý trọng, thật sự là... Khóe mắt nhìn đến thân ảnh nhỏ xíu mờ nhạt ở cuối hành lang, ý cười lại hiện lên. Chẳng lẽ kỳ thật hắn đây là đang trách ta hôm nay trêu đùa Dương Liên Đình thẹn quá hóa giận sao?

Cúi đầu chăm chú nhìn vào trong nước nổi lên cả đám bọt cá trắng hếu kia, tròng mắt của Vệ Tu Nghiêu lại không ngừng xoay chuyển, che lại thần sắc thâm trầm ở bên trong, toàn bộ cảm xúc, cuối cùng hóa thành một tiếng thở dài nhàn nhạt.

Mọi người! Hôm nay là sn con em yêu quái của Bi! Dù nó không đọc nhưng vẫn muốn tặng chương này cho nó!

Bi đang vô cùng nỗ lực trong việc dạy dỗ nó thành một hủ nữ, và nó không hổ là em của Bi, con bé đang bước trên con đường làm hủ những bước chân rất vững chắc, đã có thể nhìn thấy hai anh hôn nhau mà mặt không biến sắc, lại còn biết gọi chị cùng xem! Vỗ tay nào!

Ấy quên, con bé năm nay được 11 cái xuân xanh! *mình có bị coi là làm hại mầm non của đất nước không nhỉ?*

6. Chương 6

Edit: Bi

Beta: BT (Bloody Tears)

Qua mấy ngày, một con bồ câu trắng bay vào trong phòng của Đông Phương Bất Bại.

Thị nữ gỡ trên chân chim một cái ống nhỏ, cởi nút ra, lấy mảnh giấy ở bên trong, cung kính giao cho Đông Phương Bất Bại.

Đông Phương Bất Bại híp mắt xem nội dung bên trong tờ giấy, giống như lầm bầm lại giống như nhẹ giọng nói:

– Quả thật là không có người này?

Hắn hơi nhú mi, ngón tay xoa xoa cằm, rồi mới hướng thị nữ nói:

– Phân phó xuống dưới, không cần tiếp tục tra xét.

Thị nữ cúi người, quỳ xuống nhận lệnh.

Không bao lâu sau. Lại có một con bồ câu từ trong phòng bay ra.

Vệ Tu Nghiêu đang trên đường tìm đến chỗ Đông Phương Bất Bại để tiêu khiển, bỗng nhiên nghe thấy tiếng đập cánh, ngẩng đầu lên thì nhìn thấy một con bồ câu trắng muốt, lặng đi một chút, sau đó trong con người màu nâu nhạt thoáng chốc hiện lên ý cười rực rỡ như ánh mặt trời.

– Thì ra cổ nhân thật sự thích dùng bồ câu để đưa tin nha!

Nhẹ nhàng nói thắm một câu, Vệ Tu Nghiêu không ngăn được suy nghĩ của mình lại bắt đầu mơ màng. Hình như hắn đã rất lâu không ăn cơm Tây rồi nha... Tổng tài của tập đoàn Vệ thị, xã giao ngày thường tự nhiên là nhiều không kể xiết, mà sống ở nước ngoài một thời gian dài, hắn càng thấy yêu thích đối với lễ nghi trên bàn cơm của người phương Tây.

Dao và nĩa kết hợp, chính là bá đạo, tranh đoạt cùng với tao nhã kết hợp lại.

Một nét cười thoáng hiện lên. Vệ Tu Nghiêu híp híp mắt, có thể phải kiến nghị với Đông Phương Bất Bại để cải thiện bữa cơm mới được. Cho dù ở nơi này chỉ có thể dùng dưa nhưng không sao, thịt bồ câu hầm lên cũng rất ngon.

Ngước mắt lên thấy con bồ câu trắng xinh đẹp trên cao bay vòng vòng rồi mới lắc lư bay đi, Vệ Tu Nghiêu lúc này mới bước tiếp về phía trước, trên mặt vẫn mang theo ý cười, tiếp tục đi đến phòng ngủ của Đông Phương Bất Bại.

Sau khi bước vào cửa, quả nhiên thấy Đông Phương Bất Bại im lặng ngồi bên cửa sổ thêu hoa. Vệ Tu Nghiêu cười nói:

– Đông Phương, hôm nay Dương tổng quản chưa tới sao?

Từ sau khi Vệ Tu Nghiêu chế giễu Dương Liên Đình một phen, Đông Phương Bất Bại cũng không làm ra cái gì gọi là có tính “giáo huấn” đối với Vệ Tu Nghiêu. Sau đó, Dương Liên Đình tựa hồ ôm một loại địch ý kỳ quái đối với Vệ Tu Nghiêu. Hơn nữa, hai người nhìn thấy mặt nhau đều cảm thấy đối phương đáng ghét, tuy rằng không đến mức vừa gặp đã khắc khẩu chửi bới, nhưng sóng ngầm cũng không ít.

Mặc dù Dương Liên Đình so với Đồng Bách Hùng vụng về, thì đầu óc cũng thông minh hơn, nhưng nếu muốn khẩu chiến, gã làm sao có thể so được với Vệ Tu Nghiêu – Người đã từng chinh chiến nhiều năm trên thương trường, có ngoại hiệu là lãnh diện sát thủ lão hồ ly.

Vì thế, Vệ Tu Nghiêu anh tuấn mị hoặc, tao nhã mê người, lập tức bị Dương Liên Đình xếp vào sổ đen.

Người này, tuyệt không giữ được.

Xét thấy thái độ kỳ lạ mà Đông Phương Bất Bại đối đãi với Vệ Tu Nghiêu, Dương Liên Đình cũng không dám công khai đối phó với Vệ Tu Nghiêu, nhưng ám sát, thích sát cũng không phải là chưa từng có, kỳ quái ở chỗ, những sát thủ được phái đi, không một ai trở về, mà Vệ Tu Nghiêu lại vẫn như trước, vui vẻ tới lui trước mặt gã.

Vì thế Dương Liên Đình cho ra kết luận:

Người này chắc chắn không bình thường, không thể đi con đường ám sát tầm thường.

Bởi vậy liền xuất hiện thế cục như thế này: Số lần Dương Liên Đình chạy đến đình viện của Đông Phương Bất Bại tăng lên nhanh chóng, hơn nữa còn thường cùng Vệ Tu Nghiêu thảo luận một ít triết học nhân sinh, ví dụ như tình yêu chung thủy chẳng hạn. (BT: Ta thề là thằng DLD này có tâm hồn giản đơn 1 cách vô cùng là hài hước) Cái đáng giá chính là, gần đây làn da của Đông Phương Bất Bại đã khá hơn rất nhiều, khiến cho Vệ Tu Nghiêu chú trọng dưỡng nhan cũng phải cảm thán những lời như: “Ái tình tư dưỡng nhân sinh” quả thật chính xác.

Đông Phương Bất Bại nghe được câu hỏi khôi hài của Vệ Tu Nghiêu, ánh mắt đặt trên miếng lụa đang thêu dở chậm rãi chuyển qua tên nam nhân đang nhàn nhã dựa vào cửa kia.

Thân hình cao to nghiêng người dựa vào cửa, trong con ngươi màu nâu nhạt ánh sáng lưu chuyển, thâm thúy tràn đầy ý cười, ngay cả đôi môi bởi vì bị che khuất cũng trở nên trong suốt mà ấm áp.

Nở một nụ cười hiếm hoi, Đông Phương Bất Bại chậm rãi nói:

– Sao vậy? Một ngày không thấy Liên đệ, Vệ đại hiệp cũng mong nhớ Liên đệ đến giống như Đông Phương sao?

(Bi: Phi! Ta kháo! Tỏm

~ BT: Đây là câu phát ngôn rợn da gà nhất của ĐP mỹ nhân mà ta từng đọc)

Lời nói ác độc của giáo chủ!

– Không phải đã bảo gọi ta là Vệ Tu Nghiêu sao? – Vệ Tu Nghiêu đi vào, tùy tiện tìm một cái ghế dựa nào đó ngồi xuống. – Mỗi ngày đều thêu như vậy không nhàm chán sao?

Được rồi, sau khi bị Đông Phương giáo chủ ném đến một ánh mắt sắc như dao, Vệ Tu Nghiêu cũng đành thừa nhận bản thân hiện tại thực nhàm chán, cứ nhiên lại thích đi trêu chọc con mèo ba Tư lạnh lùng này.

Bên trong phòng nhất thời yên tĩnh lại, yên tĩnh, thật yên tĩnh.

Không khí yên tĩnh quái dị giữa hai người cứ như vậy, không khí tựa hồ như cũng dừng lại.

Ánh mặt trời bên ngoài rực rỡ, xuyên qua cửa sổ rơi vào trên người Đông Phương Bất Bại, đôi mắt của Vệ Tu Nghiêu tựa hồ có chút choáng váng, trong lúc nhất thời hẩn lại cảm thấy Đông Phương Bất Bại đang dịu dàng cúi đầu thêu thậm chí có một loại thỏa mãn yêu thích không nói lên lời.

...

Hắn có một chút dao động.

Trước kia luôn cảm thấy Đông Phương Bất Bại không đáng, cho rằng tên Dương Liên đình kia căn bản là không xứng với y. Một gã chỉ biết đến tiền và địa vị, không đúng, là một tên nam nhân chỉ yêu thích quyền thế, sao có thể xứng với vị giáo chủ chung thủy đến chết này đây?

Mà loại ý nghĩ này, sau khi nhìn thấy Đông Phương Bất Bại tuyệt đại tào nhãi, lại càng được đẩy lên tới đỉnh hoàn toàn. Bình thường đều cố ý hoặc vô ý hạ thấp, giấu cợt Dương Liên Đình, bất quá cũng chỉ là hi vọng con người đặc sắc này có thể sớm nhìn rõ bộ mặt thật của gã kia, không cần cố chấp liều chết yêu một tên nam nhân không đáng được thế.

Bất quá, trong con người màu nâu nhạt nổi lên nhiều điểm sương mù, hảo ý như vậy Đông Phương Bất Bại sẽ mong muốn được nhận sao?

Đứng ở bên cạnh người, vĩnh viễn không biết tâm ý của bản thân người đó.

Hay là, giống như y hiện giờ, nhàn rỗi làm những chuyện bản thân yêu thích, mỗi ngày ngóng chờ Dương Liên Đình đến. Chân chính giống một thiếu phụ trong khuê phòng, nhận được sự khích lệ của người trong lòng liền một bộ dạng mỉm cười phục tùng. Bị người trong lòng quên lãng lại ngồi ngắm trăng ưu thương. Vậy mới là hạnh phúc y mong muốn?

Lần nữa nhìn lại người đang tiếp tục thêu kia, Vệ Tu Nghiêu mê mẩn rồi.

Cho nên, rốt cuộc là bắt đầu từ khi nào thì bắt đầu không giống như lúc trước?

Bắt đầu từ khi đôi mắt trong suốt đen như lưu ly kia nhìn thẳng vào hắn nói rằng: “Gọi ta là Đông Phương đi”, hay là bắt đầu từ khi y lạnh lùng đem ngón châm phi qua nhưng lại tránh chỗ yếu hại?

Rõ ràng bọn họ chỉ mới quen biết có vài ngày mà thôi, thậm chí còn chưa được một tháng.

Tóm lại, Đông Phương Bất Bại đã dần dần chậm rãi bắt đầu thay đổi trong lòng hắn. Không còn là nhân vật trong sách trước kia, đơn giản đến vô tình, con người cô đơn nhưng bao hàm đơn thuần mà chung thủy nữa, mà rõ ràng là một con người thật sự, là bằng hữu của hắn.

Thế cho nên, hắn vội vàng muốn giúp y thay đổi vận mệnh, giúp y thoát khỏi Dương Liên Đình. Có quỷ mới biết hắn muốn làm chuyện nghịch lại ý trời sẽ phải chịu trừng phạt thế nào.

Nhú nhú mảy, hắn bắt buộc chính mình không được nhìn tới con người đang thêu thùa rất hạnh phúc kia.

Hắn phải nhanh chóng khôi phục lại thuật pháp, sau đó lập tức rời khỏi nơi này. Hắn có dự cảm, nếu không nhanh chóng rời khỏi nơi này, có lẽ sẽ phát sinh những chuyện mà hắn không thể khống chế được.

Vệ Tu Nghiêu không phải là người sợ phiền toái, nhưng nếu có thể không bị làm phiền, thì việc gì hắn phải chủ động tìm phiền toái.

Có lẽ mấy ngày gần đây quả thực quá nhàn rỗi, thế cho nên hắn mới từ một âm dương sư biến thành một nhân sĩ nhàm chán muốn đi trợ giúp thay đổi vận mệnh của người khác mà không cần hỏi qua người ta như thế này.

Đại não suy nghĩ cực nhanh, Vệ Tu Nghiêu đứng lên:

– Đông Phương, ta trở về phòng trước.

Chuyện thật bỏ câu tốt nhất vẫn là nên tìm thị nữ để giải quyết đi, có lẽ như vậy sẽ trực tiếp, mà tốc độ cũng nhanh hơn.

Đông Phương Bất Bại không rõ liếc mắt nhìn hắn một cái, người này ngày hôm nay sao lại kỳ quái như vậy?

– Không tiễn.

Mới vừa bước ra khỏi cửa, đang đi về hướng phòng ở thì lại gặp Dương Liên Đình.

Khỏi cần đánh hư chiêu gì, hai người đều là nhìn không vừa mắt đối phương, nhiều lắm là Dương Liên Đình liếc mắt nhìn hắt một cái bao hàm đầy thâm ý, mà Vệ Tu Nghiêu ngay cả một ánh mắt cũng lười bỏ thí cho gã.

Vì thế, Dương Liên Đình nheo mắt lại, phát hỏa.

(BT: Sao lại ngừng ở đoạn sắp gió tanh mưa máu này chứ????)

~ Bi: Theo ta nhận xét

7. Chương 7

Edit: Bi

Beta: BT (Bloody Tears)

Đình viện của Đông Phương Bất Bại được xây dựng ở một nơi thần bí trên đỉnh Hắc Mộc Nhai. Bên ngoài được rừng cây tầng tầng lớp lớp bao phủ mà rừng cây sâu thẳm rậm rạp này bị coi là cấm địa của Nhật Nguyệt Thần Giáo, nơi ở của Đông Phương Bất Bại lại được bao phủ ở bên trong, một nơi vô cùng tao nhã và yên tĩnh. Trừ bỏ Dương Liên Đình cùng một vài người hầu có phận sự, trong ngoài giáo gần như không có ai dám xông vào trong rừng cây. Bất quá, hiện tại trong rừng cây đang có một người, Vệ Tu Nghiêu.

Từ ngày đó sau khi suy nghĩ kỹ càng, Vệ Tu Nghiêu cũng không thường xuyên chạy đến trêu chọc con tiểu miêu đó nữa, nhưng đối với Dương Liên Đình thì trước sau vẫn là không thích cùng xem không vừa mắt. Nhưng hiện tại, Vệ Tu Nghiêu cũng sẽ không đấu khẩu với Dương Liên Đình nữa, mà ngược lại, làm một kẻ hiền lành yên lặng, dù sao lấy công phu mèo quào của Dương Liên Đình cũng không phải đối thủ của hắn, bởi vậy, chính sách đối đãi với Dương Liên Đình của Vệ Tu Nghiêu có một chút thay đổi.

Dù sao, nếu nhìn người không vừa mắt mà lại đi nói xấu người thì sẽ phá hoại hình tượng của chính mình, huống hồ Đông Phương giáo chủ kia vẫn còn đang một lòng hướng về người khác, hơn nữa nếu hắn có nói gì có khi chính hắn sẽ là đối tượng lãnh châm. Vệ Tu Nghiêu cũng xác định rõ, không cần biết người đề tiện vô lại như thế nào, chỉ cần người dám vượt đến râu của lão hổ Vệ Tu Nghiêu, hắn liền dám dạy dỗ người ngay trước mặt Đông Phương Bất Bại.

Bởi vậy, trong một lần Dương Liên Đình nói lung tung với tên âm dương sư quái gở Vệ Tu Nghiêu, Vệ Tu Nghiêu thoáng chốc hí hí mắt đầy nguy hiểm, lấy tốc độ người thường không thể tưởng tượng nổi đến trước mặt Dương Liên Đình ... Sau đó, giáo chúng của Nhật Nguyệt Thần Giáo liền phát hiện, Dương đại tổng quản dưới một người trên vạn người, từ rừng cây thần bí đi ra, trên hai mắt liền có đến hai cái vòng màu đen, rất có xu hướng phát triển thành gấu trúc.

Chuyện kể rằng lúc ấy không phải Đông Phương Bất Bại không giúp Liên đệ của hắn, mà là do Vệ Tu Nghiêu ra tay quá nhanh, ngay cả hắn cũng chỉ có thể nhìn thấy một bóng người bay qua, tức thì trên khuôn mặt của Liên đệ mà hắn luôn âu yếm liền xuất hiện hai vòng đen thui. (BT: Ta thích!!!!!!)

Hắn cũng rất đau lòng a! Liên đệ là người sĩ diện như vậy, lại bị đánh thành khó coi như vậy, chắc chắn sẽ trở thành vết thương trong lòng. Hơn nữa hắn chưa kịp ra tay, Liên đệ sẽ hiểu lầm rằng tư tưởng của hắn hướng về cái tên Vệ Tu Nghiêu kia... Nghĩ đến đây, Đông Phương Bất Bại lạnh như băng liếc Vệ Tu Nghiêu một cái, cái tên tính tình cổ quái, võ công quỷ dị, hơn nữa lại còn mạnh hơn hắn, quả thật là khó chơi.

Ngày hôm đó, Vệ Tu Nghiêu lại ra ngoài tản bộ.

Bước chậm chậm trong biển hoa ở đình viện, Vệ Tu Nghiêu trông rất vui vẻ. Một nơi sạch sẽ tao nhã đúng là phong cách hắn yêu thích. Nhớ tới biệt thự mình từng mua ở Nhật Bản, tuy rằng biển nơi đó phi thường đẹp, nhưng cảm giác yên tĩnh và cổ xưa vẫn không bằng vùng sông nước Giang Nam.

Tùy ý nhặt lên một phiến lá, Vệ Tu Nghiêu chậm rãi, gọi lên khoe môi. Nhiều năm rồi không thổi, không biết tay nghề có bị tụt lùi không?

Đặt phiến lá lên môi, mắt hơi hơi nheo lại, từng chuỗi thanh âm tươi mát sống động chảy ra.

Trong phòng, Đông Phương Bất Bại mở cửa sổ ra, tựa bên cửa sổ tinh tế lắng nghe.

Tiếng nhạc trong veo, hòa với tiếng cười khê của hắc, sự yên tĩnh của thiên nhiên cùng tiếng nhạc hòa vào nhau như nước chậm rãi chảy vào lòng, tức thì khiến tứ chi cũng cảm thấy ấm áp hẳn lên. Đông Phương Bất Bại không tự giác nở một nụ cười vui mừng, khóe mắt liếc về phía nam nhân đang đứng giữa biển hoa. (BT: Bi àh, ng ta có thể vừa thổi lá vừa cười ra tiếng được sao???? *gãi gãi*) (Bi: Ai mà biết, tác giả viết thế nào ta cứ tương như thế thôi, anh Nghiêu khác người mà!)

Âm thanh thiên nhiên chưa từng được nghe qua, thậm chí so với đàn tranh còn trong sáng hơn, khiến cho Đông Phương Bất Bại cảm giác được ngay cả tâm linh không trong sạch của mình cũng được gột rửa sạch sẽ, một cảm giác chưa bao giờ cảm thấy, thanh âm của an bình, khiến cho hắc dường như thả lỏng toàn bộ thể xác và tinh thần. Thân thể so với tâm linh càng thành thực hơn, đi trước một bước. Hắc tùy tay cầm lấy một vật cứng, theo giai điệu kia mà gõ nhẹ lên lan can.

Nghe được nhịp gõ, Vệ Tu Nghiêu sững sốt, xoay người lại liền nhìn thấy cách đó không xa, con mèo Ba Tư tựa bên cửa sổ đang nhìn hắc cười một cách xinh đẹp, trong lòng nổi lên một trận rung động, một cảm giác quái dị không rõ là gì. (BT: là iu đó!)

Trong đôi mắt màu nâu nhạt lấp lánh chảy xuôi một loại ánh sáng rực rỡ không biết tên, Vệ Tu Nghiêu cũng lập tức gọi lên khóe môi, một lần nữa đặt mảnh lá cây lên môi, tiếp tục tiểu khúc bị gián đoạn trong thoáng chốc.

Một khúc kết thúc, Đông Phương Bất Bại từ trong cửa sổ phi thân nhảy ra, trong nháy mắt liền đi đến trước mặt Vệ Tu Nghiêu:

– Vệ đại hiệp cũng tinh thông âm luật sao?

Lúc này là giữa buổi trưa, đôi mắt đen như lưu ly của Đông Phương Bất Bại dưới ánh nắng rực rỡ vô cùng, đôi mắt đang vui vẻ mở lớn, càng nhìn càng giống một con mèo Ba Tư xinh đẹp.

Trong con ngươi màu nâu nhạt nổi lên một tia dịu dàng, hắc cười:

– Ta đối với âm luật cũng không biết nhiều, chẳng qua là đệ đệ của ta thích.

– Đệ đệ? – Đông Phương Bất Bại có chút tò mò – Cho tới bây giờ cũng chưa từng nghe người nói về đệ đệ mình, hắc rất hiểu âm luật sao?

Khó thấy được vị giáo chủ luôn luôn lạnh lùng tò mò về việc gì đó, Vệ Tu Nghiêu cũng có chút kinh ngạc:

– Đông Phương cũng rất hứng thú với âm luật sao?

Đông Phương Bất Bại gật gật đầu.

– Ha ha – Nam nhân cười rộ lên. – Kỳ thật đệ đệ của ta cũng không phải rất hiểu biết về âm luật, chỉ là hắc rất thích nghe người khác diễn tấu, ngô, trên thực tế hắc cũng được xưng tụng là một giám định và thưởng thức gia cấp cao.

Đúng vậy, Vệ Tu Trữ từ nhỏ đã rất thích âm nhạc, nhưng lại không thích tự mình diễn tấu, cũng không thích ca hát, chỉ là ưa thích giám định cùng thưởng thức trình độ của người khác mà thôi.

– Cấp cao? Giám định và thưởng thức gia?

Đông Phương Bất Bại nghiêng nghiêng đầu, hiển nhiên không hiểu mấy từ này là chỉ cái gì.

Vệ Tu Nghiêu cười cười:

– Bất quá chỉ là nghe người khác diễn tấu, còn hắc bình luận mà thôi.

Đông Phương Bất Bại vừa muốn nói cái gì đó, thì Dương Liên Đình hung hăng chạy tới!

(Bi: Tên khốn! Cảnh ngọt ngào đẹp đẽ bị người phá hỏng mất! Hứ!

BT: Thông cảm cho em nó. Nó tận lực hoàn thành chức trách của 1 nhân vật phụ phản diện ý mà ^^)

Vệ Tu Nghiêu nhíu mày, thật là đúng lúc!

– Bất Bại, người ở đây làm cái gì? – Ngữ khí của Dương Liên Đình thật quan tâm.

Vệ Tu Nghiêu yên lặng xoay người đến một bên, hần có cảm giác, câu hỏi của Dương Liên Đình tựa như một thê tử quan tâm trạng phu vì cái gì lại đi qua đêm không về nhà ở thời hiện đại. Rút rút khóe miệng, như thể nào hai người vai về lại đối cho nhau vậy?

Đông Phương Bất Bại hơi gọi lên khóe môi, trên khuôn mặt trang điểm kỹ càng lại có vẻ càng thêm xinh đẹp:

– Hoa ở bên này rất đẹp cho nên ta liền ra xem. Sao vậy, Liên đệ có chuyện gì à?

Dương Liên Đình liếc xéo Vệ Tu Nghiêu một cái, cực lực muốn nói qua ánh mắt: “Việc trọng đại trong giáo, người không liên quan đừng có đứng gần”

Vệ Tu Nghiêu nhíu mày, trong đôi mắt màu nâu nhạt dần nổi lên một tia lãnh ý, xem ra Dương Liên Đình này đầu óc không được tốt, lần trước mới giáo huấn gã như vậy, thế mà giờ gã lại đã dám hạ chiến thư với hần. Bất quá, gã cũng đã thông minh hơn, còn biết lợi dụng ưu thế của bản thân để chèn ép mình.

Tùy tiện ném phiến lá còn đang cầm trong tay xuống, mảnh lá cây xoay tròn vài vòng rồi chậm rãi rơi xuống mặt đất.

– Đông Phương, chuyện tình trong giáo các người, ta không tiện nghe, Tu Nghiêu đi đến nơi khác dạo.

Đông Phương Bất Bại trả lời:

– Ân, Vệ đại hiệp thỉnh tự nhiên.

Trong bất tri bất giác đã đi đến rừng cây rậm rạp, Vệ Tu Nghiêu mới giật mình phát hiện thì ra rừng cây này là một bát quái trận ngũ hành, hần híp mắt lại, lẳng lặng nhìn xung quanh phẳng phất như không hề có tận cùng, trong ***g ngực hần bỗng nhiên dâng lên một cổ cảm xúc khác thường.

Người cổ đại, mặc kệ là võ công của hần cao đến cỡ nào, nhưng để tránh một ít phiền toái, đều thích sử dụng trận pháp thế này.

Không sử dụng nặng lực của mình để phá trận, Vệ Tu Nghiêu chỉ tiếp tục đi lang thang trong rừng cây.

Trong nháy mắt đó, tim hần đập rất nhanh, hần không phải không hiểu được đó là cái gì, nhắm mắt lại, hình như rất phiền toái a.

Người nào cũng được, vì sao lại cứ phải là con người lạnh lùng nhưng cố chấp kia? Vệ Tu Nghiêu không nhận được mà cúi đầu tự giễu cười cười. Đông Phương Bất Bại, y hiện tại có lẽ đã đạt được mục đích rồi chứ?

Chẳng lẽ y thật sự cho rằng hần không nhìn ra, kỳ thật y chẳng qua là lợi dụng hần để kích thích Dương Liên Đình sao?

Ánh mặt trời xuyên qua tầng tầng lá cây chiếu xuống, hình thành vô số ấn ký xấu xí trên mặt đất. Trong rừng vẫn là loại không khí trong trẻo nhưng lạnh lùng thiếu đi độ ấm.

Vệ Tu Nghiêu lẳng lặng đứng nguyên tại chỗ trong chốc lát, lúc này mới xoay người, điều động linh lực quanh thân, chậm rãi đi về phía phòng ở của mình.

(BT: Em rất cảm thông thương xót cho anh. Thôi, khổ tận cam lai anh àh! Bao h ôm được mỹ nhân vào lòng thì anh sẽ dc bù đắp XD

~~)

(Bi: Tôi là tôi đồ anh Nghiêu từ đầu rồi! Dù là tôi sủng thụ, cơ mà truyện này tôi lại thích công. Căn bản là cái hành trình chinh phục mỹ nhân của anh công nó gian nan vất vả quá, nên là tôi cứ thích đứng bên cạnh vung bông cổ vũ cơ

~)

8. Chương 8

Edit: Bi

Chương này chưa beta, nếu có chỗ nào câu cú lủng củng thì bỏ qua cho Bi ha!

Trong lòng Đông Phương Bất Bại thực buồn bực, rõ ràng hắc hinh như cũng không hề làm cái gì, thế nhưng gần đây Vệ Tu Nghiêu dường như lại đang trốn tránh hắc hinh. Hơn nữa kỳ quái nhất chính là, vì sao chính mình cứ nhiên lại có chút nhớ nhung y, nhớ những lúc y quấy rầy cuộc sống của mình?

Đáp án của những thị nữ âm thầm xếp vào bên cạnh y quay về gần như là giống hệt nhau. Một ngày của Vệ Tu Nghiêu quả thực là vô cùng đơn điệu nhàm chán. Mỗi ngày trừ bỏ ngồi thiền, sau đó thích đi dạo trong rừng cây nhỏ, thì y hầu như không hề có động tác gì khác.

Nghĩ đến đây, Đông Phương Bất Bại nhíu mày, Vệ Tu Nghiêu quả nhiên không phải nhân vật đơn giản, nhớ ngày đó hắc hinh bố trí trận pháp trong rừng cây nhỏ kia, hao phí rất nhiều sức lực và vật lực, thế nhưng tất cả đều không ngăn được y. Chẳng lẽ y thật sự là dạng người lúc trước mình nghĩ, thật sự chỉ là một tiểu đạo sĩ ở trong thâm sơn chưa từng ra ngoài? Bất quá, xem quần áo của y hình như cũng không giống những thứ mà người bình thường vẫn mặc. Hơn nữa, cho dù là y thực sự chưa bao giờ bước ra ngoài, nhưng trong cuộc sống hằng ngày hắc hinh là vẫn gặp qua người chứ? Tại sao biểu hiện của y lại giống như là cho tới bây giờ vẫn không biết những điều thông thường nhất về thế giới này..

Nhức đầu mà xoa xoa cái trán, phía sau truyền đến hương vị quen thuộc, một đôi tay thô to vươn lên, thay thế tay hắc hinh.

Đông Phương Bất Bại ngừng suy nghĩ, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt của người đang mềm nhẹ xoa trán cho hắc hinh, kêu lên:

– Liên đệ!

Dương Liên Đình dừng tay một chút, ở nơi Đông Phương Bất Bại không nhìn thấy mà thoáng nhíu mày, sau đó mới chậm rãi nói:

– Bất bại, gần đây, cái tên họ Vệ kia...

Nghe vậy, Đông Phương Bất Bại nháy mắt dùng tay phải của mình đè chặt lên tay phải của người kia, chậm rãi xoay người lại, cười nói với Dương Liên Đình:

– Sao vậy? Hắc hinh lại trêu chọc đến Liên đệ sao?

Dương Liên Đình nhíu mày:

– Bất bại, ta...

Đúng lúc Dương Liên Đình đang định nói gì đó, hai người liền nghe thấy âm thanh trầm thấp đã hai tháng không nghe thấy của Vệ Tu Nghiêu:

– Hai vị, thời tiết hôm nay thật không tồi! Đông Phương, đã dùng bữa trưa chưa?

Đông Phương Bất Bại cười cười:

– Nếu là dùng cơm trưa, thời gian không phải còn quá sớm sao, Vệ đại hiệp?

Dương Liên Đình khinh thường trào phúng nói:

– Cái thời tiết âm u quỷ quái này mà cũng bảo là tốt sao?

Hai người, hai câu trả lời hoàn toàn bất đồng, tuy nhiên đều có không khí quái dị bên trong.

Đông Phương Bất Bại là hài hước, mà Dương Liên Đình lại là khinh thường.

Vệ Tu Nghiêu nhú mày, cảm thấy so với hai tháng trước, Dương Liên Đình dường như cũng vẫn không có chút hảo cảm nào với mình, nhưng trên mặt vẫn bất động thanh sắc như cũ.

Hai tháng này, Vệ Tu Nghiêu cũng tự hỏi mình thật lâu, thật cẩn thận. Nghiêm khắc mà nói, cho tới bây giờ hắn cũng chưa từng hoài nghi xu hướng *** của mình. Hơn nữa, khi nhìn thấy nữ nhân xinh đẹp thì hắn cũng có xúc động, điều này cũng đủ chứng minh rằng hắn không phải một người đồng tính luyến ái.

Nhưng, sau khi đến nơi này, bằng vào trực giác mãnh liệt của âm dương sư, hắn cảm nhận được vận mệnh của mình và Đông Phương Bất Bại đã gắn vào nhau. Cho dù tương lai Đông Phương Bất Bại gặp phải chuyện gì, hắn đều sẽ chịu ảnh hưởng. Tuy rằng lúc này vẫn chưa biết được ảnh hưởng kia là tốt hay xấu. Nhưng....dù nghĩ nát óc vẫn không nghĩ ra, vì sao vận mệnh của hắn lại gắn với vận mệnh của Đông Phương Bất Bại?

Rõ ràng với tu vi của hắn, tuy không nói có thể nắm được vận mệnh của mình trong tay, nhưng ít nhất cũng có thể khống chế một số sự tình. Hơn nữa, do mình xé rách thời không mới rơi xuống nơi này, trước đó cũng không phát hiện ra vận mệnh của mình sẽ gắn bó với người khác. Chẳng lẽ...sau khi đến nơi này mọi việc mới bắt đầu thay đổi?

Mặt không chút thay đổi nhìn Dương Liên Đình ở nơi này liếc mắt đưa tình với Đông Phương Bất Bại, Vệ Tu Nghiêu nghiêng đầu sang chỗ khác. Hắn không thấy, hắn không thấy gì cả!

Đông Phương Bất Bại thấy Vệ Tu Nghiêu như vậy, liền nhẹ nhàng đẩy Dương Liên Đình ra, đi về phía hắn, không chú ý tới sắc mặt của Dương Liên Đình trong nháy mắt trầm xuống, thân thiết hỏi han:

– Vệ đại hiệp có chỗ nào không thoải mái sao?

Khóe miệng Vệ Tu Nghiêu co quắp, sao lại cảm giác giống như hai tình địch đang tranh thủ tình cảm?

Ý cười trong đôi mắt nâu nhạt hơi lóe lên rồi biến mất, Vệ Tu Nghiêu cố gắng khống chế biểu hiện của khuôn mặt rồi mới lên tiếng:

– Tạ ơn Đông Phương quan tâm, Tu Nghiêu không có việc gì.

Đông Phương bất bại kỳ quái nhìn hắn một cái, nhưng cũng không nói gì

Đáng lẽ mọi chuyện như thế cũng là không có gì đáng nói, thế nhưng, Dương Liên Đình trong nháy mắt tựa hồ đầu óc không được bình thường, giống như không muốn bị Đông Phương Bất Bại quên mất, gã liền nhảy ra hỏi một câu:

– Vệ đại hiệp gần đây đang làm những gì?

Lời vừa ra khỏi miệng mới giật mình cảm thấy không đúng, gã cuống quýt bổ sung một câu:

– Ý của ta là thật lâu đã không nhìn thấy Vệ đại hiệp!

Giấu đầu hử đuôi!

Ý cười trong mắt lưu chuyển, Vệ Tu Nghiêu thích thú nhìn gã thật lâu, cho đến khi Dương Liên Đình cảm thấy tay chân luống cuống, không biết làm thế nào, mới chậm rãi nói:

– Thật không ngờ Dương tổng quản cũng có lúc nhớ đến Tu Nghiêu, ha ha, Tu Nghiêu cũng không biết từ khi nào thì ánh mắt của Dương tổng quản vốn đặt trên người Đông Phương giáo chủ lại chuyển tới tại hạ đây?

Nhướng mày, khóe miệng Vệ Tu Nghiêu cong lên thành một nụ cười trào phúng.

Lời vừa nói ra, trong mắt Đông Phương Bất Bại liền hiện lên một tia ánh sáng lạnh, tuy rằng rất nhanh biến mất, nhưng vẫn bị Vệ Tu Nghiêu nhìn thấy

Con người tối sầm lại, Vệ Tu Nghiêu hơi cúi đầu xuống, nhìn chằm chằm mặt đất, ánh mắt bị che mất nên không thấy rõ vẻ mặt của hắn lúc này.

Lúc này người luống cuống nhất lại là Dương Liên Đình, khi Vệ Tu Nghiêu vừa nói xong, gã mới biết những lời mình nói không hay ho gì, lời nói lại toát ra một ý tứ ái muội, vội vã quay đầu nhìn về phía Bất Bại, hoàn hảo, Bất Bại tựa hồ như không có phản ứng gì đặc biệt.

Dương Liên Đình hiện tại có thể nói vô cùng buồn bực, buồn bực hơn bất kỳ kẻ nào, thậm chí có thể nói gã hiện tại chính là gặp phải thời kỳ xui xẻo.

Nguyên bản gã đang ngồi trên địa vị tổng quản vô cùng vui vẻ, nào biết một ngày nào đó, từ đâu lại lòi ra một tên quái nhân Vệ Tu Nghiêu đến tranh đoạt Đông Phương giáo chủ với gã. Nhưng người này tựa hồ ám sát, mình giết đều không dùng được, tính cách cũng quái gở, quan trọng nhất là, cho tới bây giờ gã vẫn chưa một lần thắng được, bản thân ở trước mặt hắn phẳng phất như làm cái gì là sai cái đó!

Điều này thực ra cũng không khiến cho Dương Liên Đình quá thống khổ, điều khiến gã thống khổ nhất chính là: người này căn bản không cho bất kỳ người nào mặt mũi, thậm chí là ở trước mặt Bất Bại, hắn xem gã không vừa mắt cũng lòi ra đánh, Dương Liên Đình buồn bực xoa xoa hai má.

May là, sau khi trải qua một cái phong ba nho nhỏ, chỉ cần đầu óc Dương Liên Đình không bị rút gân, tiếp tục chạy đi trêu chọc Vệ Tu Nghiêu, thì Vệ Tu Nghiêu cũng sẽ không chủ động sinh ra ý nghĩ muốn giáo huấn gã.

Đột nhiên, Vệ Tu Nghiêu nhướng mày, thấy Dương Liên Đình ở bên cạnh nheo mắt cẩn thận nhìn hắn, người này, muốn làm gì?

...

Kỳ thật, Vệ Tu Nghiêu đột nhiên nhận thấy có sự tình gì đó đã tiến triển nhanh hơn. Mà hắn, vẫn như cũ, rất ghét bị người khác khống chế!

Spoil chương sau: “Anh Nghiêu bỏ vợ mà đi” XD

~

9. Chương 9

Edit: Bi

Beta: BT (Booldy Tears)

Lúc này đang là thời gian náo nhiệt nhất trong trà lâu, người đến người đi liên tục, nhìn cách ăn mặc thì hầu như đều là nhân sĩ giang hồ. Có vài người đáng vẻ nho nhã cũng ngẫu nhiên tiến vào, nhưng cũng đều nhanh chóng đi lên nhà gian trên lầu hai.

Vệ Tu Nghiêu lúc này đang an vị ở lầu một, bên cạnh cửa sổ, chỉ cần liếc mắt nhìn ra bên ngoài một cái, là có thể quan sát được toàn bộ tình hình trên đường lớn.

Thoải mái nhàn nhã ăn một ít điểm tâm trong trà lâu, nhưng Vệ Tu Nghiêu lại lộ vẻ không thích thú, thỉnh thoảng nhấp một ngụm trà, chốc chốc lại liếc nhìn sang vị đại thúc bán vịt đang hét lớn bên đường. Trong đôi mắt nhuốm vẻ lười biếng, mí mắt khép hờ, nhìn Vệ Tu Nghiêu bây giờ dường như đang ngủ.

Mười ngày, mới chỉ mười ngày ngắn ngủi, Đông Phương Bất Bại đã đuổi Vệ Tu Nghiêu khỏi Hắc Mộc Nhai

Có lẽ bởi vì Đông Phương Bất Bại cũng sợ hải lực lượng thần bí của Vệ Tu Nghiêu, nhưng cũng không dám giết, chỉ có thể lễ phép mời hắn rời đi.

Ha ha, lợi dụng xong liền một cước đá đi sao?

Vệ Tu Nghiêu nhấp một ngụm trà, hừm, thật sự là khó uống muốn chết.

Cho dù là chán ghét thế nào, vệ Tu Nghiêu cũng chỉ tao nhã đem chén trà đặt xuống. Liếc mắt nhìn nước trà đục ngầu trong chén, khóe miệng hắn co quắp lại. Hắn bắt đầu nhớ đến khi còn du học ở Mỹ, mỗi ngày vào xế chiều, bao giờ hắn cũng có một ly hồng trà thơm ngon tinh khiết.

Không muốn động vào nước trà, Vệ Tu Nghiêu càng thêm nhàm chán, dựa lưng vào ghế, đôi mắt thâm thúy cũng dần dần hép lại, tựa như định sẽ như vậy đến qua trưa.

– Đây người nghe nói không? Lệnh Hồ Xung hiện tại đã là chưởng môn phái Hằng Sơn rồi. Ha ha, phái Hằng Sơn ấy à, chỗ ấy toàn một đám nữ đệ tử xinh đẹp. Lần này Lệnh Hồ Xung quả thật vớ được món hời nha.... Ai, người buông ta ra. Buông tay! Buông tay!

Tựa hồ có người thì thầm với hắn điều gì đó:

– Người nhỏ giọng xuống cho lão tử. Người còn ngại lần trước phiền phức chọc vào chưa đủ lớn sao? Hừ, nếu lại để cho con yêu nữ chó săn của ma giáo nghe được, lão tử xem người có còn muốn cái mạng này hay không! Đừng trách lão tử không báo trước cho người. Nơi này người đến người đi... Lệnh Hồ Xung là nhân vật thế nào? Người lại cũng dám lớn tiếng nói như vậy về hắn...

– Ta làm sao lại không dám nói?

Người này tuổi dường như còn trẻ, đang hăng hái. Vệ Tu Nghiêu mơ mơ màng màng nghe được âm thanh của cái gì đó bị đập vào, ngay sau đó lại là thanh âm hùng hồn của người lúc trước vang lên, có thêm chút áp lực.

– Ta nói, cái tên tiểu tử Lệnh Hồ Xung vận mệnh sao lại tốt như vậy? Bị sư phụ mình đánh bị thương, còn có thể gặp được yêu nữ của ma giáo, làm chưởng môn ngồi trên một đám tiểu ni cô của Hằng Sơn phái. Tiểu tử đó diễm phúc không tẻ lắm. Nghe nói lúc trước hắn cùng với tiểu sư muội của mình cũng có một chân?

– Ta nói mãi sao người vẫn không thông! – Một tiếng kêu đau đớn vang lên, sau đó là tiếng cảnh cáo – Mặc kệ người ta hiện tại ra sao, trước hết người im lặng cho lão tử.

Khóe môi Vệ Tu Nghiêu gợi lên một nét cười trào phúng, cực nhẹ, rất nhanh liền mất đi.

Bản thân Lệnh Hồ Xung nghĩa hiệp thẳng thắn, thế nhưng vận mệnh chẳng hề tốt. Trên bái nhậm một tên ngục quan tử làm sư phụ thì không nói, ngay cả đường tình duyên cũng vô cùng trống trải. Ái mộ tiểu Thanh Mai, thế nhưng lại hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình. Tiểu Thanh Mai không chỉ đối với hắn vô tình, thậm chí còn ở sau lưng hắn đâm một đao, không tin tưởng tư cách làm người của Lệnh Hồ Xung, lại còn một lòng nghi ngờ hắn lấy được Tịch tà kiếm phổ của Lâm gia.

Hừ lạnh một tiếng, Lệnh Hồ Xung nếu như không gặp được Nhâm Doanh Doanh, có lẽ cả đời hắn chỉ là một bi kịch.

Từ từ, ngón tay vân vê vòng quanh miệng chén trà của Vệ Tu Nghiêu bỗng nhiên cứng đờ, lên làm chưởng môn phái Hằng Sơn... Đây không phải là nói....

Nhượng mày, tên kia sống chết thì liên quan gì đến Vệ Tu Nghiêu hắn. Y cũng đã đuổi hắn khỏi Hắc Mộc Nhai, chẳng lẽ hắn còn muốn mặt dày trở về hay sao? Những ngón tay Vệ Tu Nghiêu đột nhiên dùng sức, nắm chặt cái chén, những khớp xương trở nên trắng bệch. Nhớ tới chuyện lúc trước ở Hắc Mộc Nhai bị người đuổi đi, gân xanh trên trán lại bắt đầu hiện lên.

Vệ Tu Nghiêu hắn còn phải ngại người khác sao?

Nhắm mắt lại, tùy tay thả một chút tiền lên bàn, hắn đứng dậy định đi. Khi đứng dậy hắn liếc một cái về phía mấy đồng tiền đang nằm yên trên bàn, mím mím môi, xoay người đi ra ngoài không chút do dự.

~ * ~ * ~ * ~ * ~ * ~ * ~ * ~ * ~ *

10. Chương 10

Edit: Bi

Beta: BT (Booldy Tears)

Từ hôm trong trà lâu đi ra, Vệ Tu Nghiêu vẫn luôn tâm phiền ý loạn.

Trong khoảng thời gian này, hắn luôn ở khách *** dưới chân Hắc Mộc Nhai. Không biết vì sao, hắn cảm thấy đây chưa phải là thời điểm rời đi. Cuộc sống của hắn từ trước tới nay, đến khi nào thì kết thúc, ngay cả chính hắn cũng không biết.

Hắn cũng không phải một người thích nhớ lại quá khứ. Thế nhưng, hiện tại hắn lại thường xuyên nhớ đến những việc từng xảy ra trong thế giới trước kia. Nhất là Vệ Tu Trữ, đệ đệ hắn đã rất lâu không gặp. Đã bao lâu rồi nhỉ? Từ lễ Giáng sinh năm ngoái? Hay là từ Tết âm lịch đến giờ vẫn chưa gặp?

Tính toán thời gian, trong cuốn sách này, đại khái...cái người tuyệt sắc kia cũng sắp bị chôn vùi tại nơi này, biến mất khỏi thế giới này. Hừ, không phải chỉ là một nhân vật tiểu thuyết thôi sao? Vệ Tu Nghiêu ngửa đầu, lông mày nhíu lại thể hiện sự mệt mỏi nói không nên lời. Tự cười nhạo mình, hắn sao còn lo lắng cho người kia chứ? Thật sự là gây họa thì không thể sống.

Đẩy cửa sổ ra, cơn gió buổi sáng còn mang theo chút hơi lạnh, cố gắng lao vào trong người hắn, cho đến khi cả người hắn cũng cảm giác được sự đau đớn mơ hồ truyền ra từ trong xương.

(Bi: Đại khái là đứng hứng gió đến khi lạnh thấu xương. Tại sao phải miêu tả lạnh nhằng thế nhỉ?

~ BT: Con người khi yêu thích thì vị hoá mọi việc như thế đấy =)))

Nói cái gì mà ở lại lâu trong Giáo thì sẽ bất lợi đối với danh dự của hắn... Thật sự là nực cười. Một cái cơ vớ vẩn như vậy, thế mà chính bản thân hắn còn nói mấy câu vô nghĩa, cái gì mà: “ Tất cả mọi người đều là bằng hữu, không cần lo lắng”. Chẳng phải là bởi vì hắn thường xuyên làm Liên đệ của y tức giận, nên trong lòng không thoải mái sao? Vệ Tu Nghiêu hắn là người thế nào chứ? Nếu không phải có chút vướng mắc đối với người kia, thì với tính tình của hắn, chỉ sợ cả đời này cũng sẽ không tự hạ thấp thân phận của mình đi đâm chọc cái tên gia hỏa kia.

Chán nản nhíu mày, tại sao lại nhớ tới chuyện đó chứ! Mới sáng sớm, thực xui xẻo!

Vệ Tu Nghiêu xoay người xuống lầu muốn tìm xem có gì ăn hay không, lại có hai người vội vàng xông tới trước mặt, nữ tử suất nữa thì va vào hắn. Vệ Tu Nghiêu vừa nghiêng người nhường lối, thì nam tử đã quay đầu, lo lắng gọi:

– Doanh Doanh, làm sao vậy?

Vệ Tu Nghiêu cứng đờ người, chỉ nghe nàng kia cao giọng trả lời:

– Không có việc gì!

Nói xong, nàng lập tức trừng mắt liếc Vệ Tu Nghiêu một cái, rồi nhanh chóng cùng nam tử kia đi lên lầu.

Doanh Doanh?

Khóe miệng Vệ Tu Nghiêu co quắp, không trùng hợp như thế chứ? Một cơn gió lạnh từ ngoài cửa sổ thổi vào, khiến cả người Vệ Tu Nghiêu nổi da gà. Vừa mới sáng sớm, chẳng lẽ vận khí của hắn lại tốt như vậy?

Nhíu mày, nếu như nữ tử vừa rồi đúng là Nhâm Doanh Doanh trong truyền thuyết, thì nam tử kia chính là... Lệnh Hồ Xung? Như vậy, theo tình tiết trong tiểu thuyết mà nói, Vệ Tu Nghiêu cau chặt mày, chẳng phải bọn họ sẽ lập tức gặp mặt Nhâm Ngã Hành, sau đó cùng đi giết người kia sao?

Giết người kia... Vệ Tu Nghiêu vừa nghĩ đến đây, trong lòng đột nhiên nổi lên từng trận đau đớn kỳ dị.

Cái người kiêu ngạo không ai sánh được kia, phải chết sao?

Còn không đợi hắn suy nghĩ xong, chỉ thấy hai người vừa rồi lên lầu giờ lại vội vàng vàng chạy xuống. Khi hai người chạy qua hắn liền trực tiếp xem nhẹ, cũng không thèm nhìn hắn một cái đã chạy ra khỏi cửa khách ***.

Gió thổi thật lạnh, rất lạnh. Vệ Tu Nghiêu mấp máy môi, xoay người đi lên lầu.

Ngày hôm đó, có thể nói thật sự là một ngày gian nan nhất của các đệ tử trong Nhật Nguyệt Thần giáo. Giáo chủ của bọn hắn xử quyết Đồng trưởng lão, người mà bọn họ đặc biệt ngưỡng mộ. Mà kẻ lòng dạ tiểu

nhân, cáo mượn oai hùm Dương Liên Đình kia, lại vẫn một bộ dáng vênh váo tự đắc như trước, đứng bên người giáo chủ tôn quý của bọn họ, mở to mắt chuẩn bị xem Đồng trưởng lão bị giết.

Mặc dù trong lòng có tức giận thế nào, giáo chủ còn chưa lên tiếng, thì bọn họ lấy tư cách gì mở miệng? Huống hồ, nếu như đắc tội cái tên tiểu nhân kia, kẻ bị giết tiếp theo, nói không chừng chính là bản thân.

Sau khi cân nhắc lợi hại, cũng không quản đến lửa giận lớn cỡ nào, hay giao tình tốt thế nào, tất cả mọi người giờ phút này đều im lặng như tờ, không ai dám cứng rắn đứng ra gánh vác chuyện của Đồng Bách Hùng.

Giáo chủ lúc này, gần như toàn bộ đều cúi thấp đầu, những người địa vị thấp thậm chí còn quỳ hẳn xuống. Cũng bởi vì không một ai ngăn lên, cho nên người đang ngồi trên thượng vị kia cũng không bị vạch trần. Thì ra, người đang ngồi ở chỗ cao nhất kia, căn bản cũng không phải giáo chủ tôn quý của bọn họ.

Nhưng, còn không đợi bọn hắn có phản ứng gì, đột nhiên giáo chủ đời trước Nhâm Ngã Hành vốn mất tích đã lâu nay lại xuất hiện trước mặt giáo chủ đang tức giận.

Mọi người hoàn toàn trở nên hoảng loạn.

Vệ Tu Nghiêu vừa chậm chạp đi lên Hắc Mộc Nhai, vừa khinh bỉ chính mình.

Thật không thể nào hiểu nổi, một Vệ Tu Nghiêu bị các tạp chí truyền thông gán cho cái danh “Lãnh huyết sát thủ trên thương trường” đã biến đi đâu mất rồi! Hắn đường đường chính chính là một đại nam nhân, hiện tại lại phải luôn ăn nói khép nép với người khác. Không thể phủ nhận, chủ nghĩa đại nam tử của Vệ Tu Nghiêu thỉnh thoảng lại xông ra. Ăn nói khép nép còn chưa tính, hiện tại còn cư nhiên biết rõ đối phương không chào đón mình, nhưng lại vẫn cứ chạy đến cứu người. Thật sự là... Nghĩ một lúc lại tự phỉ nhổ bản thân hiện giờ thật không có tiền đề.

Khi đuổi đến nơi, Vệ Tu Nghiêu vừa lúc nhìn thấy Nhâm Doanh Doanh vung trường tiên ra, nhắm thẳng vào cổ tên Dương Liên Đình kia. Mắt thấy tên kia sắp bị Nhâm Doanh Doanh lôi qua giết chết, Vệ Tu Nghiêu vội vàng biến hóa mấy động tác, trong chớp mắt liền cởi bỏ được dây thừng đang trói buộc Dương Liên Đình. Gã bị nhốt dưới móng vuốt của Vệ Tu Nghiêu... Ách, là tóc bị Vệ Tu Nghiêu túm lấy.

Dương Liên Đình cố gắng ngẩng đầu, muốn nhìn xem đối phương là ai. Nhưng không ngờ đối phương dùng sức một chút, tròng nháy mắt gã cảm thấy mình như miếng vải rách bị ném sang một bên.

Thân hình cao lớn tao nhã của Vệ Tu Nghiêu đứng ngay bên cạnh, trên khuôn mặt tuấn tú trầm tĩnh cũng không hề có ý tứ muốn đi trợ giúp Đông Phương Bất Bại. Nhâm Doanh Doanh liếc mắt nhìn hắn, đôi mắt xinh đẹp nhú lại, cũng yên lặng đứng một bên xem xét tình hình.

Thật là một nữ hài tử thông minh. Vệ Tu Nghiêu trong lòng mỉm cười khen một câu, khóe mắt trong lơ đãng lại nhìn thấy cái tên Dương Liên Đình đang nhìn về phía hắn. Hắn ghét bỏ lấy một chiếc khăn tay màu lam từ trong áo choàng ra, lau lau tay, sau đó ném xuống

Thật là một thứ ghê tởm!

Vệ Tu Nghiêu âm thầm nhú mày, có lẽ khi nào trở về cần phải dùng nước nóng rửa tay tiêu độc mới được. cái tên này không biết là bôi những thứ linh tinh gì lên đầu nữa... Nôn...

~ * ~ * ~ * ~ * ~ * ~ * ~ * ~ * ~ * ~

11. Chương 11

Edit: Bi

Beta: BT (Bloody Tears)

Vệ Tu Nghiêu luôn cảm thấy Đông Phương Bất Bại là một mỹ nhân xứng đáng được đối xử tốt, loại ý nghĩ này từ khi hắn đọc sách đã có, không hề quan hệ đến dung mạo của y.

Đôi mắt màu nâu nhạt mang theo sự lưu luyến không lối thoát, lảng lảng nhìn về phía mấy người đang đánh hăng say, khoe môi hân nhếch lên thành một nụ cười trào phúng không chút che giấu. Ba người đánh một, đúng là không quan tâm đến danh dự.

Khinh thường nghiêng đầu sang chỗ khác, vừa lúc lại nhìn thấy Nhâm Doanh Doanh đang đứng theo dõi tình thế... Ách, bốn!

Nhâm Ngã Hành còn tự xưng mình là “đệ nhất thiên hạ”, thì ra cái “đệ nhất thiên hạ” của hắn là như vậy.

Cảm giác được ông quần bị cái gì đó kéo kéo, Vệ Tu Nghiêu cúi đầu, trong đôi mắt màu nâu nhạt đang là khinh thường, trào phúng thoáng chốc liền bị chán ghét thay thế. Vệ Tu Nghiêu nheo mắt, lạnh lùng nhìn chằm chằm tên khốn đang túm lấy ông quần mình:

– Người đang làm gì?

Nếu không phải lo sợ Dương Liên Đình chết khiến cho Đông Phương Bất Bại chán nản không muốn chiến đấu và bị giết, thì hắn hiện tại đã cho gã này đi gặp Diêm Vương rồi.

– Cứu...cứu...cứu ta... ta không muốn chết....

Thanh âm của Dương Liên Đình run rẩy, vỡ vụn, trong ánh mắt ngập đầy nỗi sợ hãi. Khi sắp đối mặt với tử vong, gã mới biết được, khi Đông Phương thân ái của gã “song quyền nan địch tứ thủ” thì quyền thế, địa vị, chỉ cần người vừa chết đi thì cái gì cũng không còn.

Gắt gao bắt lấy cọng rơm cứu mạng trước mắt, chết cũng không buông tay. Tên này có thể nhẹ nhàng đoạt lại hắn từ trong tay Doanh Doanh, thì có thể chứng minh hắn tuyệt đối không yếu đuối. Huống hồ, vừa nãy hắn có thể bỏ qua hiềm khích trước kia mà cứu gã, hiện tại đi theo phía sau hắn, trước mắt mặc kệ cái gì gọi là mặt mũi thể diện, ít nhất việc bảo trụ được cái mạng của gã hắn là không thành vấn đề.

Chỉ tiếc, gã thâm tình chân thành ôm chân Vệ Tu Nghiêu không chỉ khiến cho Vệ Tu Nghiêu đối với hắn càng thêm căm ghét, hơn nữa, Đông Phương Bất Bại luôn không yên lòng về gã cũng vừa đúng lúc quay đầu nhìn sang.

Ngay sau đó, tú châm xinh đẹp phiêu dật nháy mắt biến thành mưa châm, đôi mắt mềm mại dịu dàng nháy mắt trở nên sắc bén, hung hăng quăng cho Vệ Tu Nghiêu một ánh mắt sắc lạnh như dao, rồi mới tiếp tục quay đầu đối phó với mấy tên xú nam nhân quấy rầy cuộc sống yên ổn của hắn.

(BT: ĐPBB mỹ nhân a

Sao trong truyện này người ko có mắt nhìn ng tới vậy???? Thích ai ko thích lại thích thằng ngợm DLĐ? Haizzz....)

Đột nhiên bị nhận một ánh mắt như đao, ngọn lửa phẫn nộ trong lòng Vệ Tu Nghiêu phút chốc liền bùng lên. Vệ Tu Nghiêu cúi đầu, nheo mắt nguy hiểm nhìn gã Dương Liên Đình vẫn còn đang lôi kéo ông quần hắn.

Hừ lạnh một tiếng, dùng sức đá ra một cước, Dương Liên Đình liền kinh hô một tiếng, văng ra thật xa.

Dư quang khoe mắt nhìn thấy cảnh này, Đông Phương Bất Bại lớn tiếng kêu:

– Liên đệ ——

Đáng tiếc khoảng cách quá xa, đừng nói chạy đến hay không, chỉ bằng việc đối phó với mấy nam nhân trước mặt cũng khiến hắn hao phí toàn bộ tâm thần. Nhất là cái tên Lệnh Hồ Xung được Doanh Doanh để ý kia, kiếm pháp Độc Cô Cửu Kiếm của y lại càng khó đối phó. Đáng tiếc tiểu tử này còn chưa chín chắn, kẻ khó đối phó nhất bây giờ là.... Mặt đẹp chột lóe lên, nhẹ nghiêng người tránh thoát được một kiếm của Nhâm Ngã Hành.

Nhâm Ngã Hành, năm đó ta chỉ giam cầm người mà không giết, tính ra cũng coi như không có lỗi gì với người. Vậy mà hôm nay người lại muốn mạng của Liên đệ ta... Hừ, lần này ta không thể không giết người.

Đừng trách ta nhẫn tâm, chỉ cần là người muốn tổn thương Liên đệ, ta đều sẽ không bỏ qua.

Nhâm Doanh Doanh ở bên cạnh ngày càng lo lắng. Phụ thân cùng Xung ca tựa hồ căn bản là đánh không lại tên bất nam bất nữ kia, càng nhìn tình hình cuộc chiến, nàng lại càng cảm thấy lo lắng.

Bỗng nhiên thấy cách đó không xa Vệ Tu Nghiêu đang ôn nhu nhìn Đông Phương Bất Bại, lại nhìn về phía Dương Liên Đình đang vô cùng chật vật, đôi mắt xinh đẹp của nàng lay động, nảy ra ý hay.

~ * ~ * ~ * ~ * ~ * ~ * ~ * ~ * ~ * ~

12. Chương 12

Edit: Bi

Beta: BT (Bloody Tears)

Vệ Tu Nghiêu đang chăm chú nhìn trận chiến, Dương Liên Đình lúc này bị đá văng ra cũng không còn khí lực để bò lại dây dưa với hắn nữa, nên đương nhiên tâm tình hắn rất tốt!

Cho tới tận bây giờ hắn cũng không biết, thân thủ một người lại có thể mỹ lệ đến như vậy!

Trong đôi mắt màu nâu nhạt dâng lên ý cười, Vệ Tu Nghiêu khoanh hai tay lại, mang theo ánh mắt mỹ học đã được rèn luyện nhiều năm để đánh giá công phu của người kia. Tuy rằng công phu của hai người Nhâm Ngã Hành và Hướng Vấn Thiên cực kỳ cường thế và quá mức thô bạo, nhưng trừ điều đó ra, bọn họ cũng không có quá nhiều uy hiếp.

Độc Cô Cửu Kiếm của Lệnh Hồ Xung tinh diệu nhẹ nhàng, thêm nữa, Lệnh Hồ Xung trời sinh tính tình tiêu sái, nên thi triển Độc Cô Cửu Kiếm xinh đẹp tới cực điểm. Huống hồ, Độc Cô Cửu Kiếm nguyên bản chính là loại kiếm càng cố chấp càng mạnh, mà võ công của Đông Phương Bất Bại hoàn toàn xứng đáng với danh hiệu đệ nhất võ lâm, bởi vậy càng khiến cho chỗ tinh diệu trong kiếm pháp của Lệnh Hồ Xung được phát huy đến mức tinh tế!

Trong thế giới mà chiêu thức cũng quan trọng như nội công này, kiếm pháp của Lệnh Hồ Xung cũng đã sớm được coi như thượng thừa. Nhưng đối thủ của hắn lại quá cường hãn, nội lực cao hơn hắn không biết mấy lần. Vả lại, Lệnh Hồ Xung cũng chưa hoàn toàn lĩnh ngộ được tinh túy của Độc Cô Cửu Kiếm. Bởi vậy, mặc dù kiếm pháp thượng thừa, nhưng trước mặt Đông Phương Bất Bại vốn có nội lực hùng hậu thì hắn cũng không thể chiếm được phần hơn.

Trái lại, Đông Phương Bất Bại bị ba người vây công, lại vẫn như trước, không hoảng không loạn, thần thái như thường, thậm chí là vừa thêu vừa luận phiên so chiêu cùng mấy người. (BT: Cái gì đây???? Ta hoàn toàn ko hiểu. Chẳng lẽ bé ĐP vừa đánh nhau, vừa thêu ó.Ồ???)

Chắc ý là anh ý 1 chơi ba mà vẫn nhàn nhã thoải mái. =.=) Mỗi lần ra chiêu, ống tay áo lại bay lên, dáng người càng thêm phiêu dật

Vệ Tu Nghiêu thầm khen ngợi vài tiếng, đáy mắt tràn đầy ý cười.

Bản thân hình như chưa từng chính thức giao thủ cùng Đông Phương Bất Bại. Vài lần giao thủ cực nhỏ, hai người đều là tốc chiến tốc thắng. Hơn nữa, nhờ lại tình hình lần đầu tiên gặp mặt, Vệ Tu Nghiêu nhú mày, ngừng lại suy nghĩ đang chạy lung tung, một lần nữa chuyển tầm mắt trở về mấy người đang triển đấu.

Bỗng thấy một đạo sát ý vô cùng lợi hại đánh úp về phía mình, ánh mắt Vệ Tu Nghiêu trở nên lạnh lùng, nghiêng người né tránh. Trong nháy mắt, khóe mắt hắn nhìn rõ bóng người đánh đến chính là Nhâm Doanh Doanh vốn một mực xem chừng bên cạnh.

May mắn là võ công cùng kiếm pháp của hắn tuy rằng chẳng đến đâu, nhưng một ít thủ đoạn thoát khỏi đối thủ đang dây dưa thì hắn thành thạo. Mặc kệ cô nương này vì cha của nàng, hay vì Xung ca của nàng, hiện tại Vệ Tu Nghiêu chỉ còn cách tận lực không quá nặng tay đối với nàng, cho dù đối phương không hề nghĩ như vậy. Mà đối với Đông Phương Bất Bại, bản thân hắn không có cách nào để mặc cho nguyên tác phát triển, cứ như vậy y bị mấy người đó đẩy vào chỗ chết. Lệnh Hồ Xung còn chưa tính, ít nhất hắn còn hiểu được cái gì gọi là quang minh chính đại đòi công đạo, nhưng còn Nhâm Doanh Doanh, nữ tử này không hề đơn giản như vậy!

Nheo mắt lại, nhẹ nhàng tránh thoát ngọn roi đánh về phía mình, Vệ Tu Nghiêu lộ ra vẻ rất nhàn nhã.

Đột nhiên, Nhâm Doanh Doanh tựa hồ hoàn toàn bạo phát, lại phóng ám khí về phía hắn, Vệ Tu Nghiêu khó khăn né qua, tâm lý mãi lo lắng vấn đề tôn trọng nữ nhân, lúc này vẫn không muốn quá mức mạnh tay đối với nàng.

Khoan đã... đột nhiên nhớ tới phương hướng mà ám khí bay tới, cùng với Dương Liên Đình đang ở sau mình cách đó không xa, Vệ Tu Nghiêu mở to hai mắt, nguy rồi!

Cấp tốc xoay người, quả nhiên, ám khí cực ám muội đang bay đến chỗ Dương Liên Đình chập vạt nằm.

Tâm niệm vừa động, thân thể đã nhanh chóng chạy về phía Dương Liên Đình, mắt thấy ám khí sắp đâm vào trái tim Dương Liên Đình, hắn nhanh chóng vung tay phải lên chặn lại.

Nhưng, trong nháy mắt dùng tay đón ám khí, hắn liền hối hận.

Đau chết đi được!

Vệ Tu Nghiêu mặc dù sống tự lập một thời gian dài ở nước ngoài, nhưng dù sao cũng là thiếu gia từ nhỏ đã sống trong cuộc sống cẩm y ngọc thực, áo đến đưa tay, cơm đến há mồm. Từ nhỏ đến lớn, đừng nói là bị thương, ngay cả bệnh tật cũng chưa từng bị. Hơn nữa từ nhỏ tu luyện thuật pháp âm dương trong tộc, mấy thứ bệnh cảm cúm linh tinh hắn càng chưa từng bị qua.

Nhưng mà hiện giờ?

Vì cứu tên kia, bản thân lại chịu bị thương. Ngay cả lúc trước khi lỗ xé rách thời không rơi xuống nơi này, Vệ Tu Nghiêu cũng chưa từng cảm thấy ủy khuất như vậy!

Càng nghĩ càng uất, trong đôi mắt màu nâu nhạt mê người chậm rãi tràn ra sát khí nồng đậm. Tay phải bị thương nắm chặt lại, khi xoay người, hắn từ trên cao quét mắt nhìn xuống Dương Liên Đình đang nằm úp sấp một cái, lập tức xoay người, gắt gao nhìn chằm chằm người phóng ám khí.

Một kích không trúng, trong đôi mắt xinh đẹp của Nhâm Doanh Doanh cũng tràn đầy kinh ngạc. Như khi nàng nhìn thấy người kia tiếp được ám khí của nàng, sau đó xoay người lại nhìn nàng chằm chằm, thì trong đôi mắt xinh đẹp kia đã không còn thứ gọi là kinh ngạc.

Đối phương tức giận!

Ý nghĩ này chợt lóe lên trong đầu nàng. Chẳng biết tại sao, nàng lại có cảm giác sợ hãi đối với người luôn giữ thái độ đứng xem cuộc vui kia, thậm chí còn cảm thấy, nếu như đối phương thật sự muốn giết mình, thì tuyệt đối không tốn chút sức lực nào. Nhưng mà, theo lý thuyết, hắn chỉ đứng nhìn mà không giúp đỡ Đông Phương Bất Bại thì hắn là không đứng về phía Đông Phương Bất Bại. Nhưng vì sao người này lại nhiều lần cứu Dương Liên Đình?

Tâm mắt lạnh như băng khiến Nhâm Doanh Doanh cảm thấy hàn ý đang nổi lên bốn phía, dường như cảm thấy được mình sẽ bị đối phương tàn nhẫn giết chết trong nháy mắt. Phụ thân và Xung ca vẫn còn đang ở đằng kia chiến đấu với Đông Phương Bất Bại, chẳng những nàng không giúp được gì, mà hình như ngược lại còn chọc giận nhân vật nguy hiểm nhất.

Nhâm Doanh Doanh lúc này cực kỳ hối hận, vừa rồi đáng lẽ không nên dùng đối phương làm nguy trang để giết Dương Liên Đình.

Hiện tại chẳng những đốt lửa trên thân, hơn nữa, xem chừng lửa này cũng không dễ dập.

Di?

Hàn ý thấu xương hướng về mình trong nháy mắt bỗng biến mất vô ảnh vô tung, Nhâm Doanh Doanh dần hoàn hồn, chỉ thấy đối phương đã đem tâm mắt đổi vị trí, một lần nữa tâm mắt lại hướng về phía mấy người đang dây dưa.

Này, đã có chuyện gì xảy ra?

Vệ Tu Nghiêu chuyển tầm mắt về phía mấy người còn đang đánh nhau. Đau thì đau đi, dù sao hắn cũng nhận rồi. Tức giận này cứ tính trên người Đông Phương Bất Bại, hừ, trước hết cứ nhằm vị giáo chủ xinh đẹp mà đòi. Còn Dương Liên Đình, chờ sau trận ác đấu này thì xử lý cũng không muộn.

Thương cũng đã nhận rồi, người cũng bị chán ghét rồi, bây giờ còn muốn thành tên tiểu nhân lòng dạ hẹp hòi trút giận lên nữ nhân sao? Cũng không biết nền giáo dục thân sĩ mấy năm nay chạy đi đâu mất. Càng nghĩ càng hối hận, Vệ Tu Nghiêu tuy rằng tức giận Nhâm Doanh Doanh làm hắn bị thương, nhưng không thể không nói, hắn vẫn thực tán thưởng nữ tử này, huống hồ người kia cũng cũng yêu thích nàng... Hừm... lần này bỏ qua vậy!

Sau khi nghĩ thông suốt, Vệ Tu Nghiêu cũng không tức giận nữa!

Hắn là một nam nhân, sao phải so đo tính toán với một nữ nhân? Hơn nữa nàng cũng không thực sự muốn làm hắn bị thương.

Đang lúc hắn vừa xem trận đấu vừa kịch liệt đấu tranh tư tưởng, thì ống tay áo của Đông Phương Bất Bại đã vung lên, trong nháy mắt quần quanh cổ Nhâm Ngã Hành, lôi mạnh một cái, cả người Nhâm Ngã Hành đã bị trói lại.

Nhâm Doanh Doanh kêu to một tiếng:

– Phụ thân!

Lệnh Hồ Xung vội vàng đâm ra một kiếm, Hướng Vấn Thiên cũng theo đó mà tiến lên hỗ trợ, nhưng người kia bị vây đánh cũng vẫn chiếm được ưu thế tuyệt đối, Đông Phương Bất Bại khinh miệt cười, kéo chặt tay áo, gắt gao trói chặt Nhâm Ngã Hành không cho hắn nhúc nhích, đồng thời đánh một chưởng về phía Lệnh Hồ Xung cùng Hướng Vấn Thiên. Nhưng Vệ Tu Nghiêu nhìn ra được, chưởng này lực đạo cũng không phải trí mạng. Hiển nhiên Đông Phương Bất Bại là chơi nhiều đâm chọc.

Quả nhiên không hổ mang danh “Đệ nhất thiên hạ”

Vệ Tu Nghiêu gật đầu thầm khen, con người kiêu ngạo, đẹp đẽ quý giá như vậy, mới là tác phong mà Đông Phương Bất Bại nên có!

Nhưng, y có thể đem đám người kia đùa giỡn là bởi vì đối phương không uy hiếp được Liên đệ của y sao? Vệ Tu Nghiêu quay đầu, liếc nhìn về phía Dương Liên Đình đang bị hoảng sợ ngồi một góc. Hắn nhíu mày, cái đồ vô dụng như thế này, vì sao y lại yêu gã?

Nhìn thấy cha mình bị khuất nhục, bị trói chặt không thể động đậy, thân là nữ nhi hiếu thuận, Nhâm Doanh Doanh đương nhiên là lo lắng nhất. Đôi mi thanh tú của nàng hơi nhíu lại, Nhâm Doanh Doanh nhanh chóng vung roi xông tới.

Lệnh Hồ Xung thấy Nhâm Doanh Doanh vọt tới, lặng đi một chút. Nàng lúc này cực kỳ lỗ mãng, không có chút bình tĩnh nào, ngược lại giống như bạo phát, trong thân thể phát ra tràn ngập một loại sức lực tàn nhẫn.

Bất quá, Lệnh Hồ Xung rõ ràng tỉnh táo hơn, chỉ ngậy người trong nháy mắt. Nhìn thấy Nhâm Doanh Doanh lao về phía này liền nhanh chóng phi thân qua, đưa tay chụp tới, ôm lấy Nhâm Doanh Doanh xoay một vòng, hạ xuống bên cạnh.

– Xung ca, buông ra!

Nhâm Doanh Doanh vừa nhìn thấy người ôm mình là Lệnh Hồ Xung, lập tức bùng nổ.

– Doanh Doanh, nàng bình tĩnh một chút!

Lệnh Hồ Xung cau chặt mi nhìn nàng, cho nàng một ánh mắt đầy ẩn ý. Nhâm Doanh Doanh nhìn sang, nhất thời cực kỳ hoảng sợ, chỉ thấy Đông Phương Bất Bại đang cầm một cây ngân châm dài nhỏ để ở cổ họng của Nhâm Ngã Hành.

Đông Phương Bất Bại nhìn thoáng qua Vệ Tu Nghiêu đang tựa hồ không có chút ý tứ hỗ trợ nào, cổ họng Nhâm Ngã Hành bị vẽ ra một vết máu, máu tươi theo ngân châm xiêu vẹo chảy xuống.

Giằng co thật lâu, đang lúc đám người Lệnh Hồ Xung sốt ruột không biết làm sao thì Đông Phương Bất Bại lại đẩy mạnh Nhâm Ngã Hành ra, mấy người kia sắc mặt đại biến, nhưng khi nhìn thấy Nhâm Ngã Hành ở đằng kia đang sờ sờ cổ mình thì đều có chút sửng sốt.

Không bị giết sao? Bọn họ còn tưởng rằng tên yêu nhân (Gay) kia rất tàn nhẫn.

Nhưng đúng lúc này, khoe miệng Vệ Tu Nghiêu thoáng cong lên thành một độ cung, ngược với thái độ trung lập vừa rồi, hắn chậm rãi đi về phía Đông Phương Bất Bại.

Mấy người kia kinh hãi. Chẳng lẽ hai người bọn họ chuẩn bị liên thủ?

Nhâm Doanh Doanh càng cảm thấy bất an. Vừa rồi nàng định dùng kế giết Dương Liên Đình nhằm khiến cho Đông Phương Bất Bại bị phân tâm, cũng lợi dụng điều đó để thử vị nam tử xa lạ này. Sự thần bí của hắn tất nhiên nàng đã lĩnh giáo, nhưng chỉ sợ đó mới chỉ là một phần rất nhỏ của hắn mà thôi. Nếu người này liên thủ với Đông Phương Bất Bại... Cẩn chặt môi, đôi mắt đẹp của Nhâm Doanh Doanh mở thật lớn.

Hướng Vấn Thiên bất động thanh sắc lôi kéo Nhâm Ngã Hành lặng lẽ lui về sau từng bước, đồng thời đưa mắt ra hiệu cho Lệnh Hồ Xung, Lệnh Hồ Xung hiểu ý, cẩn thận mang Nhâm Doanh Doanh lại gần Hướng Vấn Thiên và Nhâm Ngã Hành.

Ngay khi mấy người này nghĩ rằng vị nam tử giữa chừng xuất hiện giúp đỡ sắp ra tay thì người này động.

Trong đôi mắt của Vệ Tu Nghiêu đầy ý cười, nhìn Đông Phương Bất Bại đang chán nản đứng ở một bên, dùng sức lau mu bàn tay vào ống tay áo.

Hắn không chút hoang mang, lấy trong túi áo ra một cái khăn tay màu lam, đưa cho cái người lông mi thanh tú đang nhíu thành một đoàn kia.

Đông Phương Bất Bại ngơ ngác nhìn cái khăn tay được đưa tới trước mặt mình, màu lam ôn hòa khiến tim hắn không hiểu sao cũng mềm mại đi một chút.

Trong lòng hắn bỗng rung động, bối rối nhanh chóng tiếp nhận, dùng sức xoa xoa mu bàn tay.

Nhưng không ngờ, khăn trên tay nháy mắt bị người đoạt đi, vừa ngẩng đầu nhìn thì thấy Vệ Tu Nghiêu đứng ngay trước mặt hắn.

Vệ Tu Nghiêu cầm lấy khăn tay, nhíu nhíu lông mày, tay trái nắm lấy tay phải của Đông Phương Bất Bại kéo qua, tay phải cẩn thận không để vết máu trên tay mình dính vào tay đối phương, nhẹ nhàng xoa xoa lớp thịt non trên mu bàn tay.

– Thật là! Đã lớn như vậy rồi, cho dù có khiết phích cũng không nên thù hận thân thể mình như thế chứ...

Ôi

~ Ngọt ngào

~

13. Chương 13

Edit: Bi

Beta: BT (Bloody Tears)

Nhìn thấy lớp da sáng bóng trên mu bàn tay của Đông Phương Bất Bại bị chùi đến rách ra, đôi lông mày của Vệ Tu Nghiêu nhíu chặt lại, nhẹ nhàng ôn nhu xoa xoa lên vùng xung quanh chỗ bị rách, muốn xóa đi cái màu đỏ của máu vô cùng chói mắt kia.

Không biết trúng phải chất độc gì, lúc này Đông Phương Bất Bại không hề muốn đẩy cái tên đang khiến cho hắn xấu hổ này ra, ngược lại, trong lòng chậm rãi dâng lên một dòng nước ấm, chảy đến tứ chi. Sững sờ mở lớn mắt nhìn Vệ Tu Nghiêu, Đông Phương Bất Bại giờ phút này trông có vẻ vô tội cực kỳ.

Vệ Tu Nghiêu ngẩng đầu liền nhìn thấy bộ dạng này của y, khóe miệng thoáng một nét cười, rốt cục đem tất cả hơi thở thô bạo của y vùi lấp đi.

Tay trái vẫn giữ lấy tay của Đông Phương Bất Bại, tay phải hắn cũng chậm rãi giơ lên.

Trong lúc tất cả mọi người không kịp phản ứng, hắn nhẹ nhàng chà xát cái mũi của Đông Phương Bất Bại.

Đông Phương Bất Bại đột nhiên cả kinh, nhanh chóng rút tay về ôm lấy mũi và miệng mình, mở to hai mắt, càng thêm vô tội nhìn chằm chằm Vệ Tu Nghiêu. (BT: Sao đoạn này lại làm ta tưởng tượng ra cái mặt ngơ ngác, mắt tròn xoe của 1 con mèo vậy nhỉ???? Kawaii!!!!)

Tay Vệ Tu Nghiêu run lên, cái khăn dính máu rơi xuống đất. Thừa dịp xoay người cúi xuống, hắn không cách nào che dấu, đành cúi đầu cười một tiếng. Đông Phương Bất Bại vừa rồi, thật sự là... quá đáng yêu. Cái loại ánh mắt của tiểu bạch thỏ tuy rằng không thích hợp đặt trên con người kiêu ngạo như vậy, nhưng mà hiện tại... Y có lực hấp dẫn khiến người ta có một loại mong muốn được hung hăng mà khi dễ y.

Thật sự là khiến kẻ khác phạm tội! Vệ Tu Nghiêu im lặng cảm khái.

Khi đứng dậy thì toàn bộ cảm xúc đã bị sự tươi cười bình thường che dấu. Nhưng Đông Phương Bất Bại vốn có chút hiểu biết hắn thì vẫn nhìn ra được ý cười trong đôi mắt nâu nhạt kia, hơn nữa ý cười dần dần bao trùm cả con người.

Đột nhiên một cổ lửa giận vọt lên, giọng chủ đỏ mặt, neho mắt lại đầy nguy hiểm, lời nói chưa kịp lọc qua não bộ đã nói ra:

– Vệ Tu Nghiêu, bốn tọa đã cảnh cáo ngươi, chớ xen vào việc của người khác, nếu không...

– Nếu không thì sao?

Vệ Tu Nghiêu nhẹ liếc mắt nhìn y một cái, cắt ngang lời y.

Nếu không...

Đông Phương Bất Bại cũng không biết nói gì tiếp, chỉ tức giận lùi từng bước về phía sau, thanh âm cũng càng ngày càng lạnh lùng:

– Vệ đại hiệp, ngươi chỉ cần không xen vào việc của người khác là đã rất tốt rồi!

Vệ Tu Nghiêu thản nhiên nhìn y lùi về phía sau, tuy rằng cái người đang lùi bước kia nhìn thế nào cũng thấy đang vô cùng bối rối, hắn mấp máy môi, nhưng cuối cùng lại không nói gì.

Đông Phương Bất Bại, chẳng lẽ ngay cả y cũng không biết rằng, y đối với hắn có cảm giác?

Nếu không thì y đang sợ cái gì chứ?

Cổ ý không thềm nhìn đến cái gã nam nhân mà Đông Phương Bất Bại thích, Vệ Tu Nghiêu trầm mặc xoay người, bước vài bước, dừng lại một chút, rồi mới không cam lòng trở lại chỗ lúc trước hắn đứng.

Thấy y dễ dàng nghe lời mình như thế, Đông Phương Bất Bại cảm thấy có chút không thoải mái. Không thể nói rõ đó là cảm giác gì, hắn chỉ cảm thấy người kia không nên.... yếu đuối như vậy... Yếu đuối? Khi vừa nghĩ đến từ này, Đông Phương Bất Bại đột nhiên hoảng sợ, sao hắn lại nghĩ rằng cái tên nam nhân bá đạo, hung hăng can quấy kia là yếu đuối?

Nắm chặt ngân châm trên tay, trong đôi mắt đẹp của Đông Phương Bất Bại lóe lên một ánh sáng kỳ lạ, tầm mắt cũng một lần nữa nhìn chằm chằm vào mấy người Nhâm Ngã Hành

Ánh mắt lần lượt đánh giá bọn họ, cuối cùng dừng lại trên người Lệnh Hồ Xung.

Khóe miệng thoáng nhếch lên, thanh âm của Đông Phương Bất Bại trong trẻo mà chậm rãi:

– Lệnh Hồ Xung, kiếm pháp của ngươi cực cao, thân thủ cũng rất khá. Hơn nữa nhìn ngươi tới lúc này mà vẫn rất bình tĩnh, thái độ làm người cũng tiêu sái, thật sự là khí độ bất phàm. Mắt nhìn người của Doanh Doanh cũng không tồi. – Hắn vừa nói vừa chuyển tầm mắt – Đáng tiếc Doanh Doanh lại là nữ nhi của Nhâm giáo chủ. Ha ha, Lệnh Hồ Xung, ngươi thật sự là chỉ vì Doanh Doanh nên mới tới giết ta sao?

Thanh âm trầm thấp lạnh lùng, phối hợp với âm điệu đặc biệt của Đông Phương Bất Bại, khiến cho Vệ Tu Nghiêu chậm chậm hòa tan trong giọng nói này. Giương mắt nhìn về phía người kia, trong đôi mắt Vệ Tu Nghiêu chậm rãi hiện lên một vẻ dịu dàng, rồi lập tức lại chuyển sang bất mãn. Y vẫn trang điểm đậm như vậy, thật sự là rất ảnh hưởng đến hiệu quả của thị giác.

Sườn mặt của Đông Phương Bất Bại vừa lúc hướng về phía Vệ Tu Nghiêu, y lúc này cũng cảm thấy có chút chán ghét rồi. Mấy người này võ công mặc dù cao, nhưng muốn trêu đùa trước mặt y thì dường như còn quá sớm. Bất quá cái tên Lệnh Hồ Xung kia, nhìn rõ ràng là một đại hiệp tiêu sái, vì sao lại cứ cố bức bách y như vậy?

Đôi mắt đẹp nhú lại, Đông Phương Bất Bại mím mím môi, chờ câu trả lời.

Tuy rằng cũng không nhất định phải biết nguyên nhân người khác tới giết mình, nhưng cứ không minh bạch như vậy bị vây đánh, hơn nữa người muốn giết mình lại là người mình vốn tán thưởng, loại cảm giác này khiến cho Đông Phương Bất Bại cảm thấy rất khó chịu.

Thấy Đông Phương Bất Bại một mực chờ đợi mình mở miệng, Lệnh Hồ Xung cũng thẳng thắn bước lên vài bước:

– Đông Phương Bất Bại, việc này tại hạ làm không phải vì mình, mà là đến thay Định Dật sư thái đòi một cái công đạo. Tại hạ muốn hỏi một câu, các hạ lúc trước tại sao lại ám toán Định Dật sư thái?

Đông Phương Bất Bại luôn nhìn chằm chằm mấy người, nghe thấy thế bỗng bật cười đầy khinh miệt:

– Đông Phương Bất Bại ta là đệ nhất thiên hạ, giết người cần gì phải lén lút chứ?

Nghe vậy, trong mắt Lệnh Hồ Xung lập tức xuất hiện do dự, lúc lâu sau hắn trở tay, cầm thanh kiếm lên mặt đất, như đang tính tế cân nhắc độ tin cậy trong câu trả lời của y.

Vệ Tu Nghiêu mỉm cười, xem ra trong lòng Lệnh Hồ Xung vốn đã có phán đoán.

Dời tầm mắt khỏi Lệnh Hồ Xung, Đông Phương Bất Bại nhìn về phía Nhâm Doanh Doanh, thanh âm dường như mềm mại hơn rất nhiều:

– Doanh Doanh, bốn tọa thực sự không muốn giết ngươi, Nhưng mà Nhâm giáo chủ – Ánh mắt bỗng nhiên lạnh như băng – Nếu hôm nay bốn tọa không trừ khử hắn, sợ rằng ngày sau hắn lại đến quấy rầy sự thanh tịnh của bốn tọa. Mười năm nay bốn tọa chưa từng rời khỏi Hắc Mộc Nhai, thế nhưng những ân ân oán oán trước kia, rồi cũng sẽ đến lúc phải giải quyết. Cho nên, nhân tiện hôm nay liền giải quyết đi thôi.

Dứt lời hắn liền quay đầu nhìn về Hướng Vấn Thiên:

– Hướng Tả sử, ta tiếc ngươi là một nhân tài, vốn không muốn giết ngươi, nhưng hiện giờ ngươi lại liều chết che chở cho Nhâm giáo chủ... Haizzzz... Bốn tọa...

Khe khẽ cảm thán, Đông Phương Bất Bại thoáng nghiêng đầu, làm như không đành lòng, làm như không nỡ

(Bi: Anh giỏi diễn kịch ghê

~ BT: Tiểu miêu của ta hiền lành, ko nỡ thật mà. Diễn kịch j đâu chứ XD

)

Nhâm Ngã Hành vừa nghe mấy lời này, liền bùng nổ:

– Đông Phương Bất Bại, cái tên yêu nhân nhà ngươi, có bản lĩnh thì giết ta.... Ngộ!

Đáng tiếc hắn còn chưa nói xong đã bị Hướng Vấn Thiên một chưởng đánh ngất, cũng coi như hắn không biết đề phòng người bên cạnh mình. Chỉ sợ, ở trong lòng hắn, đối với Hướng Vấn Thiên luôn luôn tìm kiếm mình, hắn chắc cũng không muốn đề phòng. (Bi: Tự nhiên nghĩ, có khi nào hai bác này có vấn đề không nhỉ?

~~ BT: Lại làm ta nghĩ lung tung rồi *cười gian*)

Nhìn thấy Hướng Vắn Thiên điểm một cái lên người Nhâm Ngã Hành, Vệ Tu Nghiêu đoán có lẽ là điểm huyết ngũ của hắn, bằng không, trong tình huống hiện giờ, cho dù là ngắt xỉu cũng không ngắt được lâu.

Đột nhiên thấy tình hình này xảy ra, Nhâm Doanh Doanh và Lệnh Hồ Xung kinh hãi, ngay cả Đông Phương Bất Bại cũng thoáng nhướng mi:

– Hướng Tả sử, người đây là...

Hướng Vắn Thiên hướng về phía Nhâm Doanh Doanh và Lệnh Hồ Xung, làm một động tác xin lỗi, rồi mới nói với Đông Phương Bất Bại:

– Đông Phương giáo chủ, người đã không muốn quản lý chuyện trong giáo, vì sao còn muốn giết sạch mọi người? Nhâm giáo chủ chỉ bất quá là không muốn nhìn Nhật Nguyệt Thần giáo cứ như vậy suy tàn thôi. Có lẽ Đông Phương giáo chủ cũng biết thế cục hiện giờ trên giang hồ chứ?

– Bỏ tọa xác thực có biết. – Đông Phương Bất Bại gật gật đầu

Hướng Vắn Thiên đem Nhâm Ngã Hành đang hôn mê giao cho Nhâm Doanh Doanh:

– Vậy được, Đông Phương giáo chủ, Hướng Vắn Thiên ta hôm nay muốn làm một giao dịch với người, lấy nhật nguyệt thiên đại chứng giám, người thấy sao?

– Hướng tả sử, xin mời nói!

...

Chờ đến khi đoàn người Nhâm Ngã Hành rời đi, Vệ Tu Nghiêu mới đưa tầm mắt dừng trên thân người kia, thế nhưng trong mắt y lúc này chỉ có cái gã Dương Liên Đình đang vô cùng thảm hại kia, đôi mắt nâu nhạt hơi hơi nheo lại, những Vệ Tu Nghiêu vẫn không nói gì.

– Liên đệ, người sao rồi?

Trong mắt Đông Phương Bất Bại tràn đầy tình cảm thân thiết. (BT: *nhấn mặt*)

– Bất Bại, mấy người kia, sao người cứ như vậy cho bọn chúng đi?

Dương Liên Đình dường như cảm nhận được tính mạng của gã đã không còn bị uy hiếp nữa, cho nên thái độ kiêu ngạo lại trở lại trên người gã.

– Bọn chúng cắt đứt một chân của ta, Bất Bại, vậy mà người cứ để mặc cho bọn chúng hoành hành? Bất Bại, vừa rồi sao người không giết Nhâm Ngã Hành? Hắn... Bất Bại, người rốt cuộc là bị làm sao vậy?

Phát hiện thấy Đông Phương Bất Bại ở trước mặt gã mà xuất thần, Dương Liên Đình lại càng cảm thấy khó chịu, ngữ khí cũng càng thêm thô bạo:

– Bất Bại, người sao vậy?

Không biết vì sao, Đông Phương Bất Bại cảm thấy Liên đệ đang đứng trước mặt hắn này có chút xa lạ, thậm chí là có chút chán ghét? Thế cho nên hắn lại nhớ đến cảnh tượng lúc này Vệ Tu Nghiêu thay mình lau tay... nhẹ nhàng lắc đầu, hắn bị làm sao vậy chứ?

(Bi: Anh yêu rồi chứ sao!

~~ BT: Làm ơn đừng dây dưa nữa, anh cứ trực tiếp mà lao vào Vệ ca đi =)))

Nhất định là do trận đấu vừa rồi quá nhiều tinh thần mình. Nhất định là như vậy.

Giật mình thấy Liên đệ đang bắt mắt gọi mình, Đông Phương Bất Bại thoáng chốc hoàn hồn:

– Liên đệ, làm sao vậy? Đau ở đâu? Nếu không để ta kiểm tra xem xương đùi của người có sao không...

14. Chương 14

Edit: Bi

Beta: BT (Bloody Tears)

Cuộc sống mấy ngày này giống như lúc Vệ Tu Nghiêu còn chưa xuống núi, người thân thiết vẫn thân thiết, nhưng cô đơn cũng vẫn cô đơn. Mặc dù không rõ tại sao trong lòng lại cảm thấy buồn bực, nhưng vẫn không thể rời khỏi nơi này.

Phanh

Lại là cái thanh âm dững mãi này, nghe thấy tiếng động này, Vệ Tu Nghiêu hơi hơi mỉm cười.

Quả nhiên, một lát sau, một nam tử thân mình to lớn nhanh chóng vọt vào rừng cây nhỏ, trong nháy mắt đã đứng trước mặt Vệ Tu Nghiêu.

Khóe môi Vệ Tu Nghiêu gợi lên một độ cung:

– Đồng đại ca, người đã đến rồi.

Không sai, người tới chính là người đáng lẽ đã bị Đông Phương Bất Bại giết chết: Đồng Bách Hùng. Không biết ngày đó đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, vốn là vì Đồng Bách Hùng đánh gãy chân Dương Liên Đình nên Đông Phương Bất Bại định giết hắn, nhưng không biết vì sao trong thời khắc mấu chốt Đông Phương Bất Bại lại dừng tay.

Sau đó, khi nghe Đồng Bách Hùng nói chuyện, trong giọng nói vẫn lộ ra vẻ sợ hãi, Vệ Tu Nghiêu cũng mơ hồ đoán được một ít tình huống khi đó. Nhưng dù sao hắn cũng không phải xuất thân từ tu chân thế gia, cũng không thể sử dụng năng lượng quá đáng.

(Bi: Chả hiểu gì cả!

BT: Hình như ý là anh ý có thể dùng thần lực để biết dc chi tiết mọi việc nhưng mờ anh ý tiếc năng lượng nên thôi, tự vận động trí não đoán mò =)))

Bất quá, khi đó hắn cũng định đi cứu người này, nhưng bất đắc dĩ lại bị một vài sự việc quẩn lầy, mà khi hắn quyết định đi lên Hắc Mộc Nhai cứu người thì chắc hắn đã quá trễ rồi. Nhưng vài ngày sau hắn lại thấy Đồng Bách Hùng nói cười vui vẻ thì đúng là không nói nên lời, suýt nữa hắn đã cho rằng mình gặp ma. Vừa lúc, đúng nghề của gia tộc mình, ngay khi hắn chuẩn bị xong mọi thứ định giúp tiểu quỷ này siêu thoát thì hắn lại kinh dị phát hiện, ma quỷ ở thế giới này tiến hóa, có thể đi tản bộ giữa ban ngày ban mặt!

Mọi cách giải thích, muôn vàn nghiệm chứng, cuối cùng Vệ Tu Nghiêu mới có thể thừa nhận, đối phương vẫn còn là người sống, không phải ma quỷ linh tinh gì đó. (BT: Ta thấy Vệ Vệ càng ngày càng dễ thg nha

15. Chương 15

Edit: Bi

Beta: BT (Bloody Tears)

Nghe xong lời nói của Đông Phương Bất Bại, Vệ Tu Nghiêu cảm thấy một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng, giống như đang ở trong hầm băng vậy. Không chỉ là lạnh ý đơn giản, mà là một loại đau đớn không thể nói thành lời.

Trong lòng thấy khó chịu, muốn phát tiết ra, nhưng lại phát hiện ngay cả nhúc nhích cũng không được.

Lời nói chưa kịp suy nghĩ đã thoát ra miệng:

– Người... thực sự yêu Dương Liên Đình?

– Dương nhiên! – Đông Phương Bất Bại đáp không chút do dự.

– Ha ha – Vệ Tu Nghiêu cúi đầu cười hai tiếng – Yêu tới mức nào?

Đông Phương Bất Bại nhú mày:

– Vệ đại hiệp, câu hỏi này quá thất lễ!

– Nga, thì ra là vậy! – Vệ Tu Nghiêu thở dài một tiếng, ngẩng đầu cười với đối phương – Người nói đúng, là ta thất lễ, thực có lỗi!

Đông Phương Bất Bại kỳ quái nhìn hắn một cái:

– Người làm sao vậy?

– Ha ha... không có gì! Chỉ là đột nhiên nhớ tới mình có việc phải xử lý, chỉ sợ qua vài ngày nữa cần từ biệt Đông Phương.

– Vậy sao? Sau này nếu như cần giúp đỡ gì, Vệ hiệp sĩ có thể tìm bổn tọa, bổn tọa nếu giúp được nhất định sẽ hết sức.

Hi vọng hắn nhanh chóng rời khỏi nơi này như vậy sao? Trong đôi mắt màu nâu nhạt của Vệ Tu Nghiêu chợt hiện lên lãnh ý:

– Đa tạ hảo ý của Đông Phương, nếu Tu Nghiêu có điều gì cần nhờ Đông Phương trợ giúp, Tu Nghiêu chắc chắn sẽ mặt dày tới quấy rầy Đông Phương.

– Dù gì chúng ta cũng ở chung với nhau một thời gian. Trước khi Vệ đại hiệp rời đi, hi vọng mấy ngày cuối cùng của ngài ở Hắc Mộc Nhai này thực sự vui vẻ.

Vẫn nhẹ nhàng ôn nhu cười nói như cũ, nhưng trong lời nói lại có chút ý vị đuổi người. Vệ Tu Nghiêu sao có thể không nghe ra ý tứ bao hàm trong đó?

– A... Tu Nghiêu đã biết.

Mấy ngày sau, Vệ Tu Nghiêu thực sự rời khỏi Hắc Mộc Nhai.

Lúc rời đi quay đầu nhìn lại rừng cây nhỏ kia, chỉ sợ hắn sẽ không bao giờ trở lại nơi này nữa. Nếu lại nhìn thấy hai người kia thân mật, sợ rằng hắn sẽ không khống chế được bản thân mà bộc phát. Hơn nữa đối phương cũng không muốn gặp mình nữa, còn lý do gì để trở lại đây? Trở về để khiến cho ai đó tức giận sao?

Tùy ý thu dọn vài bộ quần áo, sau đó Vệ Tu Nghiêu liền một mình rời đi.

Không cần ai tới tiễn biệt hắn. Chính hắn đã mạnh mẽ yêu cầu Đồng Bách Hùng đừng tới tiễn mình. Cũng chẳng phải sinh lý tử biệt gì, hơn nữa nơi này dù kỹ thuật thông tin kém phát triển, nhưng một nhân vật như Đồng Bách Hùng, tùy tiện đi nơi nào đó nghe ngóng đều sẽ biết được tin tức mới nhất của hắn. Sau này nếu muốn cùng đối phương liên hệ không phải cũng dễ dàng như hỏi thăm tình hình gần đây của hắn sao?

Lần này khác với lần trước, Vệ Tu Nghiêu không còn ở khách *** nữa, mà là tìm một ngôi nhà ở nông thôn đang rao bán để mua lại.

Nhà này tuy rằng có sân vườn khá nhỏ, nhưng cảnh sắc xung quanh cũng rất được. Vệ Tu Nghiêu rất hài lòng với nơi này, không khí tươi mát, hoàn cảnh yên tĩnh, rất thích hợp cho hắn tu luyện thuật pháp. Việc quan trọng trước mắt là tu luyện thuật pháp cho thật tốt, sau đó trở về sum họp với Tu Trữ, đây mới là con đường chính xác hắn nên đi.

Mà kể tiếp mấy ngày sau, hắn cũng rất chuyên tâm tu luyện.

Vệ Tu Nghiêu có một thói quen, đó là mỗi khi đến chỗ ở mới, hắn sẽ mang vài lễ vật đến tặng cho hàng xóm, tạo một mối quan hệ tốt. Dù sao hắn cũng không phải loại người trời sinh hướng nội, cũng không lãnh huyết vô tình như trên thương trường đồn đại. Ngược lại, hắn rất thích leo núi, thỉnh thoảng ra ngoài thành dạo chơi, thích những hoạt động ngoài trời. Có thể nói, hắn không hề lạnh lùng, hắn rất thích khung cảnh phồn hoa dưới ánh mặt trời. Có hương vị ẩm áp.

Nhiều ngày nay quan hệ với những người hàng xóm cũng dần thân thiết, mà những hàng xóm này cũng rất tốt. Vệ Tu Nghiêu không thích làm mấy việc của nhà nông, cho nên những người hàng xóm kia thỉnh thoảng đều sang giúp hắn chăm sóc hoa màu.

Triệu gia hàng xóm có một tiểu nam hài tên là Triệu Hổ, mọi người đều gọi nó là Hổ Đầu. Hổ Đầu bộ dạng gầy nhỏ, nhưng làm việc rất hăng hái, cũng rất thích ánh mặt trời. Vệ Tu Nghiêu thực thích tiểu tử lúc nào

cũng tràn ngập sức sống này. Mà nó cũng thường xuyên chạy sang nhà Vệ Tu Nghiêu, cùng hân chơi cờ. Vệ Tu Nghiêu khi nhàn rỗi đã dạy nó chơi cờ vua, sau đó dựa vào khả năng điêu khắc của mình, khắc ra một bàn cờ vua. Mặc dù trông không được đẹp lắm, nhưng hai người lại chơi rất vui.

Hôm nay, Hồ Đầu lại trốn nhà chạy sang tìm Vệ Tu Nghiêu chơi cờ.

Thấy trong sân không có ai, liền trực tiếp đi vào trong nhà. Nó biết, nếu Vệ Tu Nghiêu không ở bên ngoài, thì nhất định là ở trong nhà luyện công. Mặc dù nó rất muốn học, từng lôi kéo làm nũng Vệ Tu Nghiêu, cầu xin hân dạy võ, nhưng Vệ Tu Nghiêu lại nói hân còn nhỏ chưa hiểu chuyện, thứ mà hân luyện chỉ là cách điều hòa hơi thở mà thôi.

Mỗi khi lặp lại tình huống này, Hồ Đầu đều sẽ bĩu môi, mang theo ai oán mãnh liệt nói:

– Vệ tiên sinh lừa dối tiểu hài tử!

Hồ Đầu năm nay đã mười ba tuổi, mặc dù nơi này sùng bái võ thuật, nhưng cũng rất coi trọng giáo dục, mà tuổi của thiếu niên này, đúng là độ tuổi thích hợp nhất để bắt đầu học tập.

Không biết nơi này có khoa cử hay không? Vệ Tu Nghiêu nghĩ, chắc là có, nếu không vì sao đa số tiểu hài tử của trấn trên cũng được đưa đến trường.

Nếu không có mục tiêu và động lực, những hài tử này sao có năng lực học tập thứ gì được?

Đáng tiếc, nhà của hài tử này, đã kéo dài suốt mười này mà vẫn không gom đủ tiền cho Hồ Đầu đi học.

Việc này là hôm qua khi nương của Hồ Đầu đến tìm nó mới nói ra. Nếu lấy tính khi có rắc rối gì cũng muốn tự mình gánh vác, không muốn gây phiền toái cho người khác của Hồ Đầu mà nói, nếu Hồ Đầu không tự mình nói, có lẽ cả đời này Vệ Tu Nghiêu cũng không biết gia cảnh của Triệu gia lại khó khăn như vậy.

Hơn nữa cậu nhóc này, người rất cao, chỉ là hơi gầy mà thôi.

Có lẽ là do lúc đầu đã bị thiếu dinh dưỡng trong một thời gian dài tạo thành.

Đợi cho Hồ Đầu vào nhà, tìm được Vệ Tu Nghiêu đang yên lặng ngồi ở bàn đọc sách thì Vệ Tu Nghiêu cũng ngẩng đầu khỏi cuốn sách, tao nhã cười với thiếu niên kia:

– Hồ Đầu, hôm nay không giúp đại nương cắt cỏ cho heo sao?

Tiểu tử này, lười biếng trốn việc chạy đến đây chơi, khi về nhất định sẽ bị ăn đòn.

Hồ Đầu cười hì hì chạy tới, đặt mông ngồi lên cái ghế cạnh bàn, vắt chéo chân, đung đưa:

– Tiên sinh, sáng nay ta đã giúp nương cắt cỏ rồi. Hơn nữa đang giữa trưa, cũng không phải lo cho heo ăn. Ha ha, chẳng qua sợ tiên sinh ở một mình buồn nên mới đến chơi với tiên sinh thôi!

– Nga? – Vệ Tu Nghiêu nhú mày, tựa tiểu phi tiểu nhìn nó – Thăng nhóc nghịch ngợm này!

Giờ có đọc sách cũng không yên nữa, Vệ Tu Nghiêu đành buông quyển sách trên tay xuống:

– Nói đi, ngươi khi nào thì nhập học? Đừng có nói dối vô ích, ta có rất nhiều biện pháp trị ngươi!

– A...a, tiên sinh thật nghiêm khắc! Người ta chỉ là muốn tới đây lãnh giáo tiên sinh vài nước cờ có thể nhanh chóng hạ gục đối phương thôi mà. Trường học ấy à, người ta không muốn đi!

– Vì sao? – Vệ Tu Nghiêu có chút hứng thú – Sao lại không muốn đi? Ta thấy tiểu hài tử nhà Trương đại thẩm đi học rất vui mà?

Hồ Đầu bĩu môi:

– Trần phu tử kia, toàn nói những điều đã có trong sách. Tiên sinh trước kia đã dạy qua ít chữ, cho nên, cho dù không đến trường, ta cũng có thể tự mình học tốt!

– Nga? Người làm sao biết Trần phu tử không tốt chứ?

– Ngày hôm kia ta vừa đến nghe trộm xong! A....

Nhanh chóng che miệng lại, Hồ Đầu trợn mắt nhìn Vệ Tu Nghiêu, ánh mắt như con hổ bị dọa kinh hãi.

Cúi đầu cười hai tiếng, Vệ Tu Nghiêu vươn tay, ngón tay cong lại, giả vờ hung dữ cốc đầu nhóc kia vài cái, sau đó uy nghiêm nói:

– Ta đã nói rồi, có khó khăn gì đều có thể tới tìm ta. Người đã hoàn toàn quên sạch sao? Rõ ràng là muốn đến trường, lại còn giả bộ như không thèm để ý. Tuổi còn nhỏ, mà dám ở trước mặt ta diễn kịch?

Số tiền hiện tại của hắn đều là do Đồng Bách Hùng ngày đó mạnh mẽ bắt cầm. Số lượng khá lớn, trích một phần trong đó ra cũng đủ cho một gia đình bình thường sống trong vài năm. Dù sao với hoàn cảnh bây giờ của hắn, không đến nửa năm là có thể trở về. So với việc để ngân phiếu bị mối ăn, thà rằng đưa cho đứa nhóc này giúp nó đi học. Không phải Vệ Tu Nghiêu hảo tâm làm từ thiện gì, chỉ là đứa bé này khiến hắn cảm thấy yêu thích, cũng khiến hắn muốn giúp nó.

– Nhưng mà phu tử kia còn không giỏi bằng tiên sinh....

Thanh âm của Hồ Đầu càng ngày càng nhỏ, nếu không phải Vệ Tu Nghiêu có chút võ công, thì đúng là không nghe được nó nói.

Vệ Tu Nghiêu vờ như không nghe thấy, hỏi lại:

– Người nói gì cơ?

– Không... không có gì. – Hồ Đầu vội vàng đứng lên – Tiên sinh, ta về trước, ngày mai lại đến tìm ngài.

Nói xong, thằng nhóc vội vàng chạy mất.

Đáng tiếc, khi nó vừa chạy tới cửa thì bên ngoài xuất hiện một người. Người này tốc độ rất nhanh, thân hình gầy gò của Hồ Đầu vừa va vào đối phương liền bị bắn ngược lại.

Nhìn thấy tình huống vừa xảy ra, Vệ Tu Nghiêu nhanh chóng phi thân qua, chớp mắt liền tiếp được Hồ Đầu đang kinh hoàng. Thả nó xuống, chờ Hồ Đầu bình tĩnh lại, Vệ Tu Nghiêu lúc này mới có thời gian ngẩng đầu nhìn vị khách không mời xâm nhập vào chỗ ở của hắn. Không ngờ, vừa nhìn một cái, hắn đã hoảng sợ kêu thành tiếng:

– Đồng đại ca? Sao người lại tới đây?

Khuôn mặt Đồng Bách Hùng lạnh lùng, nhìn thấy Vệ Tu Nghiêu liền lao qua, túm lấy hai vai hắn lắc liên hồi, đôi mắt mở to:

– Vệ huynh đệ, ta rốt cuộc đã tìm được người! Người... người nhanh đi cứu giáo chủ đi!

Vệ Tu Nghiêu bị lắc đến mức đại não trống rỗng, giữa lúc hoảng hốt không nghe nổi đối phương nói gì:

– Đồng đại ca, đã xảy ra chuyện gì?

Sao Đồng đại ca lại tìm mình để cứu người? Cứu ai?

– Đồng Phương giáo chủ! Giáo chủ hắn... hắn ...bị trọng thương, cũng sắp không cầm cự được nữa rồi!

=====

16. Chương 16

Edit: Bi

Beta: BT (Bloody Tears)

Đồng Phương Bất Bại yên lặng, đôi mắt không chút gợn sóng nhìn cảnh tượng quỷ dị trước mắt.

Trong lòng y rất rõ ràng mình đã chết. Nhưng mà hình ảnh trước mắt y cần phải giải thích thế nào? Ai có thể nói cho hắn biết, có phải tất cả mọi người sau khi chết cũng đều sẽ nhìn lại tất cả những chuyện mình đã trải qua khi còn sống?

Thân thể nhẹ nhàng, nhưng lại không thể nhúc nhích, thậm chí ngay cả xoay đầu cũng không được.

Y còn nhớ rõ một màn trước mắt này, chính là ngày trước khi cha mẹ y chết đi.

Cha mẹ Đông Phương Bất Bại là những nông dân hiền lành, bộ dạng cũng bình thường, là loại người nếu ném vào biển người thì sẽ không thể tìm ra. Khi đó, Hoàng bá bá hàng xóm từng véo má tiểu Đông Phương, nói đùa với cha y:

– Thăng nhóc này thật là xinh đẹp. Đông phương lão ca, không phải đứa nhỏ này là do người và đại tẩu nhật được chứ?

Khi Hoàng bá bá vừa nói xong, liền bị phụ thân cầm chổi đuổi đánh chạy quanh phòng.

Đúng vậy, khi đó y vẫn còn chưa đổi tên, tên đầy đủ là Đông Phương Vu.

Cho đến khi phụ mẫu y bị kẻ xấu giết ngay trước mặt y, trước khi chết, mẫu thân kéo tay y nói cho y biết, y thực sự không phải con của bọn họ. Lúc trước Hoàng bá bá chỉ nói đùa, nhưng lại thật sự đoán đúng.

Cảnh tượng trước mắt hiện tại, đúng là cảnh ngày ấy mẫu thân kéo tay y, nói cho y biết thân thế của mình.

Tiểu Đông Phương rơi nước mắt, sợ hãi vô cùng.

Y từ nhỏ chưa từng phải chịu khổ, phụ thân và mẫu thân đều rất thương yêu y. Trong nhà rất nghèo, phụ thân lại là một nông dân hiền lành thật thà, nên trong nhà không có nhiều thịt để ăn. Phụ thân sợ y còn nhỏ không chịu được, nên thường nửa đêm ra ngoài bắt rắn và ếch, sau đó bảo mẫu thân ngày hôm sau làm cho y ăn. Mẫu thân thân thể không tốt, nhưng ngày thường bởi vì thường xuyên giúp đỡ những người trong thôn giặt y phục nên cuộc sống cũng không quá khổ. Ngoại trừ việc y không có nhiều đồ chơi, thì thời ấu thơ của tiểu Đông Phương có thể nói là hoàn mỹ.

Không có quần áo đẹp, không sao cả, khi tết đến mẫu thân sẽ làm cho y một bộ mới, tuy rằng vải đều lấy từ những bộ y phục người khác bỏ đi.

Không có đồ chơi, cũng không sao cả. Mỗi ngày đi câu cá cũng rất vui vẻ. Hơn nữa mỗi khi phụ thân và mẫu thân ăn cá do y bắt được, đều cười đến híp mắt hạnh phúc, tiểu Đông Phương rất thích nhìn thấy phụ thân và mẫu thân cười như vậy.

...

Nhưng, những ngày bình yên như vậy, vào một ngày nọ đã bị phá vỡ.

Tiểu Đông Phương vĩnh viễn cũng không quên được ngày đó, cảnh tượng sau khi y đi câu được cá trở về.

Ngực phụ thân đang chảy rất nhiều máu, mắt mở thật to, cảnh tượng này khiến tiểu Đông Phương nghĩ đến một từ mà những lão nhân trong thôn thường nói: chết không nhắm mắt.

Tiểu Đông Phương lúc ấy bị dọa đến mê muội. Vì sao y chỉ ra ngoài có một lúc, khi trở về phụ thân lại nằm im một chỗ không nói chuyện với y nữa?

Sau đó, trong phòng truyền đến mấy tiếng ho khan, tiểu Đông Phương vừa nghe liền biết ngay là tiếng mẫu thân. Được rồi, phụ thân hù dọa y, y phải tìm mẫu thân để mách, sau đó mẫu thân sẽ tức giận, không để ý đến phụ thân, sau đó phụ thân sẽ dỗ dành y, hứa sẽ không hù dọa y nữa.

Chạy thật nhanh vào trong nhà, miệng y còn hô lớn:

– Mẫu thân, mẫu thân, phụ thân bắt nạt tiểu Vu——

Những vừa vào phòng lại nhìn thấy bụng mẫu thân cũng đang chảy máu, tiểu Đông Phương đột nhiên cảm thấy vô cùng sợ hãi. Trực giác nói cho y biết, cái gọi là sinh mệnh cực kỳ quan trọng gì đó, đang dần rời khỏi thân thể y... nó nói cho y biết, có lẽ, mẫu thân và phụ thân sẽ phải rời xa hắn, không, phụ thân có lẽ đã....

– Tiểu Vu, con đã trở về... Khụ... Khụ.... Khụ...

Tiếng mẫu thân đánh thức tiểu Đông Phương, nước mắt bắt đầu rơi, oa một tiếng liền khóc lớn lên, sau đó vừa chạy về phía mẫu thân, vừa kêu gào:

– Mẫu thân, mẫu thân, người và phụ thân làm sao vậy?... Mẫu thân... máu, rất nhiều máu.... Phụ thân nằm ở đằng kia cũng không cử động...

Y vĩnh viễn cũng không quên được ánh mắt bị thương của mẫu thân khi đó:

– Con ngoan, nghe mẫu thân nói... khụ khụ... khụ... Mẫu thân phải đi tìm phụ thân, con sau này cần phải nghĩ cách sống thật tốt. Đi tìm Hoàng bá bá đi... hấn sẽ giúp con.... Khụ.. khụ... khụ.. khụ

Máu nóng ầm chảy lên người tiểu Đông Phương, ầm ập, giống như khi mẫu thân lau mặt cho y, thế nhưng giờ đây khi nhìn thấy dòng máu kia, y lại sợ hãi đến tột cùng.

Tiểu Đông Phương luống cuống không nói được lời nào, miệng không ngừng hô: “Mẫu thân.... Mẫu thân...”

– Tiểu Vu, con phải nhớ kỹ, cố gắng sống sót! Khụ... khụ... Mẫu thân và phụ thân sẽ ở trên trời nhìn con, con sẽ tốt thôi... Còn nữa...

Nữ nhân đang chảy máu đột nhiên đẩy tiểu Đông Phương ra, run rẩy bò về phía giường, vết máu xiêu vẹo uốn lượn giống như con rắn đỏ xấu xí.

Nữ nhân dùng chút sức tàn nhấc một bên ván giường lên, tiểu Đông Phương nhìn thấy dưới giường có một miếng vải thật đẹp. Trước kia y đã từng thấy một đứa trẻ nhà giàu trong thành mặc quần áo giống như loại vải này, nghe nói thứ này mặc lên người rất thoải mái, nhưng mà nó rất quý, cho dù y có tự bán mình cũng không mua được.

– Tiểu Vu, con nghe kỹ lời ta nói, thật ra, con chỉ là đứa bé trước đây ta và phụ thân con nhặt được bên bờ sông. Khi đó con được đặt trong một chiếc chậu, trên người cũng chỉ có mảnh lụa và khối ngọc này... Cho.. cho nên chúng ta mới.... khụ... khụ... gọi con là Tiểu Vu... khụ... khụ... khụ... khụ...

Nữ nhân ho ra máu liên tục, giống như sắp sửa ho ra cả phổi.

Tiểu Đông Phương sợ ngây người, căn bản không nghe thấy mẫu thân nói gì, thấy mẫu thân luôn ho không ngừng, y vội vàng dùng bàn tay nhỏ bé vuốt lưng cho mẫu thân, hi vọng làm vậy có thể khiến nàng dễ chịu hơn.

Nhưng mà tất cả chỉ là hi vọng của y.

Cuối cùng mẫu thân y cũng chết.

Tiểu Vu thất thần nửa ngày, mới vội vàng để nguyên cả quần áo nhuộm đầy máu, hốt hoảng chạy sang nhà Hoàng bá bá. Nhưng lại không ngờ tới, nhà Hoàng bá bá cũng tràn ngập màu máu, mà Hoàng bá bá lại giống như phụ thân y, nằm trên mặt đất không nhúc nhích, mắt mở thật to. Chưa bao giờ nhìn thấy cảnh tượng kinh khủng như vậy, hơn nữa lại còn phải nhìn nhiều lần, Tiểu Đông Phương rốt cục không nhìn được, lập tức hôn mê.

Từ đó, chỉ cần nhìn thấy máu đỏ, y liền không chịu được mà cảm thấy ghê tởm. Đó là ác cảm bị chôn ở nơi sâu nhất dưới đáy lòng, vĩnh viễn cũng không cách nào trừ bỏ được.

Sau đó y lại nghĩ, nếu như y bước bình cổ kéo phụ mẫu cùng đi câu cá với y, có lẽ bọn họ đã không chết. Bởi vì y không gọi bọn họ đi, cho nên bọn họ mới chết.

Chịu cú sốc thật lớn, tiểu Đông Phương rất cố chấp, không hề muốn biện hộ tội danh cho mình, cũng không hề đem tội ác này chuyển lên người khác, chỉ tự trách chính mình.

Chờ khi y tỉnh lại, cũng là lần đầu tiên gặp được Đồng Bách Hùng – người sau này trở thành thuộc hạ trung thành và tận tâm với y nhất.

Đồng Bách Hùng sau khi giúp y thu xếp tang sự cho phụ mẫu xong, liền hỏi y:

– Người nguyện ý đi theo ta không?

Tiểu Đông Phương rụt rè:

– Có!

Đồng Bách Hùng nói tiếp:

– Có lẽ sau này ngươi sẽ phải chịu rất nhiều khổ sở, ngươi đồng ý sao?

Đôi mắt trong vắt chớp chớp:

– Ta đồng ý!

Sau đó, Đồng Bách Hùng đem tiểu Đông Phương đến nơi mà sau đó y ở lại hai mươi mấy năm – Hắc Mộc Nhai.

Năm ấy, tiểu Đông Phương mới có sáu tuổi.

Hình ảnh trước mắt đột nhiên biến hóa, Đông Phương Bất Bại đứng bên cạnh xem, sắc mặt cũng thay đổi.

Hoa rơi đầy trời, màu sắc rực rỡ.

Thiếu niên áo xanh dưới bầu trời hoa múa kiếm, từng cánh hoa tung bay, dường như đang phối hợp với từng chiêu kiếm của thiếu niên.

– R..ấ...c – Một tiếng vang giòn, là tiếng của cành khô bị gãy

Thiếu niên áo xanh kinh hãi:

– Ai?

Chỉ thấy một thiếu niên mặc áo lam gãi đầu, cười cười xấu hổ, đi ra từ phía sau bụi cây:

– Xin lỗi, thật ngại quá, quấy rầy người luyện kiếm.

Thiếu niên áo xanh ánh mắt lạnh lùng hỏi:

– Người là ai? Vì sao lại trốn ở chỗ này?

Trên thực tế, khi đó trong lòng y rất hoảng loạn. Tập võ nhiều năm như vậy, nhưng người tới gần mà y lại không hề phát hiện. Nếu ở trên giang hồ, có lẽ đã sớm bị giết rồi.

Thiếu niên áo lam vội vàng giơ hai tay ra:

– Không phải, ta không cố ý nhìn lén người... Ta... ta...

Thiếu niên áo xanh không kiên nhẫn:

– Nói mau, người là ai? Đừng có nói nhảm.

– Ta là Dương Liên Đình, Người là Đông Phương phải không? Ta nghe thấy Bảo trưởng lão gọi người là Đông Phương...

Thiếu niên áo lam giới thiệu bản thân, sau đó vội vàng giải thích.

– Bảo trưởng lão? – thiếu niên áo xanh nhú mày – Là Bảo Đại Sở Bảo trưởng lão sao?

– Đúng vậy, chính là ông ấy! – Thiếu niên áo lam dường như rất vui vẻ khi thấy đối phương tin tưởng mình, nhưng vẫn cẩn thận hỏi lại – Người tin ta chứ?

Thật lâu sau, đợi đến khi thiếu niên áo lam bất an không biết nên làm gì, thiếu niên áo xanh mới nói:

– Ta tin người!

Có gì đó lạnh lẽo xẹt qua trên mặt.

Đông Phương Bất Bại ngơ ngẩn nhìn cảnh tượng trước mắt, đã bao lâu rồi? Đã bao lâu rồi Liên đệ không còn nói những lời quan tâm như vậy với y?

Lúc đó, Đông Phương Bất Bại đã đổi tên, vừa tròn mười sáu tuổi.

Đã quên mất từ khi nào Liên đệ không còn biểu hiện chân thực ở trước mặt y nữa. Y vẫn còn nhớ rõ người kia khi mình bảo tin tưởng, liền lộ ra biểu tình vui mừng, khóe miệng nhếch lên thành một nụ cười sáng lạn.

Đoạn thời gian đó là những ngày Đông Phương Bất Bại cảm thấy vui vẻ nhất từ sau khi phụ mẫu chết. Liên đệ đối với y rất tốt, lúc nào xuống núi cũng tìm thứ gì đó thú vị mang về cho y. Khi đó y bị quản chế

rất nghiêm khắc, không thể một mình xuống núi, cho nên Dương Liên Đình luôn thừa dịp giúp phòng bếp xuống núi mua sắm, vụng trộm đem vài thứ đồ chơi về cho Đông Phương Bất Bại.

Nhưng bắt đầu từ lúc nào đây? Bắt đầu từ lúc nào Liên đệ không còn giống như trước kia quan tâm sủng ái y?

Đông Phương Bất Bại đã không còn nhớ rõ nữa. Nhưng không sao, trước kia Liên đệ đối tốt với y như vậy, hiện tại đối thành y đối tốt với Liên đệ cũng được.

Vì thế, khi có được Quỷ Hoa Bảo điển, Đông Phương Bất Bại không chút suy nghĩ, một đao liền hạ xuống. Y biết, nếu muốn bảo vệ người y muốn bảo vệ, y cần phải mạnh hơn người khác rất nhiều.

Nhưng mà, cũng bắt đầu từ khi đó, ánh mắt của Liên đệ hoàn toàn thay đổi. Có khi là né tránh, có khi là lấy cớ tránh y, thậm chí, càng về sau, y còn có thể thấy được trong mắt Liên đệ thứ gọi là chán ghét.

Y không rõ vì sao Liên đệ lại đột nhiên chán ghét y?

Sau đó, Liên đệ bắt đầu nuôi thê thiếp, ở trong giáo mượn danh nghĩa của y làm ra rất nhiều chuyện không tốt. Hừ, chuyện không tốt thì có sao? Chỉ cần là chuyện Liên đệ muốn làm, vậy thì có gì mà không được.

Đông Phương Bất Bại nghĩ có lẽ chính y làm không đủ, cho nên Liên đệ mới càng ngày càng ghét y.

Vì thế, Đông Phương Bất Bại đem tất cả quyền lực giao cho Dương Liên Đình. Y chờ mong, một ngày nào đó, Liên đệ có thể trở lại giống như thiếu niên trước kia.

Chỉ cần có thể như vậy, thì mọi chuyện đều thật quá tốt.

Nhưng mà, ước muốn đó ông trời dường như cũng không cho y thỏa mãn. Giống như rất nhiều năm về trước khi y khẩn cầu mẫu thân và phụ thân tỉnh lại. Vĩnh viễn chỉ có thể là ước muốn mà thôi.

Sau đó, khi hắn dẫn theo người đến giết những nữ nhân Dương Liên Đình nuôi, thì y lại nhìn thấy từng mảng từng mảng máu đỏ tươi.

Màu máu khiến người ta ghê tởm.

Khi đó, trong đầu y liền hiện lên lời của một vị thần còn ven đường từng nói: Đứa trẻ bị vứt bỏ, là yêu nhân dẫn tới huyết quang tai ương.

Từ sau lần đó, Liên đệ không còn dám công khai nuôi nữ nhân, chỉ có thể chuyển sang nuôi trộm. Rồi sau đó, Đông Phương Bất Bại đã chịu quá nhiều đả kích, dường như cũng đã chết lặng, đối với mọi chuyện gần như đều mất nhắm mắt mở.

Liên đệ lừa y? Không sao cả, miễn là Liên đệ còn ở bên cạnh y

Liên đệ giết đi người huynh đệ từng cùng y vào sinh ra tử? Không sao cả! Liên đệ nói đáng chết, vậy đáng chết!

...

Hình ảnh đột nhiên biến đổi, xuất hiện một nam nhân ăn mặc quái dị.

Đôi mắt màu nâu nhạt luôn mang theo ý cười nhìn y, khóe môi hơi nhếch lên thành một độ cong rất đẹp.

Nam nhân tên là Vệ Tu Nghiêu

Không thể không nói, Vệ Tu Nghiêu là một nam nhân rất có sức hấp dẫn, nhất cử nhất động đều rất tao nhã, nói chuyện hay làm việc cũng chưa bao giờ dài dòng, rất gọn gàng linh hoạt.

Nhưng mà chẳng biết tại sao, Vệ Tu Nghiêu đối với y rất tốt, nhưng thái độ đối với Liên đệ lại vô cùng khó chịu.

Hơn cả không thích, quả thật có thể dùng từ căm ghét để hình dung.

Đông Phương Bất Bại không rõ, vì sao người nam nhân kia lại nhắm vào Liên đệ? Rõ ràng trước đó hắn căn bản không hề quen biết Liên đệ.

Nói thật, cho dù Liên đệ phản bội y thế nào, trong tiềm thức y vẫn luôn mong sẽ tìm về được bóng dáng thiếu niên áo lam ngày đó. Cho nên, cho dù người khác nói gì, y cũng sẽ không hoài nghi Liên đệ.

Nhưng mà, nam nhân kia lại luôn đối chọi với Liên đệ, thậm chí có lúc còn đánh Liên đệ.

Y sao có thể khoan dung cho kẻ khi dễ Liên đệ như thế?

Tùy ý tìm một cái cớ, rồi đuổi người kia khỏi Hắc Mộc Nhai.

Hừ, chẳng qua chỉ là một tên tự đại ngang ngược mà thôi, hèn cho rằng y sợ võ công cao cường của hắn sao?

Nhưng mà tên kia lại trở lại!

Lần đánh nhau đó, Đông Phương Bất Bại lại gặp phải thứ máu mà y ghê tởm. Đó là lần đầu tiên sau bảy năm trước giết mấy người thê thiếp của Liên đệ, y lại nhìn thấy máu.

Nhưng vì sao người kia lại dùng ánh mắt giống như che chở báu vật gì đó, giúp y lau vết máu trên tay? Hơn nữa, khi đó Đông Phương Bất Bại cảm nhận thấy rõ lòng mình rung động, tim đập thật nhanh, giống như có ai đó đang gõ búa lên trái tim y vậy.

Y, đến tột cùng là bị làm sao?

Sau biến cố của Hắc Mộc Nhai, lại có người hạ độc y, khiến cho y tiêu tan hết nội lực. Trong lòng y biết rõ độc này là do ai hạ, nhưng vẫn còn sót lại một tia hi vọng nhỏ nhoi. Y nghĩ rằng sau khi y đem thần giáo giao cho Nhâm Ngã Hành, Liên đệ không còn biện pháp nào khác, sẽ đồng ý cùng y quy ẩn điền viên.

Như mà y đã đoán sai!

Khi y nhìn thấy một đám người xông tới, y cũng đã biết rõ

Nhưng có lẽ Liên đệ cũng không ngờ tới, những người gã đưa tới cũng sẽ quay lại cắn gã một ngụm. Hừ, người trong Ngũ Nhạc Kiếm phái quả nhiên đều là ngụy quân tử. đường đường chính chính không dám đấu, suốt ngày chỉ biết dùng âm mưu hạ độc.

Nhưng Đông Phương Bất Bại cũng đã đánh giá sai cảm tình của y đối với Dương Liên Đình.

Y nghĩ rằng khi thấy đám người kia xông tới, y đã triệt để thất vọng. Nhưng khi nhìn thấy Liên đệ bị người kia đánh một chưởng suýt chết, y lại không hề do dự đánh ra một chưởng, lúc đó, nội lực của y toàn bộ đều tiêu tan hết.

Trước khi ngất đi, y dường như nhìn thấy vị huynh đã đã vào sinh ra tử cùng mình rất nhiều lần, cũng là vị đại ca luôn chiếu cố hắn – Đồng Bách Hùng!

Khi ý thức sắp biến mất, y đã thì thầm gì đó?

Đông Phương Bất Bại đứng yên nhìn hình ảnh bản thân mình ngã vào lòng Đồng Bách Hùng, trong miệng khẽ gọi: “Tu Nghiêu...”

Thì ra, khi đó y đã gọi tên người nam nhân tự đại, ngang ngược, tao nhã, mà kiêu ngạo kia...

Phía sau đột nhiên truyền đến một lực hút cường đại, Đông Phương Bất Bại yên lặng nhìn thoáng qua bản thân đang nhắm nghiền mắt, rồi tùy ý để lực hút kéo mình đi.

Một gian phòng nhỏ hết sức bình thường, đồ vật đơn giản, trong buồng có một cái giường gỗ không quá lớn cũng không quá nhỏ, nằm trên giường là một nam tử tuyệt sắc. Có lẽ dùng từ tuyệt sắc để miêu tả một nam nhân thì hơi kỳ quái, nhưng nam tử nằm yên nhắm nghiền mắt khiến người ta khi nhìn thấy thì sẽ liên tưởng ngay đến hai chữ ấy.

Dung mạo tái nhợt yếu ớt, đã không còn phần son trang điểm, y lúc này khiến cho người ta cảm thấy một loại hương vị thanh lệ vô song.

Nam tử trên giường giật giật mí mắt, thật lâu sau mới chậm rãi mở mắt ra, bỗng nhiên bị ánh sáng ngoài cửa sổ đâm thẳng vào mắt, liền vội vã nhắm mắt lại, rồi lại mở ra lần nữa.

Bên ngoài dường như có người đang sắc thuốc, bầu không khí yên tĩnh, trong không khí thoang thoảng mùi thuốc, cả thế giới dường như đã dừng lại.

Chậm rãi chuyển động đầu, nhìn thẳng vào cánh cửa đang mở.

Y vẫn còn sống sao?

(BT: Ta có thể coi là DLĐ đi r ko:)) Thật quá là tiếc hận nha, 1 thằng bé từng có tố chất thê nô, ôn nhu công thể mà sao lại lớn lên thành cái đồng thể kia chứ????????)

Bi: Đến chương này thì coi như bạn Dương đã hết đất điể. Giờ là điềm điềm mật mật của vợ chồng mỹ nhân mà thôi!

@Tiểu Dạ: Nàng có nhìn thấy chi tiết mà ta bảo là thú vị không?

17. Chương 17

Edit: Bi

Cố gắng cử động, quả nhiên cảm thấy cả người đều mềm nhũn vô lực, Đông Phương Bất Bại chưa xót nhếch miệng, vô công y vất vả tu luyện nhiều năm đều bị phê đi sao?

Nghĩ đến loại khả năng này, cảm giác không cam lòng đột nhiên mạnh mẽ xuất hiện.

Đông Phương Bất Bại chống tay trái, xốc chân lên, chậm rãi thả hai chân xuống đất. Khi y làm xong một loạt những động tác trên thì người đã ra một tầng mồ hôi mỏng. Càng như vậy trong lòng y lại càng không cam lòng. Chẳng lẽ, một thân tuyệt thể vô công cứ như vậy bị hủy hoại trong chốc lát sao?

Liên đệ, lòng của ngươi thật độc ác.

Chỉ mặc một lớp áo trong, Đông Phương Bất Bại ngồi dậy, dựa vào mép giường, vách tường mà lê dần ra phía cửa.

Khi vừa tới cửa, ánh mặt trời chói chang liền đâm vào mắt, y bám vào khung cửa nhắm mắt lại, đến khi mở mắt ra thì đã là một cảnh tượng khác.

Một cái sân hoàn toàn xa lạ, một nơi rất đơn giản, Đông Phương Bất Bại thần nhiên quét mắt nhìn về phía vườn nhỏ có trồng rất nhiều rau và trái cây, khu vườn xanh mướt một màu, thậm chí có dây leo đã trườn qua mép tường để vươn ra ngoài. Nghi hoặc nhắm mắt lại, đây là nơi nào? Trên Hắc Mộc Nhai có tiểu viện mọc mọc như vậy sao?

Không biết có phải do ngủ quá lâu hay không, đầu óc Đông Phương Bất Bại dường như có chút hỗn loạn, đưa tay lên dùng sức xoa nhẹ cái trán, y tựa vào bên tường nhắm hai mắt lại.

Ánh mặt trời chiếu lên thân thể thật ấm áp!

Bên môi thoảng hiện lên một nụ cười vui mừng, y đã có chút thích nơi yên tĩnh này rồi!

Không khí trong lành pha trộn với mùi thuốc, khiến cho người ta có cảm giác mê muội kỳ lạ. Đông Phương Bất Bại chợt mở mắt ra, mùi thuốc?

Men theo vách tường, Đông Phương Bất Bại thông thả đi ra sân. Tuy rằng không ngửi được mùi thuốc từ đầu truyền tới, nhưng phía bên kia có chút khói bốc lên không thể tránh thoát được ánh mắt lợi hại của y.

Có người ở đó sắc thuốc!

Trường sam mày xám... Là hần?

Một khắc nhìn thấy người đang sắc thuốc kia, Đông Phương Bất Bại kinh ngạc đến thất thần, sao lại là hần?

Người này đúng là Vệ Tu Nghiêu.

Ở một góc, đôi mắt màu nâu nhạt của Vệ Tu Nghiêu không chớp một cái, nhìn chăm chăm vào nồi thuốc trên bếp, dưới đáy lò có thể nhìn thấy vài ánh lửa lóe lên bập bùng, một tay hẩn thỉnh thoảng thêm củ vào lò, một tay chậm rãi phe phẩy quạt hương bồ. Trong lúc mơ hồ, Đông Phương Bất Bại dường như có thể nghe thấy được cả tiếng lách tách của thanh củi bị lửa thiêu.

Trong lòng đột nhiên ngưng trệ, Đông Phương Bất Bại đột nhiên nhớ tới từng nghe thị nữ y phái đi giám thị Vệ Tu Nghiêu bẩm báo, người kia có khi ngay cả y phục cũng không biết mặc.

Nhưng mà hiện tại, nhìn thoáng cũng có thể nhận ra, cách người kia sắc thuốc có bao nhiêu thuần thực.

Hắn.... đang vì ai sắc thuốc?

“Khụ...khụ...khụ...”

Nghe được tiếng ho khan dề nén, Vệ Tu Nghiêu liếc mắt một cái liền nhìn thấy người đang dùng tay cố gắng bịt miệng để ngăn tiếng ho, hắn liền biến sắc, ném quạt hương bồ trong tay xuống, vội vã chạy đến chỗ Đông Phương Bất Bại.

Một bàn tay nhẹ nhàng vỗ vỗ lên lưng Đông Phương Bất Bại, y ngẩng đầu nhìn, đúng là Vệ Tu Nghiêu vừa rồi còn đang ở bên kia sắc thuốc. Y bỗng cảm thấy một trận kinh hoàng, ho càng lợi hại hơn, không khí trong phổi giống như bị cái gì đó đè nén, khiến cho y muốn ngừng cũng không ngừng được.

Vệ Tu Nghiêu thấy y ho dữ dội hơn, vội dừng lại bàn tay đang vỗ lưng y, nghiêng người chạy nhanh đến phía sau Đông Phương Bất Bại

Bàn tay kia bỗng rời khỏi lưng mình, khiến Đông Phương Bất Bại chợt có cảm giác bị thương thật sâu, y cảm thấy ngực mình đau nhói vô cùng.

Thật lâu sau, một chén nước được đưa tới trước mặt, Đông Phương Bất Bại ngẩng đầu nhìn đối phương, nhưng vẫn không ngừng ho, hắn ... đã trở lại?

– Uống nhanh đi, nhuận cổ họng sẽ đỡ hơn nhiều – Vệ Tu Nghiêu nói.

Không chút do dự, Đông Phương Bất Bại tiếp nhận nước, một hơi uống hết, cổ họng khô khốc dịu lại, chỗ yết hầu quả nhiên dễ chịu hơn rất nhiều, Đông Phương Bất Bại đưa cái chén qua, khẽ cười với Vệ Tu Nghiêu:

– Cảm ơn!

Không ngờ, đối phương lại ngơ ngác nhìn y trong chốc lát, rồi đột nhiên bưng tĩnh, che giấu mà ho khan hai tiếng:

– Khụ... khụ... đừng khách khí!

Nhận lại cái chén, Vệ Tu Nghiêu nói:

– Ta vẫn nên đưa ngươi về phòng trước đi, ngươi vừa mới tỉnh lại, bị cảm sẽ không tốt!

– Bị cảm?

– A... ngươi nghe nhầm, là phong hàn.... – Vệ Tu Nghiêu dường như nhớ đến cái gì lại nói tiếp – ngươi có phải lúc trước bị trúng độc gì đó khiến tiêu trừ công lực?

Đông Phương Bất Bại chần chờ một chút rồi mới trả lời:

– Ân...

Vệ Tu Nghiêu đương nhiên cảm thấy nháy mắt bất thường của y, nghĩ nghĩ rồi nói tiếp:

– Ta nghĩ ngươi không cần lo lắng về võ công của mình, ta có biện pháp chữa khỏi, nhưng cần mất một tháng.

Nghe hắn nói vậy, Đông Phương Bất Bại xoay đầu, không dám tin nhìn Vệ Tu Nghiêu:

– Tứ Xuyên Đường Môn dụng độc đệ nhất thiên hạ, hóa công tán này lại là tuyệt học không truyền ra ngoài của Đường Môn, làm sao ngươi lại có thể?

– Yên tâm đi, ta thật sự có biện pháp, nhưng chỉ là có chút chậm thôi – Vệ Tu Nghiêu mỉm cười – Vậy người có thể kiên trì chờ đợi một tháng không?

Đông Phương Bất Bại tỉnh táo quan sát biểu tình của hắn, trong đôi mắt nâu nhạt hiện lên ý cười, khóe môi hơi hơi gợi lên, hình thành một nụ cười nhẹ đẹp vô cùng. Nhưng không thể bỏ qua nhất chính là vẻ thành thực không chút nào che giấu trong đôi mắt của hắn, hai má Đông Phương Bất Bại đỏ lên, mắt tự nhiên quay đầu sang một bên:

– Được!

Đúng lúc này, một giọng nói trẻ con vang lên từ bên ngoài, xuyên qua vách tường, xuyên qua cây cối, đập vào tai hai người

– Vệ tiên sinh——

Sau đó, Đông Phương Bất Bại nghe được Vệ Tu Nghiêu nhỏ giọng oán hận một câu: “Tên nhóc này, không thể nào nhận một chút sao? Đã dạy bao nhiêu lần, vậy mà vẫn ồn ào như vậy”. Nói xong, hắn liền nắm lấy tay Đông Phương Bất Bại, dìu y chậm rãi bước vào nhà.

Vừa tới cửa, còn chưa đi vào, Đông Phương Bất Bại chợt nghe thấy phía sau một tiếng hét kinh hãi:

– A... mỹ nhân ca ca tỉnh rồi...

Mỹ nhân ca ca? Đông Phương Bất Bại ngẩng đầu, liếc mắt nhìn Vệ Tu Nghiêu một cái.

– Đừng để ý đến nó, tiểu tử đó chính là như vậy.

Vệ Tu Nghiêu nói xong cũng không thèm quay đầu nhìn đứa nhóc kia một cái, chỉ lưu lại một câu: “An tĩnh một chút cho ta” rồi tiếp tục giúp đỡ Đông Phương Bất Bại vào nhà. Trong viện, Hồ Đầu cô đơn đứng sờ sờ đầu mình, sao nó cảm thấy hôm nay Vệ tiên sinh không giống như ngày thường? Vỗ đầu một cái, a, nó suýt thì quên mất việc quan trọng, Hồ Đầu nhanh chóng nhấc chân chạy vào nhà.

Vào nhà rồi, Hồ Đầu lại trộm ngắm mỹ nhân ca ca kia một cái, lúc trước khi người này nhắm mắt đã rất xinh đẹp rồi, giờ tỉnh lại, càng khiến cho trái tim nhỏ bé của nó đập liên hồi.

– Bốp——

– A tiên sinh, sao lại đánh người a...

Nói còn chưa xong, Hồ Đầu ôm đầu ngẩng lên thấy Vệ Tu Nghiêu tựa tiểu phi tiểu nhím nó, vì thế nhanh chóng cười hai tiếng, chạy đến bên cạnh hắn, nhẹ nhàng kéo ống tay áo hắn:

– Vệ tiên sinh, cha ta nói lúc trước người đã giúp nhà chúng ta rất nhiều, tối mai mời người đến nhà chúng ta uống chút rượu.

Dứt lời, nó lại chớp chớp mắt nhìn hắn:

– Người đi đi a...

Đông Phương Bất Bại bên cạnh ngồi dựa vào gối, khuôn mặt vốn trong trẻo lạnh lùng, nhưng nhìn thấy một màn này thì khóe miệng cũng bất giác mỉm cười.

Hài tử này thật đáng yêu, rất có tinh thần, ở cạnh nó hàng ngày sẽ không nhàm chán. Đáng tiếc chính là hơi gầy, trên mặt không có mấy lượng thịt. Nghĩ tới đứa nhóc kia vừa mới nói cái gì mà giúp đỡ, là Vệ Tu Nghiêu sao? Người kia tốt bụng như vậy?

Vệ Tu Nghiêu dùng sức xoa tóc Hồ Đầu:

– Tiểu tử người nói cái gì vậy? Đại nương quá khách khí rồi, không phải là một chút tiền thôi sao? Các người không phải cũng giúp đỡ ta trồng nhiều loại rau quả như vậy còn gì?

Thì ra rau quả trong viện đều là người khác trồng giúp...

– Không phải thế Vệ tiên sinh, Hồ Đầu là muốn ngài đưa vị ca ca này cùng đi, vị ca ca này đang bệnh, chắc chắn là cần bồi bổ, vừa lúc nương ta cũng nói sẽ hầm canh gà, coi như Vệ tiên sinh ngài không ăn, cũng cần phải bồi bổ cho vị ca ca này nha.

Nghe được lời Hồ Đầu, Vệ Tu Nghiêu có chút dở khóc dở cười:

– Tiểu tử ngươi lại học cách nói chuyện quanh co lòng vòng như vậy.

– Hắc hắc... Hồ Đầu gãi gãi đầu, tầm mắt không tự chủ được lại bò về phía mỹ nhân ca ca đang ở trên giường kia – Vệ tiên sinh sao không giới thiệu một chút? Ta phải gọi vị ca ca này thế nào?

– Đừng ở trước mặt ta mà khoe khoang! – Vệ Tu Nghiêu khinh thường liếc mắt nhìn nó – Hẳn ta là Đông Phương ca ca.

Ánh mắt Hồ Đầu sáng lên, vội vàng ngọt ngào gọi:

– Đông Phương ca ca

~Lần này Đông Phương Bất Bại nhìn không được, phốc một tiếng cười lên, rồi mới hỏi nó:

– Vậy còn ngươi thì sao?

– Ta gọi là Triệu Hồ, người trong thôn đều gọi ta là Hồ Đầu. Đông Phương ca ca cũng gọi ta như vậy đi.

– Ân! – Đông Phương Bất Bại gật đầu.

Đột nhiên, Đầu Hồ kỳ quái “di” một tiếng, quay đầu nhìn về phía Vệ Tu Nghiêu:

– Vệ tiên sinh, hiện tại Đông Phương ca ca đã tỉnh, vậy cái thứ kia không cần dùng nữa đúng không?

– Thứ gì?

– Chính là thứ mà khi Đông Phương ca ca ngủ ngài dùng nó để uy nước cho Đông Phương ca ca ấy!

Vệ Tu Nghiêu đang rót nước bỗng ngừng lại một chút:

– Dùng có nghĩ đến nó nữa, thứ kia là của ta!

Khi Đông Phương Bất Bại hôn mê, thực sự là khiến người ta lo sợ, ngay cả Đồng Bách Hùng cũng cảm thấy xác suất để Đông Phương Bất Bại sống sót lần này gần như bằng không. Nghĩ lại, chưa nói đến việc y bị thương nặng cỡ nào, võ công toàn bộ bị tán đi, khi đó ngay cả nước cũng không thể tự uống, thực sự là một vấn đề trí mạng.

Đừng nói đến chuyện Đông Phương Bất Bại lúc này đã bị phế đi võ công, ngay cả khi hãn hoàn hảo không tổn hao gì nhưng nếu không ăn không uống, cũng tuyệt đối không thể cố gắng cầm cự quá nửa tháng.

Nhưng chỉ hai ngày sau, vấn đề này đã được giải quyết.

Mà biện pháp, đương nhiên cần nói đến lúc trước Vệ Tu Nghiêu còn ở tập đoàn Vệ thị.

Tập đoàn Vệ thị có gia tài cực lớn, nhưng mỗi một người kế thừa, trước khi được chính thức kế thừa đều phải theo quy củ nhận sát hạch của người trong tộc. Mà buồn cười nhất chính là, đề sát hạch năm đó Vệ Tu Nghiêu nhận được là chế tạo thứ mà trẻ sơ sinh cần đến. Khi đó hãn vừa mới trở lại Trung Quốc, trợ lý của hãn chính là một lưu học sinh người Trung Quốc, khi hãn còn học đại học thì thường đi theo hãn.

Nói đến lưu học sinh này liền khiến cho hãn đau đầu. Cái tên lưu học sinh kia bình thường cũng không ham thích thứ gì, chỉ là thích tự mình chế tạo mấy thứ sách hoặc vật phẩm linh tinh. Khi đó, thứ đầu tiên bọn hãn chế ra chính là... bình sữa.

Vốn là nghĩ vị đồng học kia không có hứng thú gì với thứ này, nhưng mà, hãn đã sai lầm.

Vị lưu học sinh hiếu học kia không chỉ cảm thấy hứng thú, mà là cực kỳ hứng thú, hứng thú một cách biến thái.

Không chỉ tự mình đùa nghịch, còn thường xuyên ở trước mặt Vệ Tu Nghiêu làm trò.

Cười khỏ một tiếng, Vệ Tu Nghiêu rót trà xong liền đem tới cho Đông Phương Bất Bại. Vừa rồi y ho lâu như vậy, chỉ mới uống một chén nước nhỏ, căn bản là không đủ nhuận giọng.

– Nhưng mà Trần gia nương trong thôn sắp sinh con, nghe đại phu nói nàng không thể có sữa, cho nên nàng rất lo lắng. Vệt tiên sinh, nếu Đông Phương ca ca đã tỉnh, vậy đem một cái đũa cho Trần gia nương đi, dù sao không phải ngài có đến hai cái sao? – Hồ Đầu vẫn còn tiếp tục năn nỉ.

Vệ Tu Nghiêu nhú mày:

– Không phải mấy ngày trước người còn lên án tiểu tử Trần gia đó trêu chọc người sao?

– Ai nha, chúng ta là đánh nhau xong mới kết thành bằng hữu, hiện tại cũng đã kết nghĩa huynh đệ rồi.

– Thì ra là bởi vì đã kết nghĩa anh em, cho nên mới đến hỏi xin ta – Vệ Tu Nghiêu nhìn nó, ngoài cười nhưng trong không cười – Nếu như thân thể Trần gia nương không tốt, tự nàng sẽ nghĩ biện pháp, không cần người phải làm chuyện thừa. Nhớ kỹ, đồ của ta không phải ai cũng có thể cầm.

Hơn nữa còn là thứ như vậy....

Lén lút nhìn thoáng qua Đông Phương Bất Bại, hay là không nên cho y biết, hắn còn muốn sống thêm vài năm nữa.

Nghe hai người đối thoại, Đông Phương Bất Bại đang ngồi dựa lên gối đột nhiên có cảm giác có chỗ nào đó không thích hợp, nhưng lại không nghĩ ra chỗ nào có vấn đề.

Uy nước? Không dùng nữa?

Đông Phương Bất Bại đột nhiên biến sắc, chậm rãi quay đầu nhìn về phía Vệ Tu Nghiêu, vừa đúng lúc đối phương cũng nhìn lại.

Mắt đẹp nhú lại, lãnh khí nháy mắt từ người Đông Phương Bất Bại tràn ra, không khí trong phòng thoáng chốc lạnh xuống.

– Vệ Tu Nghiêu, cái đồ vật kia... là thứ gì?

=====

Một tháng 1 chương = =”

Bao giờ mới xong đây trời?????

18. Chương 18

Edit: Bi

Vừa nghe thấy câu hỏi này, thân thể Vệ Tu Nghiêu nháy mắt cứng đờ, trong đôi mắt nâu thoáng hiện lên lưu quang nhanh đến mức không kịp nắm bắt, khóe miệng hơi hơi nhếch lên, trong giọng nói mang theo chút hài hước:

– Sao vậy, Đông Phương đối với đồ đựng nước rất tò mò sao?

Đồ đựng nước?

Đông Phương Bất Bại khép hờ đôi mắt, lông mày thanh mảnh hơi nhếch lên, chậm rãi nói:

– Thì ra chỉ là cái đồ đựng.

Lời này không biết là có ý gì... Vệ Tu Nghiêu quay đầu nhìn về phía Hồ Đầu vừa bị Đông Phương Bất Bại dọa sợ, vỗ vỗ vai nó:

– Người cứ về nhà trước đi, ngày mai ta sẽ đến!

– A? – Hồ Đầu hoàn hồn, nhanh chóng gật đầu, vội vàng chạy mất.

Vệ Tu Nghiêu ngẩng đầu, vừa lúc thấy Đông Phương Bất Bại mặt lạnh ngồi ở một bên, ai, người này rất đẹp, nhưng lại đi hù dọa tiểu hài tử.

– Đông Phương, hiện tại cũng đã chiều rồi, buổi tối người muốn ăn gì? – Lúc bước ra cửa, Vệ Tu Nghiêu buột miệng hỏi một câu.

– Người làm? – Đông Phương Bất Bại nhú mày

– Nếu không người cho nơi này còn có ai làm? – Vệ Tu Nghiêu mỉm cười đáp!

Mắt tự nhiên nghiêng đầu sang hướng khác, khéo môi Đông Phương Bất Bại giờ lên:

– Thức ăn tùy tiện sao cũng được, còn muốn một bầu rượu

– Người vừa mới tỉnh, tốt nhất là nên ăn thức ăn lỏng, còn rượu... mấy ngày tới hẳn là không thể uống được, đối với dạ dày không tốt lắm.

Đông Phương Bất Bại nhú mày:

– Vậy cháo lá sen.

– Bây giờ là mùa thu, mọi người ở đây không ai có thói quen bảo tồn lá sen đến bây giờ.

– Vậy nơi này có cái gì?

Vệ Tu Nghiêu mỉm cười:

– Cháo gà! Vừa lúc có thể bồi bổ cho cơ thể người!

Đông Phương Bất Bại không còn gì để nói, người đã quyết định, còn hỏi ta làm gì?

Ngày thứ hai.

Vệ Tu Nghiêu thức dậy rất sớm, thói quen khi còn học ở trường đại học đến giờ vẫn còn theo hẳn, nhưng điều này khiến hẳn vô cùng hài lòng. Khi đi vào phòng trong mới phát hiện, Đông Phương Bất Bại đã tỉnh, đang ngồi trên giường nhìn ra ngoài cửa sổ.

Mắt sáng như nước, tóc mai như mây.

Đông Phương Bất Bại là người khiến cho kẻ khác chỉ nhìn thôi cũng cảm thấy được sự kiêu ngạo và hơn người. Vệ Tu Nghiêu không biết y và Dương Liên Đình trước đó đã từng trải qua những chuyện gì mới có thể cùng một chỗ, trải qua chuyện gì mà khiến Đông Phương Bất Bại đối với gã lại chấp niệm như vậy... bị phé đi vô công, hẳn thực sự cam tâm tình nguyện? Cho dù chỉ trong một tháng ngắn ngủi...

Suy nghĩ đến một đời truyền kỳ của Đông Phương Bất Bại, trong một tháng này y thật sự nguyện ý quên đi tình hình trong giang hồ? Vệ Tu Nghiêu cúi đầu, trong đôi mắt đã không còn sự thâm thúy bình thường, ngược lại càng thêm đơn giản rõ ràng, mang theo một chút dịu dàng.

Sao phải để ý nhiều như vậy?

Đông Phương Bất Bại chính là Đông Phương Bất Bại, cho dù hẳn sống ở Hắc Mộc Nhai, cũng không có nghĩa khi đó hẳn thật sự thoát ly khỏi giang hồ, làm một ẩn sĩ.

Lắc lắc đầu, vừa sang sớm, hẳn lại nghĩ cái gì vậy chứ? Thật sự là làm hỏng tâm tình..

Bưng chén đĩa, Vệ Tu Nghiêu bước tới đặt lên bàn.

– Đông Phương, lại ăn điểm tâm

Đông Phương Bất Bại lạnh lùng liếc mắt nhìn hẳn một cái, sau đó đem tầm mắt chuyển qua bàn.

Đồ ăn cũng không nhiều lắm, chỉ có hai chén cháo cùng hai đĩa thức ăn.

Vén chăn lên, Đông Phương Bất Bại chỉ mặc một kiện áo trong, đi tới bên bàn ngồi xuống.

Vệ Tu Nghiêu hơi nhú mày một cái, sau đó đứng dậy bước đến tủ quần áo, tìm một kiện áo ngoài sạch sẽ.

Đem áo ngoài choàng lên vai Đông Phương Bất Bại, Vệ Tu Nghiêu nói:

– Buổi sáng trời lạnh, nên mặc nhiều một chút, thân mình sẽ ấm áp hơn nhiều.

Đông Phương Bất Bại nhìn hẩn một cái, không nói gì.

Bất đắc dĩ thở dài, Vệ Tu Nghiêu cảm giác thật thất bại:

– Được rồi, mau ăn sáng thôi, nếu không cháo sẽ lạnh mất. Đúng rồi, sau khi ăn xong ta muốn đưa người đi dạo xung quanh, người muốn đi không?

– Không muốn! – Đông Phương Bất Bại cúi đầu gấp đồ ăn.

– Hít thở không khí mới mẻ nhiều một chút mới có lợi với thân thể, người nghĩ lại xem có muốn... – Đông Phương Bất Bại lạnh mắt liếc một cái, Vệ Tu Nghiêu nhất thời im lặng.

Yên lặng cúi thấp đầu ăn cơm, Vệ Tu Nghiêu thầm nhủ, không phải đã biết rõ rồi sao? Đông Phương Bất Bại từ trước đến nay luôn bướng bỉnh ngang ngạnh, vậy mà mình còn muốn đi khiêu chiến sức chịu đựng của y.

Thật sự là... càng ngày càng có xu hướng phát triển thành bảo mẫu.

Nhíu mày nghĩ nghĩ, Vệ Tu Nghiêu lại nhìn về phía đối phương, mang theo hương vị sùng nịnh nói:

– Vậy cũng được, ở nhà cũng tốt, ta có rất nhiều sách, đều là lúc trước mua được trên đường. Bất quá, người thích thêu, nhưng trong nhà không có vải tốt, nếu không hôm nào chúng ta đi chọn mua thử.

Trong nhà? Đông Phương Bất Bại chấn động cả người.

Nhìn đối phương ngay cả mí mắt cũng không nhấc lên, Vệ Tu Nghiêu nắm thật chặt đôi đũa trong tay, chẳng lẽ thật sự chỉ có Dương Liên Đình mới được người để vào mắt?

– Người không ăn sao?

Một thanh âm trong trẻo lạnh lùng nhảy mắt kéo lại tâm thần của Vệ Tu Nghiêu:

– A? Thật xin lỗi, chúng ta tiếp tục ăn thôi.

Sắc trời đã hoàn toàn tối, Vệ Tu Nghiêu đi đến nhà Hồ Đầu. Bất kể hẩn nói thế nào Đông Phương Bất Bại cũng nhất quyết không đi, Vệ Tu Nghiêu cũng chỉ đành để y ở nhà tự kiểm sách đọc giết thời gian. Lúc trước hẩn đã đáp ứng người ta, giờ cũng không thể lật lọng.

Đứng gần cửa sổ, Đông Phương Bất Bại vuốt vuốt trong tay thứ gì đó.

Cúi đầu cười khẽ một tiếng, Đông Phương Bất Bại mặt hướng ra ngoài cửa sổ, nói:

– Đồng đại ca, nếu đã đến đây tại sao không vào?

Không bao lâu sau, một hán tử thân hình cường tráng đứng phía sau y, chấp tay:

– Giáo chủ!

Tinh tế nhẹ nhàng đùa nghịch đồ vật trong tay, Đông Phương Bất Bại nói:

– Nói đi, trong khoảng thời gian ta hôn mê, trên giang hồ có động tĩnh gì không?

Đồng Bách Hùng thoáng lui về phía sau một bước, rồi mới lên tiếng:

– Từ ngày Tả Lãnh Thiền dẫn người giết lên Hắc Mộc Nhai, Nhậm Ngã Hành đã giết hẩn, nhưng Thánh Cô cùng chương môn phái Hằng Sơn Lệnh Hồ Xung cũng mai danh ẩn tích trên giang hồ. Có người đồn đại, nói là ở đỉnh Hoa sơn từng nhìn thấy hai người, nhưng trong vòng nửa tháng lại có người nói hai người họ đã sớm ra tái ngoại...

Chương môn phái hoa sơn bây giờ là Nhạc Bất Quần, nhưng thê tử và con gái hẩn là Nhạc Linh San vài ngày trước đã bị người sát hại một cách ly kỳ, tử trạng đều cực kỳ thê thảm. Hơn nữa trong chốn giang hồ, nhiều người mang danh “đại hiệp”, thân thuộc trong nhà đều lần lượt bị hại. Hiện tại các môn phái đều hoài nghi do Nhậm Ngã Hành làm, hơn nữa gần đây triều đình đã có ý muốn khống chế các đại môn phái, thủ đoạn cực kỳ hung ác, giết, hạ độc, uy hiếp... không cách nào không làm.

Đồng Phương Bất Bại lẳng lặng nghe, ánh mắt lại nhìn chăm chăm vào đồ vật trên tay, thanh âm lạnh lùng không chút gợn sóng:

– Triều đình cũng muốn chen một chân vào giang hồ?

– Hẳn là như vậy!

– Vậy sao... – Đồng Phương Bất Bại xoay người, đôi mắt đẹp nhìn thẳng vào Đồng Bách Hùng – Đồng đại ca, người biết ta muốn làm gì chứ?

Đồng Bách Hùng nhăn tình sáng lên, kích động trả lời:

– Dạ!

Vừa lòng cười, Đồng Phương Bất Bại nhượng mảy, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng, đôi mắt sáng rực một cách khác thường:

– Chờ bốn tọa khôi phục võ công, Đồng đại ca, Đồng Phương còn cần người trợ giúp một tay.

– Khôi phục võ công? – Trong mắt Đồng Bách Hùng nổi lên nghi hoặc, rồi lại giật mình như nghĩ đến điều gì đó, trong mắt cũng là mừng rỡ vô cùng – Giáo chủ nói thật sao? Khi nào thì có thể khôi phục?

Đồng Phương Bất Bại cười kiêu ngạo, nhìn quanh nhà lộ vẻ tao nhã:

– Sau một tháng nữa!

...

Một lúc sau...

– Vậy Giáo chủ, thuộc hạ trước hết xin cáo lui!

– Đồng đại ca, giữa chúng ta còn khách khí như thế? – Đồng Phương Bất Bại nâng tay – Nhiều ngay nay đã khiến Đồng đại ca vất vả rồi!

Nghe được Đồng Phương Bất Bại nói như vậy, trong lòng Đồng Bách Hùng bỗng dâng lên từng dòng nước ấm áp, hán tử kiên cường không biết làm thế nào mới có thể biểu đạt được sự kích động của bản thân, cuối cùng đành ngượng ngùng gãi đầu cười hắc hắc:

– Không vất vả không vất vả.

Đang lúc Đồng Bách Hùng sắp bước ra khỏi cửa thì phía sau truyền đến một câu hỏi của Đồng Phương Bất Bại, thân hình cao lớn nháy mắt cứng đờ, nghiêng đầu sang chỗ khác:

– Giáo chủ, nếu ngài đã gọi ta một tiếng Đồng đại ca, ta đây làm ca ca cũng muốn nhắc nhở ngài một tiếng, cái tên tiểu nhân Dương Liên Đình kia hiện tại còn tốt hơn so với Đồng đại ca của người! Yên tâm đi, hán còn chưa chết!

19. Chương 19

Edit: Bi

Lúc Vệ Tu Nghiêu trở lại trời đã khuya, vừa mới mở cửa sân hán liền thấy trong phòng mình có ánh đèn lóe lên. Hán kinh ngạc há miệng đứng một lúc ngoài sân, rồi mới phục hồi tinh thần nhanh chóng chạy vào.

Một ngọn đèn, một ly trà, Đồng Phương Bất Bại tay cầm một quyển sách, im lặng ngồi bên bàn.

Nhìn thấy cảnh này, nhất thời Vệ Tu Nghiêu nói không lên lời, chỉ cảm thấy trong lòng nóng lên, vô cùng ấm áp, khiến cho trái tim hán gần như tan ra. Nếu như mỗi lần về nhà đều có người chong đèn đợi hán như vậy... hạnh phúc biết bao. Vệ Tu Nghiêu chợt nghĩ, trên mặt cười ngây ngốc ngay cả bản thân cũng không phát hiện ra, hơn nữa còn cười càng ngày càng ngốc.

– Người còn muốn đứng đó đến khi nào?

Vệ Tu Nghiêu hoàn hồn, đã thấy Đồng Phương Bất Bại buông sách nhìn mình, hán xấu hổ cười:

– Người còn chưa ngủ sao?

Mình sao lại giống một tên gốc mới lần đầu nếm thử tình yêu vậy chứ?

– Ngủ không được nên lấy một quyển sách xuống xem, nhưng mà thực thất vọng, quá chán! – Đông Phương Bất Bại nói

Là người quá khó chiều... Vệ Tu Nghiêu khước miệng cứng ngắc, chuyển đề tài:

– Đúng rồi, Đông Phương, dạ muộn thế này người có đói bụng không? Có muốn ăn khuya một chút không?

– Ăn khuya? – Đông Phương Bất Bại nhũu mày.

– A – Vệ Tu Nghiêu lúc này mới đưa cái giỏ trong tay lên – Mẹ của Hồ Đầu đưa cho ta mang về, hương vị cũng không tệ lắm. Người chờ một chút, ta đi hâm nóng.

Dứt lời, hắn không kịp ngồi xuống thở đã lại vội vàng chạy xuống phòng bếp.

Đông Phương Bất Bại nhìn theo bóng lưng rời đi, trong đôi mắt trong vắt tràn ngập khó hiểu.

Một lát sau, Vệ Tu Nghiêu bưng mấy đĩa thức ăn tới, vừa đi vừa mỉm cười nói:

– Tuy rằng buổi tối ăn nhiều không tốt, nhưng ăn một chút cũng không sao. Người mau tới đây nếm thử tay nghề của mẹ Hồ Đầu đi. Tay nghề của nàng so với ta tốt hơn nhiều lắm.

Nói dứt lời, hắn nhanh nhẹn bày đĩa lên bàn.

Đông Phương Bất Bại gấp lên một miếng, ừm... cũng không tệ lắm, những món này so với những sơn hào hải vị đã ngán tận cổ quả thật có một loại hương vị khác.

– Thế nào? Ăn ngon chứ? Ha ha, mẹ Hồ Đầu còn nhờ ta nói với người, nếu còn muốn ăn nữa, có thể thường xuyên sang nhà bọn họ, nàng sẽ làm cho người thật nhiều món ngon.

Nhìn vào đôi mắt nâu nhạt tràn đầy ý cười, khước miệng Đông Phương Bất Bại cũng nhếch lên, hiện ra một nụ cười cực đậm.

Hai người nói không nhiều, trong lúc dùng cơm, Đông Phương Bất Bại hay Vệ Tu Nghiêu cũng đều duy trì một loại thói quen khi ăn không nói. Trong phòng chỉ còn lại tiếng đĩa gấp thức ăn và hô hấp của hai người.

Hai người đơn giản ăn một chút, không bao lâu thì dừng đĩa, dù sao, đã hơn nửa đêm, ăn nhiều không tốt cho tiêu hóa. Vệ Tu Nghiêu thu dọn bát đĩa trên bàn xong, khi trở về phòng lại thấy Đông Phương Bất Bại vẫn ngồi cạnh bàn. Hắn âm thầm nhũu mày, chắc không phải từ lúc hắn thu dọn y đã ngồi yên đó không động đậy chứ?

Chần chờ một chút, Vệ Tu Nghiêu hỏi:

– Người có muốn đi dạo một chút không? Ta thấy hôm nay ánh trăng rất đẹp.

Nghe được câu hỏi của hắn, Đông Phương Bất Bại không mở miệng, nhưng lại thần nhiên liếc hắn một cái rồi đứng dậy.

Đây là đồng ý? Hay là...

Vệ Tu Nghiêu bắt đầu dĩ cười cười, người này thật không biết chăm sóc chính mình. Hắn bước lên vài bước, cầm lấy áo ngoài hôm qua mới mua cho Đông Phương Bất Bại:

– Trong viện có chút lạnh!

Nói xong thì phủ thêm áo lên vai y. Nhưng trong nháy mắt khi xoay người, Vệ Tu Nghiêu nhìn thấy bên tai Đông Phương Bất Bại đỏ bừng, hắn cảm thấy vui vẻ, vừa rồi chẳng lẽ y ngượng ngùng?

Đáng tiếc, không chờ Vệ Tu Nghiêu suy nghĩ xong thì Đông Phương Bất Bại đã dội một gáo nước lạnh:

– Người còn đứng đây cười ngu bao lâu nữa?

A? Vệ Tu Nghiêu cười gượng hai tiếng, nhanh chóng dẫn đầu bước ra ngoài:

– Đi thôi!

Đông Phương Bất Bại cũng không tính toán với hắn, im lặng theo ra sân.

Trăng sáng trên cao, Vệ Tu Nghiêu nhìn về phía Đông Phương Bất Bại cách đó không xa, xinh đẹp tuyệt trần, trên người lại tản ra phong thái lãnh đạm cách xa khói lửa nhân gian, thật giống như tiên nhân tránh xa nơi trần thế, không có gì ngoài một thân như hoa, tựa như tranh họa.

Bên môi cười chưa sót, trần gian như triều người như nước, trên giang hồ mấy ai trở về.... Người như y thật có thể buông tha mọi thứ trong chốn giang hồ? A... đừng nói đến chuyện hắn có tin hay không, chỉ sợ người trên giang hồ nếu chưa nhìn thấy thi thể của y cũng sẽ không dễ dàng để cho y thoái ẩn.

Shit! Hắn đang làm cái gì? Làm sao gần đây lại trở nên thương xuân bi thu như thế?

Lắc đầu lấy lại tinh thần, vừa lúc thấy Đông Phương Bất Bại tựa tiểu phi tiểu nhìn hắn, mặt Vệ Tu Nghiêu nóng lên:

– Đang nhìn gì vậy?

– Không có gì, chẳng qua tự nhiên phát hiện ra thứ thú vị thôi.

– Thứ thú vị? – Hắn nhíu mày, là cái gì?

Đông Phương Bất Bại xoay người, dang tay ra:

– Không nói mấy lời vô vị đó nữa. Người kể cho ta nghe một chút chuyện của người đi.

– Chuyện của ta?

Nhìn thẳng vào hắn, trong mắt Đông Phương Bất Bại hoàn toàn là nghiêm túc:

– Khi đó, người vì sao lại trở lại?

Vệ Tu Nghiêu đương nhiên là nghe ra ý tứ trong đó. Lần thứ hai bị đuổi khỏi Hắc Mộc Nhai, sau đó không lâu, khi nhận được tin tức Đồng Bách Hùng truyền đến thì lại vội vàng chạy về Hắc Mộc Nhai cứu người... Có lẽ y muốn hỏi chuyện này. Vệ Tu Nghiêu tinh tế vuốt ve đầu ngón tay, tình hình hiện tại, hắn có nên nói sự thật?

Nếu bây giờ nói cho y biết mình thích y, thì việc cứu y và trợ giúp y khôi phục võ công liệu có bị hiểu lầm là mình có ý đồ? Thế nhưng nếu không nói ra, bản thân mình sao có thể cam tâm?

Nhíu lông mày, Vệ Tu Nghiêu chìm vào suy tư đầy mâu thuẫn.

– Hừ, không muốn nói cũng được. Đông Phương Bất Bại ta chẳng lẽ còn cần phải truy hỏi mấy vấn đề nhàm chán đó sao? – Khoát tay áo, Đông Phương Bất Bại trong nháy mắt đã phi thân lên nóc nhà, hô lớn – Vệ Tu Nghiêu, có muốn lên đây không?

Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng cương quyết, Vệ Tu Nghiêu ngẩng đầu thấy đối phương nghiêng người đứng dưới ánh trăng, trong đôi mắt đẹp mang theo cao ngạo ngoan tuyệt, khóe mắt hơi nhíu lại.

Vệ Tu Nghiêu chớp mắt mấy cái, hắn không nhìn lầm chứ? Sao vừa rồi hắn cảm thấy nụ cười của người kia vô cùng yêu mị? Thậm chí còn cảm thấy nụ cười kia vô cùng vô cùng vô cùng đẹp...

Lắc lắc đầu, nhìn lại thì thấy đối phương đã xoay người, đưa lưng về phía hắn, quanh thân vẫn như tản ra luồng ánh sáng trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Quả nhiên, vừa rồi là ảo giác của hắn.

Còn nữa, người này mới tỉnh được mấy ngày, nội lực không có, kinh công quỷ dị như vậy sao có thể sử dụng?

Thấy đối phương thật lâu vẫn không lên, Đông Phương Bất Bại mất kiên nhẫn quay người lại quét mắt nhìn hắn một cái, Vệ Tu Nghiêu ảm đạm cười, bất đắc dĩ dang tay.

Thật sự coi hắn là cao thủ võ lâm sao? Cái loại tùy tiện tiện đều có thể dùng kinh công bay tới bay lui hắn căn bản không thể với tới nha. Hắn sẽ thuận di, sẽ bắt yêu quái, hắn còn có thể làm rất nhiều thứ

thú vị, nhưng đó không có nghĩa hắn biết bay! Lúc trước giao thủ vài lần, nếu không phải tới lúc nguy cấp thì hắn cũng không tự mình tiết lộ thuật pháp bí truyền của bản thân.

Ngẩng đầu u buồn nhìn lên nóc nhà, nhìn thì không cao nhưng cũng không thấp a...

Thấy đối phương chỉ dang tay ra rồi ngửa đầu nhìn lên, cũng không có ý tứ muốn đi lên, Đông Phương Bất Bại cũng không cưỡng ép, hừ lạnh một tiếng, không biết từ nơi nào lấy ra một bầu rượu nhỏ xinh xắn, ngửa đầu uống một ngụm.

Vệ Tu Nghiêu mở to hai mắt nhìn, nhìn tuyệt sắc nam tử tiêu sái uống rượu trên nóc nhà kia, thật sự là cái người trông yếu ớt như đóa sen trắng Đông Phương Bất Bại?

Rõ ràng lúc trước đều là một bộ dáng trong trẻo lạnh lùng đến xuất trần như không thuộc về trần gian, sao trong chớp mắt liền biến thành.... Không chờ hắn nghĩ xong, Đông Phương Bất Bại sau khi uống một ngụm rượu thì dùng tay áo lau rượu vương bên miệng, nghiêng người nhìn Vệ Tu Nghiêu, ý cười đầy mắt:

– Người muốn uống không?

Ánh sáng lấp lánh trong mắt, khóe môi gợi lên đầy mỉa mai.

Câu hỏi càng khiến cho máu trong người Vệ Tu Nghiêu sôi trào lên, đầu còn chưa kịp quyết định, thân thể đã tự động dùng thuật di lên nóc nhà. Đoạt lấy bầu rượu của Đông Phương Bất Bại, học theo cách uống rượu vừa rồi của y, nâng cao bầu rượu, sáng khoái uống một ngụm.

Quả nhiên, nam nhân là phải uống rượu như vậy mới đủ phóng khoáng, khí phách hào hùng

Uống xong, Vệ Tu Nghiêu cũng dùng tay áo lau miệng, nhìn về phía đối phương, trong đôi mắt nâu nhạt tràn ngập nghi hoặc, do dự một chút những vẫn hỏi:

– Người thật sự là Đông Phương Bất Bại?

Đông Phương Bất Bại khinh miệt hừ một tiếng:

– Thiên hạ này, chẳng lẽ còn có kẻ thứ hai dám ở trước mặt bốn tọa tự xưng Đông Phương Bất Bại?

– Nhưng mà vì sao người đột nhiên lại...

Giống như thay đổi thành một người khác, mấy lời này Vệ Tu Nghiêu cố gắng nuốt lại vào bụng.

Nhưng không ngờ sắc mặt Đông Phương Bất Bại đột nhiên biến đổi, xoay người đưa lưng về phía hắn, khoanh tay đứng:

– Ta vốn không muốn đụng vào người trong thiên hạ, thế nhưng người trong thiên hạ lại cứ đối đầu với ta. Giết cha mẹ ta, hủy cơ nghiệp của ta... thử hỏi bọn họ danh môn chính phái ở chỗ nào? Ngay cả người yêu sớm chiều ở chung mười mấy năm cũng phản bội ta. Hừ, ta không phụ thiên hạ, thiên hạ lại phụ Đông Phương Bất Bại ta!

Đột nhiên quay người, Đông Phương Bất Bại nhìn thẳng vào Vệ Tu Nghiêu, trong mắt mang theo phức tạp khó hiểu cùng với ngạo khí khó có thể che giấu:

– Từ hôm nay trở đi, Đông Phương Bất Bại ta thà rằng phụ hết người trong thiên hạ, cũng sẽ không tiếp tục để người trong thiên hạ phụ ta!

Giọng nói trong trẻo lạnh lùng quyết tuyệt, không biết có phải do buổi tối quá mức im lặng không, giọng nói đó vang vọng truyền trong bóng đêm

Vệ Tu Nghiêu ngạc nhiên nhìn sang, vừa lúc nhìn thẳng vào ánh mắt kiêu ngạo đến tận cùng kia, miệng hơi mở ra, nhưng lại không thốt lên được một lời nào.

Nhếch môi cười, Đông Phương Bất Bại bước đến gần hắn, từng bước từng bước, đôi mắt vô cùng sắc bén:

– Sao vậy? Không nhận ra ta?

Mới chỉ như vậy đã khiến người muốn rút lui sao.... Vệ Tu Nghiêu?

Nhưng...

– Đương nhiên không nhận ra! – Vệ Tu Nghiêu hí hóp mắt – Bất quá, ta càng hi vọng được quen biết với Đông Phương Bất Bại hiện tại!

– Ha ha ha.... – Đông Phương Bất Bại nghe xong liền cười lớn, rồi đột ngột dừng lại, y nhìn chăm chăm Vệ Tu Nghiêu, khinh miệt nói – Hi vọng quen biết với Đông Phương Bất Bại? Hừ... Đông Phương Bất Bại ta là một ma đầu, lại có người muốn kết giao với ta sao?

Một cô nhi bị vứt bỏ, người thu nhận sẽ gặp tai ương... người cũng muốn làm quen?

Không thể không nói, sau khi nghe được lời của đối phương, trong lòng Đông Phương Bất Bại có cảm giác rung động khó hiểu, nhưng cảm giác rất quen thuộc, dường như đã rất lâu trước đây hắn cũng đã từng cảm nhận được.

Đông Phương Bất Bại không chớp mắt, lặng lặng nhìn Vệ Tu Nghiêu, đợi đối phương tuyên án

Thật lâu sau, y mới nghe được giọng nói trầm thấp của đối phương:

– Một ma đầu thì sao? Hảo hán giang hồ thì sao? Thiên hạ này, hảo hán hay ma đầu ai có quyền phán quyết bình luận? Ta mặc kệ người khác nghĩ về người thế nào, chỉ cần người là Đông Phương Bất Bại, vậy là đủ! Nếu có một ngày người đối địch với toàn bộ người trong thiên hạ này, ta cũng sẽ đứng ở bên cạnh bằng hữu là người. Cho dù nhận hết phỉ nhổ, ta cũng tuyệt đối không hối hận.

Vệ Tu Nghiêu ngẩng đầu, trong đôi mắt nâu nhạt không có một chút do dự nào. Đây chính là đáp án của hắn.

Không sao, bạn và bạn trai cách nhau không xa, chỉ thiếu có một chữ...

20. Chương 20

Edit: Bi

Một tay phe phẩy quạt hương bồ, Vệ Tu Nghiêu chăm chú nhìn ngọn lửa dưới nồi sắc thuốc.

Một ít củi bị cháy phát ra tiếng lách tách, mùi thuốc nồng đậm theo gió bay ra, tràn ngập cả sân.

Sau khi thuốc sắc xong, Vệ Tu Nghiêu buông quạt, cẩn thận đổ thuốc vào một cái bát nhỏ, sau đó đem thuốc vào nhà.

Nhưng khi hắn nhìn thấy khuôn mặt vẫn còn tái nhợt của người kia thì gân xanh trên trán vẫn cứ nảy ra.

Hít mạnh hai hơi, cố gắng bình tĩnh lại, hắn cố gắng giao lưu với người đang bị bệnh kia. – Đông Phương, không phải bây giờ ngươi vẫn còn đang bệnh sao? – Mỉm cười, thật nhẹ nhàng, thật dịu dàng...

Buổi tối hôm đó, Đông Phương Bất Bại dường như muốn phát tiết hết mọi thứ, lúc thì uống rượu điên cuồng, lúc thì lấy kiếm ra múa, còn liên tục bay tới bay lui... Rõ ràng võ công của y còn chưa khôi phục, vậy mà vẫn cố gắng dựa vào nội lực không còn bao nhiêu để bay loạn. Mà y bệnh nặng còn chưa khỏi, thân mình còn yếu, chịu một đêm gió lạnh thổi vù vù, kết quả đương nhiên không cần nghĩ cũng biết.

Trong khi đang thêu thật vui vẻ, Đông Phương Bất Bại chợt nghe thấy câu hỏi của đối phương, chỉ cúi đầu “Ân” một tiếng.

Nhịn xuống! Nhịn xuống! Đối phương là người bệnh...

– Đông Phương, đừng thêu nữa, nghỉ ngơi một chút đi. Thuốc đã sắc xong rồi, ta đem đến cho ngươi.

Vệ Tu Nghiêu nói xong liền bưng thuốc tới bên giường.

Đối phương vừa mới đến gần, Đông Phương Bất Bại đã ngửi thấy mùi thuốc, chớp mắt mấy cái, không thèm cho Vệ Tu Nghiêu chút mặt mũi nào, nhanh chóng xoay đầu sang chỗ khác:

– Ngươi đem đi đi, Vệ Tu Nghiêu, ta không cần uống cái thứ này...

– Nhưng hiện tại ngươi đang bị bệnh, không uống thuốc sao có thể khỏi được? Ngoan, uống hết thuốc sẽ khỏi bệnh. – Vệ Tu Nghiêu tiếp tục mỉm cười.

Không biết hấn vô tình hay cố ý mà lại dùng cái giọng điệu như đồ tiểu hài tử này để dụ y uống thuốc, Đông Phương Bất Bại đỏ bừng mặt nói:

- Vệ Tu Nghiêu, người đang đồ tiểu hài tử sao?
- Nếu không muốn ta nói như vậy thì mau uống thuốc. – hấn tiếp tục mỉm cười.
- Không uống!
- Không nóng!
- Không uống!
- Không đắng!

.....

Yên lặng một lúc lâu, trên gương mặt Đông Phương Bất Bại nổi lên một mảng ửng hồng không bình thường, y vươn tay đoạt lấy bát thuốc, một hơi uống sạch. Y vừa buông bát xuống liền thấy Vệ Tu Nghiêu nhét một viên gì đó vào miệng mình, theo phản xạ định nhổ ra nhưng khi đầu lưỡi nếm được vị chua chua ngọt ngọt rồi thì y ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Đúng lúc này, một giọng nói hùng hậu từ ngoại viện truyền vào:

- Đông Phương giáo chủ, Vệ huynh đệ, lão Đồng ta tới đây.

Vệ Tu Nghiêu nhận lại bát, trong đôi mắt tràn đầy ý cười:

- Xem ra Đồng đại ca đã nhận được thư của ta.

Đông Phương Bất Bại yên lặng nhìn hấn đứng dậy cất bát, lại rót trà vào chén, đôi mắt đen như lưu ly của y lóe sáng, nhưng vẫn không nói lời nào.

- Ha ha... Giáo chủ, Vệ huynh đệ, ta tới chơi!

Đồng Bách Hùng bước vào trong phòng, rất khí phách rống lên một câu, sau đó thuận thực bước đến cạnh bàn, cầm chén nước trà Vệ Tu Nghiêu vừa rót, uống một hơi.

Đợi hấn uống xong, Vệ Tu Nghiêu lúc này mới mỉm cười hỏi:

- Đồng đại ca dường như rất vui vẻ, có chuyện tốt gì sao?
- Đương nhiên, đương nhiên là chuyện tốt! – Đồng Bách Hùng cực kỳ kích động, tùy tiện ngồi xuống cạnh bàn, nói với Đông Phương Bất Bại:
- Giáo chủ, quả nhiên không ngoài dự đoán, hiện tại trên giang hồ đã điều tra ra, những người thân của các cao thủ võ lâm bị hại đều là do Nhậm Ngã Hành làm, ha ha... Hơn nữa...

Ngừng một chút, Đồng Bách Hùng lại tiếp tục nói:

- Còn tra ra cả... Giáo chủ, người đoán thử xem.... Ha ha.... Thật sự là buồn cười chết được!

Đồng Bách Hùng nói xong lại cười to.

Đông Phương Bất Bại tò mò:

- Tra được cái gì?
- Ha ha... cái tên Quân tử kiếm của phái Hoa Sơn Nhạc Bất Quần.... Không ngờ là một tên hoạn quan.... Ha ha ha... thật sự là cả thiên hạ bị lừa một vỏ đầu. Hấn vì luyện cái gì mà Tịch Tà kiếm phổ của con rể hấn, ngay cả thân nam nhân cũng không cần! Thật sự là... Thật sự là... ha ha ha...

Đồng Bách Hùng vẫn còn cười lớn, không hề chú ý tới Đông Phương Bất Bại mặt càng ngày càng lạnh

Lén liếc khuôn mặt lạnh lùng của Đông Phương Bất Bại, Vệ Tu Nghiêu nhanh chóng chuyển đề tài:

- Sau đó thì sao? Đồng đại ca, còn gì thú vị không?

Được Vệ Tu Nghiêu nhắc nhở, Đồng Bách Hùng mới nhớ tới mục đích mình tới đây, nhanh chóng thu lại nụ cười, nói:

– Chuyện Nhạc Bất Quần là do con rể hấn Lâm Bình Chi nói ra, bởi vì nói ra chuyện này mà Lâm Bình Chi suýt chút nữa bị giết ngay tại chỗ. Bất quá, công phu của tiểu tử đó rất kỳ quái, không chỉ có thể thoát khỏi tay Nhạc Bất Quần, mà còn có thể làm dâng lên một trận tình phong huyết vũ.

Đồng Phương Bất Bại nghi hoặc, buông khăn thêu xuống:

– Chuyện đó là sao?

– Hấn đầu phục triều đình. – Đồng Bách Hùng trả lời – Trinh thám ta phải đi phát hiện, không chỉ có Lâm Bình Chi làm tay sai cho triều đình, mà cả Nhạc Bất Quần cũng âm thầm lén lút liên hệ với triều đình. Sau đó lại xảy ra chuyện kia, Nhạc Bất Quần đương nhiên không còn chỗ đứng trên giang hồ nữa, hiện tại đã quang minh chính đại quan hệ cùng người của triều đình. Nhưng dường như hấn cũng không biết Lâm Bình Chi cũng đang đứng cùng hấn dưới một mái hiên... Lão Đồng ta cảm thấy dường như kẻ chiêu an hai người bọn họ là hai kẻ khác nhau.

Vệ Tu Nghiêu đứng dậy:

– Các người cứ nói chuyện đi, ta đến nhà Hồ Đầu một chuyến.

– Đứng lại – Thanh âm của Đồng Phương Bất Bại có chút lạnh – Sáng nay Hồ Đầu đã tới, nói rằng hôm nay cả nhà bọn họ sang thôn bên dự tửu yến rồi, người đi cũng vô ích!

– Vậy ta ra ngoài một chút!

– Vệ Tu Nghiêu, người hôm nay làm sao vậy? – Đồng Phương Bất Bại nhíu mày

Bầu không khí nhất thời trở nên lạnh lẽo, qua một lúc lâu mới nghe thấy Vệ Tu Nghiêu nói:

– Các người bàn chuyện trong giáo, ta là người ngoài, không nên nghe.

Huống hồ mấy chuyện loạn thất bát tao trên giang hồ hấn cũng chẳng có hứng thú nghe.

Vừa nói xong, Đồng Phương Bất Bại chưa kịp nói gì thì Đồng Bách Hùng đã lên tiếng:

– Huynh đệ, người đang nói cái gì đó? Cái gì mà người ngoài, mấy lời này Đồng đại ca nghe xong rất không thoải mái! Lại đây, ngồi xuống, đều là người trong nhà, sao lại bảo là người ngoài? Thật là... hơn nữa người còn cứu giáo chủ của chúng ta mà.

Vệ Tu Nghiêu nhìn Đồng Bách Hùng, lại liếc sang Đồng Phương Bất Bại sắc mặt đang rất khó coi, thở dài:

– Được rồi, các người nếu đã không để ý thì bản thân ta cũng không sao hết!

Đồng Phương Bất Bại chậm rãi thu lại ánh mắt lạnh lùng, liếc mắt nhìn Vệ Tu Nghiêu, khóe môi hơi nhếch lên.

Đồng Bách Hùng cười cười gạt đầu, rất hài lòng với thái độ của đối phương:

– Mấy người chúng ta sao còn phải phân biệt người ngoài hay không người ngoài? À mà vừa rồi ta nói đến đâu rồi? A... Đúng rồi! – Vỗ mạnh đầu một cái, Đồng Bách Hùng hai mắt tỏa sáng, nhìn sang giáo chủ – Giáo chủ, có phải người đã sớm đoán được Dương Liên Đình sẽ đi nương nhờ triều đình nên mới sai Đồng đại ca ta điều tra hấn?

Nghe thấy lời nói của Đồng Bách Hùng, Đồng Phương Bất Bại liếc mắt nhìn sang Vệ Tu Nghiêu vừa khựng lại một chút, bên môi lại thoáng hiện lên ý cười, đổi đề tài:

– Vậy Đồng đại ca, hiện tại trên triều đình thế cục thế nào?

Đồng Bách Hùng cũng không vòng vo, hỏi gì đáp nấy:

– Mấy năm nay giặc Oa rất hung hăng ngang ngược, trên triều đình hơn phân nửa quan văn đều chủ hòa, một bộ phận nhỏ chủ chiến đều là võ tướng, mấy cái này đều không quan trọng, quan trọng nhất là gần đây triều đình dường như hoài nghi Nhật Nguyệt Thần giáo chúng ta cấu kết với giặc Oa, ý đồ chống lại triều

đình. Hắc Mộc Nhai gần biển, vừa lúc cho bọn họ một lý do.... Giáo chủ, người nói xem hiện tại chúng ta làm sao bây giờ? Vẫn đem Thần giáo giao cho Nhậm Ngã Hành sao?

Đông Phương Bất Bại yên lặng nghĩ ngợi, nói:

– Thần giáo cứ để cho Nhậm giáo chủ trông coi thôi, nhưng toàn bộ những người đối với Thần giáo bất lợi, Đồng đại ca, chúng ta đều không – thể – buông – tha! Người hiểu chứ?

Đồng Bách Hùng vỗ vỗ ngực:

– Dương nhiên!

Trả lời quá nhanh... Đông Phương Bất Bại lắc đầu, khóe môi thoáng hiện lên một nụ cười đầy thâm ý:

– Đồng đại ca, người trước cứ trở về cẩn thận nghĩ lại xem người nào sẽ gây chuyện bất lợi đối với Thần giáo, sau đó dọn dẹp sạch sẽ, những người đó đại ca tùy ý xử trí!

Đồng Bách Hùng cười cười:

– Được!

Chờ Đồng Bách Hùng đi rồi, Vệ Tu Nghiêu mới nhận ra có một số việc càng ngày càng không bình thường, hình như vừa rồi mình đã quên mất cái gì, vì thế hắn mở miệng hỏi:

– Người để Đồng đại ca xử lý mọi người, điều này...

Hắn chợt mở to hai mắt, đã nhớ ra vừa rồi mình quên cái gì.

– Xem ra người đã hiểu rõ rồi! – Đông Phương Bất Bại nhướng mày – Thế nào? Có thắc mắc gì đối với quyết định của ta sao?

Vệ Tu Nghiêu trầm thấp cười:

– Quả nhiên không hổ là Đông Phương Bất Bại trọng tình trọng nghĩa!

Cho dù bị người yêu phản bội, nhưng lại vẫn không nỡ tự tay hạ thủ, nhưng lại cảm thấy áy náy đối với Đồng Bách Hùng, người huynh đệ đồng sinh cộng tử với mình.... Vệ Tu Nghiêu híp mắt, đôi mắt màu nâu nhạt trở nên thâm thúy vô cùng.

Đông Phương Bất Bại! Quả thực là đủ trọng tình, đủ trọng nghĩa.

Không ngờ y lại mượn tay Đồng Bách Hùng để đối phó với Dương Liên Đình, vừa không miễn cưỡng bản thân buộc phải ra tay, vừa tạo cơ hội cho huynh đệ báo thù. Đông Phương Bất Bại, ta nên khen người thông minh hay mắng người ngu ngốc đây?

Vệ Tu Nghiêu rũ mắt xuống... nếu y nhìn thấy Dương Liên Đình, liệu...

– Sao vậy? Người đang nghi ngờ quyết tâm của bốn tọa? – Đông Phương Bất Bại cười đầy khinh thường – Vệ Tu Nghiêu, người luôn thích làm ra vẻ khôn ngoan...

– Hả? – Vệ Tu Nghiêu nghi hoặc, hắn khi nào thì ra vẻ khôn ngoan?

Đông Phương Bất Bại nhún mày:

– Hừ, người cho là ta mù sao? Ánh mắt thương hại của người lúc trước, người nghĩ có thể lừa gạt được ai?

Ánh mắt thương hại?

– Đông Phương Bất Bại ta lại cần người thương hại sao? Tự cho mình là thánh nhân cứu vớt kẻ khác, đây là ý nghĩ chung của đám người tu luyện tiên đạo các người sao? Hừ, thật sự là buồn cười – Đông Phương Bất Bại đột nhiên cười lớn, cười đến khi hai má đỏ bừng mới ngừng lại ho khan – khụ...khụ...khụ... Vệ Tu Nghiêu, Đông Phương Bất Bại ta không cần người thương hại.

Vệ Tu Nghiêu nhanh chóng đưa tới một chén trà, nhún mày;

– Uống nước trước đã, người còn đang ốm.

Vung tay ném ly trà sang một bên, đôi mắt đen láy lách của Đông Phương Bất Bại nhìn thẳng vào Vệ Tu Nghiêu:

– Vệ Tu Nghiêu, vừa rồi khi nghe thấy tên của Liên đệ, có phải ngươi...ghen?

Có gì thì nói thẳng ra không phải tốt hơn sao? Hắn tuy thích làm nữ nhân, nhưng chung quy vẫn không phải nữ nhân, không thể chịu nổi cái trò hài kịch ai oán lừa đảo.

Rũ mắt xuống, tóc mái thật dài xòa xuống trán Vệ Tu Nghiêu, che giấu toàn bộ biểu tình của hắn:

– Ngươi biết sao?

Đông Phương Bất Bại nhẹ giọng hừ một tiếng, cằm khẽ héch lên:

– Đương nhiên!

Không biết qua bao lâu, ngay cả Đông Phương Bất Bại cũng cảm thấy mình căng thẳng đến mức lòng bàn tay ra một tầng mồ hôi mỏng, cuối cùng cũng nghe thấy giọng nói trầm thấp của Vệ Tu Nghiêu, hắn mím môi nói:

– Nếu đã như vậy, ngươi chắc cũng đã biết hậu quả khi nói ra mấy lời này...

Cái sự trẻ con của mỹ nhân thật là...

Cơ mà dạo này mình lười quá! Rảnh rỗi đấy những chỉ ăn với ngủ, ngồi vào máy tính thì cũng chơi game, chẳng thò một ngón tay ra gõ máy tính nữa, cái chap này mình đây từ cuối tháng 7 đến hôm qua mới xong đấy

21. Chương 21

Edit: Bi

Đôi mắt nâu nhạt của Vệ Tu Nghiêu nhìn thẳng vào Đông Phương Bất Bại, biết được mọi chuyện khiến đôi mắt đó trở nên sâu thẳm và thâm thúy vô cùng:

– Ngươi không hối hận? Ngươi có biết điều ta muốn nói là gì không?

Đông Phương Bất Bại nhướng mày, trong đôi mắt đen như lưu ly không có chút ý tứ lùi bước, vẫn trong vắt và sáng ngời như trước, y không nói chuyện, chỉ yên lặng nhìn Vệ Tu Nghiêu.

Ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, nhất thời hai người đều không biết phải nói gì, mãi đến khi...

– Khụ... khụ...khụ...

Chết tiệt! Hắn đã quên mất người kia còn đang bệnh.

Vệ Tu Nghiêu nhanh chóng bưng một chén trà đến, đợi Đông Phương Bất Bại uống hết chén trà rồi nằm xuống giường, hắn mới cầm chổi quét dọn chỗ mảnh chén lúc trước Đông Phương Bất Bại ném đi. Vừa quét dọn, hắn vừa lén liếc trộm lên giường, người nằm trên giường nhắm mắt, dường như đã ngủ, môi Vệ Tu Nghiêu hiện lên một nụ cười.

Không biết vì ốm hay vì nguyên nhân gì mà hai gò má y đỏ ửng, khuôn mặt cũng thả lỏng đầy vẻ dịu dàng, lông mi dài che kín đôi mắt xinh đẹp... Vệ Tu Nghiêu cúi đầu cười thành tiếng, y thực sự đã ngủ?

Vậy con ngươi đang không ngừng đảo tới đảo lui dưới mí mắt kia là làm sao?

– Này ~ ~ ~ Ngoài viện truyền đến một giọng nữ đang lớn tiếng gọi – Vệ huynh đệ có trong nhà không?

Vệ Tu Nghiêu vội vàng để chổi sang một bên, xoay người chạy ra ngoài, âm thầm nhíu mày, nương của Hồ Đầu không thể nhỏ giọng một chút sao? Trong phòng hắn còn đang có người bệnh mà!

Chạy ra đến cửa liền vội làm một động tác “suyt” với nàng, sau đó mới nhỏ giọng nói:

– Đại nương, trong nhà ta đang có người bệnh, hôm nay người đến có chuyện gì sao?

Nghe vậy nương của Hồ Đầu đưa hai mắt nhìn vào nhà thăm dò, nhưng nàng có cố gắng thế nào cũng không thể nhìn thấy người đang nằm trong buồng được. Cuối cùng mới quay lại cười cười đầy bí hiểm nói với Vệ Tu Nghiêu:

– Vệ huynh đệ, đại nương ta hôm nay tới đây để báo cho người một tin tốt lành nha!!

Thấy đối phương khó hiểu, nàng liền nghiêng người ghé vào tai Vệ Tu Nghiêu nhỏ giọng nói mấy câu.

Nghe nàng nói xong, Vệ Tu Nghiêu cứng người một chút, rồi lui về sau từng bước, cười rộ lên:

– Đại nương, người đối nghề làm bà mối từ khi nào vậy?

Không ngờ, nương của Hồ Đầu lộ ra khuôn mặt ủy khuất:

– Còn không phải tại Vệ huynh đệ người ư? Cô cô bà bà trong thôn ai ai mắt cũng tỏa sáng mà nhìn người, chỉ tại người là tên gốc mối không biết thôi. Thật ra các cô nương trong thôn đều gấp gấp đến mức xoay quanh. Nhưng phải nói thật, Vệ huynh đệ, không phải ta lôi kéo con rể cho người nhà, đưa cháu gái nhà ta bộ dáng cũng rất xinh xắn, hơn nữa lại nhu thuận được việc. Người thử nghĩ cẩn thận xem, gặp thử một lần xem có vừa mắt không?

Vệ Tu Nghiêu cười cười:

– Đại nương, cảm ơn ý tốt của người, ta...

– Ai nha~, chỉ có một mình người lưu lạc ở nơi này, người xem mấy người Phiên Thành, Dương Hải trong thôn xem, bọn họ đều có đến mấy đứa con rồi. Người nhìn lại mình xem, tuổi cũng đã không còn nhỏ, cứ kéo dài như vậy cũng không phải chuyện tốt, nếu không người thử xem...

Nàng dường như càng nói càng hăng say!

Vệ Tu Nghiêu trực tiếp cắt đứt bài diễn thuyết có chiều hướng ngày càng kích động của nàng:

– Đại nương, ta đã thành hôn rồi!

– Cái gì mà hôn hay không hôn, chúng ta hiện tại đang nói đến cháu gái ta...

Đầu của nàng dừng lại một chút rồi mới kịp phản ứng

– Người nói người thành hôn rồi sao?

Nàng sợ hãi kêu lên một tiếng, nhưng rồi lại chắc chắn nói:

– Không có khả năng! Người làm sao thành hôn được chứ? Hồ Đầu nhà chúng ta đều nói trong nhà người chưa từng thấy nữ nhân xuất hiện.

Vệ Tu Nghiêu bật cười nói:

– Là thật mà! Đại nương, cháu gái của người tốt lắm, ta cũng đã từng gặp nàng, nàng là một cô gái tốt, nhưng ta không thể khiến nàng bị chậm trễ được.

Nương của Hồ Đầu cau mày:

– Nhưng mà...

– Không có nhưng mà gì cả! Đây là lý do của ta. Đại nương, thật sự là làm phiền người hôm nay chạy đông chạy tây một chuyến vất vả như vậy, đã đứng ngoài nói chuyện lâu như vậy, có muốn vào trong nhà uống chén trà không?

Nàng vừa nghe vội khoát tay nói:

– Không cần không cần, trà ta không uống, đại nương ta còn phải trở về bên kia báo lại cho cháu gái ta nữa!

– Như vậy a!!

Vệ Tu Nghiêu vừa cười nói vừa hướng phía cửa đi đến, đại nương cũng không tự giác theo sát hần, mãi tới khi Vệ Tu Nghiêu nói:

– Đại nương, khi nào rảnh rồi phải thường xuyên sang nhà ta chơi nha!

Mãi sau nàng mới giật mình phát hiện, nàng chính là đặc biệt chạy đến làm mối, thế mà cứ như vậy dễ dàng bị lừa gạt cho qua!

Nhìn cánh cửa đã được chủ nhân của nó lễ phép đóng lại trước mặt mình, nương của Hồ Đầu dở khóc dở cười.

Vệ Tu Nghiêu đóng cửa lại cẩn thận rồi mới bước vào trong nhà. Vừa rồi nói chuyện lớn tiếng như vậy, không biết có đánh thức y không? Người bị bệnh nếu không được nghỉ ngơi thật tốt sẽ rất lâu khỏi bệnh.

Không ngờ, khi Vệ Tu Nghiêu vừa mới bước vào cửa, trước mặt liền bay tới vài cây phi châm. Vệ Tu Nghiêu nghiêng người tránh thoát, nghiêng đầu nhìn về phía Đông Phương Bất Bại.

– Đông Phương, ngươi làm sao vậy?

Sao sắc mặt y lại kém như vậy?

Giọng nói Đông Phương Bất Bại lạnh lùng:

– Ngươi đã thành hôn rồi sao?

Vệ Tu Nghiêu chớp mắt mấy cái, nghĩ nghĩ, rồi bật cười:

– Ngươi nghe được ta cùng nương của Hồ Đầu nói chuyện sao?

Quả nhiên vừa nghe thấy hần nói thế, sắc mặt Đông Phương Bất Bại càng lạnh hơn.

– Đông Phương, đó là ta lừa đại nương...

Vừa nghe được mấy lời như thế, sắc mặt Đông Phương Bất Bại thoáng cái đã dịu đi rất nhiều. Vệ Tu Nghiêu cũng nhin không được mà thầm thở dài. Hần thật đáng thương, vất vả lắm mới tìm được một người mình thích, nhưng y lại như con mèo nhỏ vừa bá đạo lại vừa kiêu ngạo. Tức giận là thoải mái phóng phi châm ra, y có biết hay không cứ ném phi châm bừa bãi như thế sẽ rất nguy hiểm?

Ai.....

Vệ Tu Nghiêu đến bên cạnh Đông Phương Bất Bại, thực quen thuộc ngồi xuống, thừa dịp đối phương không chú ý liền ôm chặt y vào ngực. Rõ ràng là lần đầu tiên làm như vậy, nhưng lại tự nhiên cứ như đã làm hàng trăm nghìn lần:

– Đông Phương, ngươi không biết các nàng nhiệt tình đến mức nào đâu. Lúc trước, khi ra ngoài mua mứt hoa quả cho người ta đã được ném mùi rồi, ha ha, nếu ta không nói như vậy các nàng sẽ liên tục chạy tới quấy rầy chúng ta!

Đông Phương Bất Bại còn đang giãy dụa, nghe Vệ Tu Nghiêu nói thế, nháy mắt liền ngoan ngoãn, yên lặng không động đậy, để mặc cho hần ôm.

Hơi thở của đối phương rất gần, giống như hòa quyện vào hơi thở của y vậy, tim Đông Phương Bất Bại đập chậm nửa nhịp. Thật là kỳ quái, rõ ràng đối phương cũng chưa làm gì, thế nhưng y lại bắt đầu cảm thấy hồi hộp.

– Đông Phương, sao mặt ngươi lại đỏ như vậy? Nếu không để ta ra ngoài tìm đại phu về xem thử?

Lạ thật, lúc này cũng không đỏ như vậy mà? Vệ Tu Nghiêu đang muốn đưa tay sờ lên mặt y lần nữa, Đông Phương Bất Bại đã đẩy móng vuốt của hần ra:

– Ta không sao! Không cho ngươi tìm đại phu đến~ ~!

“Không cho tìm đại phu đến....” đầu óc Vệ Tu Nghiêu nhất thời trống rỗng, lời này nghe sao lại giống như đang làm nũng?

Đông Phương đang làm nũng với hần?

– Vệ Tu Nghiêu, người đang cười cái gì?

Vệ Tu Nghiêu hoàn hồn, quả nhiên thấy đối phương đã khôi phục lại vẻ lạnh lùng như cũ, bộ dáng vừa rồi đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là khuôn mặt hoàn mỹ đầy lạnh lùng... Thật đáng ghét! Trong đôi mắt nâu nhạt thoáng hiện lên một tia sáng khó nắm giữ, Vệ Tu Nghiêu mỉm cười, vươn tay phải ra, thừa lúc đối phương chưa kịp phản ứng đã vòng cả hai tay ôm lấy y vào ngực, cúi đầu nhắm thẳng vào đôi môi người kia mà hôn xuống!

Mềm mềm, thơm thơm, người này có vẻ thật ngon nha

~Vừa hôn xong, Vệ Tu Nghiêu mở mắt ra, vừa lúc thấy đối phương mở to mắt, mang dáng vẻ vô tội cực kỳ nhìn hấn, hai má đỏ bừng, thậm chí còn đỏ hơn cả vừa nãy, hấn nhú mày:

– Đông Phương, lần sau hôn môi phải nhớ thở! Còn nữa, đừng có tiếp tục nhìn ta như vậy!

Hấn là một nam nhân hoàn toàn bình thường, nếu y cứ dùng ánh mắt như bị bắt nạt này mà nhìn hấn thì không biết hấn sẽ làm ra những chuyện gì nữa.

Nhưng một câu hỏi lạnh lùng của Đông Phương Bất Bại trong nháy mắt liền phá hỏng không khí.

– Vệ Tu Nghiêu, người làm vậy là ý gì?

Nghe vậy, Vệ Tu Nghiêu mỉm cười:

– Đông Phương, ta cho là ta đã nói rất rõ ràng. Ta nghĩ người cũng nên hiểu được... ta thích người, ta muốn cùng người trải qua cuộc sống này.

Vì điều này, ta đã tình nguyện buông tay đệ đệ, nó có cuộc sống riêng của mình, ta đã biến mất khỏi thời không đó, cần gì phải quay trở lại tiếp tục can dự vào cuộc sống yên bình của Vệ Tu Trữ?

Có lẽ, đây là một cái cớ để ta tự biện hộ cho ý muốn ở lại của bản thân.

– Ta... – Đông Phương Bất Bại quay đầu đi, vẻ mặt cực kỳ mất tự nhiên – Người biết rõ ta cùng...

Không muốn nghe được tên tình địch của mình từ miệng y, Vệ Tu Nghiêu trực tiếp cắt đứt lời y:

– Chuyện trước kia đã là quá khứ, chỉ cần sau này người không có ý định leo tường...

Ta đang nói cái gì vậy chứ, nói vậy nhờ sau này y leo tường thật thì làm sao bây giờ? Nhú mày, Vệ Tu Nghiêu nghĩ nghĩ lại bổ sung một câu:

– Cho dù sau này có gặp mặt Dương Liên Đình cũng không cho phép người liếc mắt đưa tình...

Đông Phương Bất Bại dường như có thể nghe thấy cả tiếng nghiêng răng của mình:

– Vệ Tu Nghiêu, người nghĩ Đông Phương Bất Bại ta là ai?

– Người yêu! – Vệ Tu Nghiêu trả lời không chút do dự. Hấn cho rằng nếu không nhanh chóng xác định quan hệ thì hai người sẽ còn tiếp tục cãi nhau, cãi nhau sẽ khiến cho kẻ địch có cơ hội chen vào giữa hai người!

– Người... người không biết xấu hổ!!! – Đông Phương Bất Bại quay mặt đi, nhưng cũng không che giấu được hai bên tai đỏ rực.

Những lời này sao lại có thể dễ dàng nói ra như thế được chứ?

Vệ Tu Nghiêu liếc mắt nhìn cái người đang ngượng ngùng kia. Lại duỗi tay ôm lấy y, ừm... thân mình cũng thật mềm mại, lại có chút gầy gầy, ai... nơi này chẳng lẽ thịnh hành dáng người mảnh khảnh?

Còn đang ngượng ngùng vì lời nói to gan vừa rồi của Vệ Tu Nghiêu, suy nghĩ của Đông Phương Bất Bại trở nên mơ mơ màng màng, từ đầu tới cuối hoàn toàn không ý thức được mình lại bị ôm.

– Đông Phương, người có... nhũ danh gì không?

Nhẹ nhàng vỗ về con mèo nhỏ ngoan ngoãn hiền lành trong lòng, thực ngoan, ừm... tóc cũng được bảo dưỡng rất tốt!

– Tiểu Vu...

Sao đầu óc y càng ngày càng mơ màng?

Trong mơ hồ, Đông Phương Bất Bại dường như nghe thấy đối phương thì thào nói nhỏ:

– Thật là... đã sinh bệnh rồi còn cứ cố gắng...

Hỗn đản! Y cố gắng cái gì?? Rõ ràng là hần...

Muốn tiếp tục phi ra vài cây ngàn dặm cảnh cáo đối phương, nhưng mí mắt lại càng ngày càng trĩu xuống, người cũng càng ngày càng mềm. Dường như trước lúc chìm vào giấc ngủ, y đã thì thầm câu gì đó.

Mà Vệ Tu Nghiêu vừa nghe thấy y nói gì thì nụ cười trên môi nháy mắt cứng đờ. Y... sao y lại biết được?

=====

Hôn rồi~~ hôn rồi~~ hôn rồi

múa may nhảy nhót

22. Chương 22

Edit: Bi

Trên đường lớn ồn ào nhộn nhịp, người bán hàng hai bên đường ra sức hét lớn chào hàng, vô cùng náo nhiệt.

Một nam một nữ sóng vai đi tới, nam phong lưu tiêu sái, nữ trong trẻo lạnh lùng. Nữ nhân kia, trên mái tóc chỉ cài một chiếc trâm đơn giản, khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp, mặc dù vẻ mặt lạnh lùng nhưng đôi mắt đen như lưu ly kia lại khiến người ta cảm giác được nàng là một nữ tử đoan trang.

Vài người đi đường xung quanh cũng không dám tới gần giai nhân, không phải là không muốn, mà là do dự không dám lại gần con người xinh đẹp lại cao quý như Hằng Nga đó. Đảo mắt nhìn về phía nam tử bên cạnh nàng...

Nếu người là nam nhân, người nhất định sẽ ghen tỵ đến đỏ mắt vì hần có thể sánh bước bên cạnh mỹ nữ. Nhưng nếu người là nữ nhân, người sẽ ghen tỵ với nữ tử giống như Hằng Nga đó, tiên tử cái gì chứ? Nhất định nàng ta là hồ ly tinh...

Nhưng nếu như lại gần hai người nọ một chút, có thể nghe được cuộc đối thoại của hai người, chắc chắn mọi người sẽ không nghĩ như vậy.

– Tiểu Vu, người có mệt không? Nếu mệt chúng ta tìm một chỗ nghỉ ngơi một chút?

Sáng sớm đã ra khỏi nhà đi dạo phố, đến giờ đã sắp giữa trưa, nhưng cái gì cũng không mua, cứ bước không mục đích ở trên đường như vậy, Vệ Tu Nghiêu thực buồn bực! Người này không phải không thích xuất đầu lộ diện sao? Sao hôm nay lại trở nên khác thường như vậy?

Một ánh mắt lạnh như băng chiếu thẳng vào Vệ Tu Nghiêu, khiến cho hần ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Tại sao lại thành thế này chứ? Không phải là ngày đó y sinh bệnh hần chỉ giúp y cởi quần áo thôi sao? Huống hồ quần áo còn chưa có cởi hết mà? Vệ Tu Nghiêu đau khổ nhớ lại. Vì sao Tiểu Vu bệnh vừa mới khỏi, liền từ một thổ trắng ngoan ngoãn biến thành một con mèo Ba Tư kiêu ngạo bá đạo? Hần vẫn nhớ rõ ngày đó, khi võ công của y vừa mới khôi phục.....

Một thân hồng y, phi thân ngạo nghễ đứng trên nóc nhà, tùy ý cười to... Nói thật, trong nháy mắt đó, Đông Phương Bất Bại thật sự rất chói mắt, Vệ Tu Nghiêu cong khóe miệng, cho dù y có là thổ trắng nhỏ hay mèo Ba Tư thì cũng vẫn là người mà hần thích!

Hai người tiếp tục đi tới, Đông Phương Bất Bại mặc dù đi lại vẫn như bình thường như lại có một chút khác biệt, ví dụ như, rõ ràng bước đi rất đơn giản nhưng người lại cứ lắc lư lắc lư...

Trong đôi mắt Vệ Tu Nghiêu hiện lên đầy ý cười, quả nhiên không trang điểm đậm nhìn thật thích mắt!

Đúng lúc này, đột nhiên có hai tiểu cô nương búi tóc kiểu tiểu thư khuê các đi tới trước mặt hai người. Sắc mặt Đông Phương Bất Bại khẽ trầm xuống, nháy mắt trở nên lạnh lẽo vô cùng.

Vệ Tu Nghiêu nhìn kỹ, là cô cháu gái của nương Hồ Đầu, trước kia hắn đã từng thấy qua một lần, còn người kia là ai?

Một trong hai cô nương mặc váy mào xanh biếc nhẹ nhàng tiến lên nói:

– Vệ tiên sinh, thật là trùng hợp!

Vệ Tu Nghiêu tào nhĩ cười:

– Triệu cô nương, đã lâu không gặp!

Đông Phương Bất Bại nghe thấy hắn nói như thế, đôi mắt liền hiện lên lệ quang, thẳng tắp nhìn vào nữ tử trước mặt.

– Vệ tiên sinh, vị này là...?

Cô nương đó nhìn nhìn Đông Phương Bất Bại, trong đôi mắt linh động tràn đầy nghi hoặc.

Hừ! Cảm Đông Phương Bất Bại hơi nhếch lên, khóe mắt thoáng hiện chút lãnh ý, mím mím môi không trả lời, đứng ở bên cạnh xem cuộc vui.

Thấy cô nương Triệu gia hỏi như vậy, Vệ Tu Nghiêu rất lịch sự tiến lên giới thiệu hai người với nhau:

– Tiểu Vu, cô nương này chính là cháu gái của nương Hồ Đầu, thiên kim của Triệu gia. Triệu cô nương, đây chính là....

Cảm thấy được một ánh mắt lạnh liếc qua, Vệ Tu Nghiêu mỉm cười, cô ý chậm rãi nói:

– Đây chính là thê tử của ta, tiểu thư cứ gọi nàng Vệ tỷ tỷ là được!

Sắc mặt của Triệu cô nương tái nhợt, không hề có hình tượng, vươn một ngón tay chỉ vào Đông Phương Bất Bại:

– Nàng.... Nàng là...

Vệ Tu Nghiêu gạt đầu, trộm liếc sang Đông Phương Bất Bại, thấy trong mắt đối phương không có chút cảm xúc gì, nhất thời cảm thấy suy sụp, y ngay cả chút xíu phản ứng cũng không có sao? Hắn chỉ chăm chú nhìn vào khuôn mặt y, nhưng lại không để ý đến đôi tay đang buông thõng của Đông Phương Bất Bại có chút run rẩy.

Hai tiểu cô nương đều là tiểu thư chưa chồng, thấy thê tử của người trong lòng, làm sao còn dám mặt dày tiếp tục bắt chuyện?

Vì thế đành chán nản lùi lại...

Đột nhiên, Đông Phương Bất Bại giơ tay lên chỉ chỉ:

– Đi đến tử lâu kia ngồi một chút!

Vệ Tu Nghiêu theo tay y nhìn sang, trong đôi mắt hiện lên chút nhẹ nhõm:

– Thật tốt, cuối cùng cũng có thể nghỉ ngơi một chút!

Đông Phương Bất Bại liếc mắt nhìn hắn một cái, nhưng cũng không nói gì.

Tiểu nhị của tử lâu rất nhiệt tình ân cần. Đại khái có lẽ chưa từng gặp qua mỹ nhân xinh đẹp như vậy nên bàn tay cầm bình trà cũng có chút bất ổn. Vệ Tu Nghiêu nguy hiểm nheo mắt:

– Tiểu nhị, người trước tiên cứ lui xuống, tuy tiện mang chút thức ăn lên đây. Nếu có gì cần ta sẽ gọi người!

Tiểu nhị bị thanh âm lạnh như băng này kích thích liền lập tức hồi phục tinh thần, nhanh chóng lên tiếng trả lời rồi bưng chén đĩa chạy vội xuống lầu.

Vệ Tu Nghiêu nhìn thấy tiểu nhị kia xuống lầu rồi mới quay lại muốn cùng Đông Phương Bất Bại nói chuyện, đúng lúc chạm phải ánh mắt tựa tiểu phi tiểu của đối phương.

Giả vờ ho khan hai tiếng, Vệ Tu Nghiêu khôi phục lại sự tào nhĩ:

– Tiểu Vu, ngươi nhìn ta làm gì?

– Ngươi thật dễ nhìn nha~ – Đông Phương Bất Bại đột nhiên nở nụ cười quyến rũ, một tay chống cằm, ôn nhu nói – Phu quân rất được các cô nương hâm mộ nha, ta đây không phải sẽ được lợi sao(*)? Ha ha, Triệu gia tiểu thư kia thực đáng yêu nha!!!

Lời nói dịu dàng giống như cảm khái, nhưng lại khiến Vệ Tu Nghiêu cảm thấy vô cùng quý dị.

Tiểu Vu hôm nay... bị cái gì kích thích sao?

– Ngươi tức giận sao? Ta chưa được sự đồng ý của ngươi đã nói như vậy, ngươi...

Vệ Tu Nghiêu không biết nói gì nữa, cả người cứng ngắc, ngay cả suy nghĩ cũng gần như ngừng lại.

Đông Phương Bất Bại không kìm chế được cả người run rẩy, hít một hơi lấy lại bình tĩnh, đôi môi mỏng chậm rãi phun ra hai chữ:

– Bình sữa.

– Hả?? – Đường như có chút không theo kịp suy nghĩ của đối phương, Vệ Tu Nghiêu nhất thời không kịp phản ứng – Ngươi nói cái gì?

Đông Phương Bất Bại cười khê một tiếng:

– Ngươi không nhớ sao? Ha ha... bình sữa...

– Ngươi còn nhớ? – Vệ Tu Nghiêu hiếm khi thất thố, nay lại cảm thấy có chút hoảng loạn! Người này cấu tạo kiểu gì chứ? Ngày đó trước khi hôn mê y có lầm nhảm hai từ “bình sữa”, nhưng sau khi tỉnh lại để nay, y giống như hoàn toàn không nhớ chuyện đó, hẳn còn tưởng y thực sự đã quên. (**)

– Được rồi, không nói chuyện đó nữa – Đông Phương Bất Bại lại nhanh chóng đổi đề tài – Gọi tiểu nhị lên gọi một ít đồ ăn, chúng ta ăn sớm rồi trở về nhà thôi!

Đông Phương Bất Bại vuốt vuốt mái tóc mềm mại, vẻ mặt dịu dàng đến cực điểm.

Về nhà? Từ này khiến đáy lòng Vệ Tu Nghiêu bị chấn động, dường như có một dòng nước ấm chậm rãi chảy khắp toàn thân:

– Được! Sau khi ăn xong chúng ta trở về nhà!

Trên thế giới có rất nhiều chuyện kỳ lạ và khó giải thích, ví dụ như chuyện đang xảy ra trước mắt này....

Vệ Tu Nghiêu rất ít xem mấy loại kịch truyền hình cầu huyết, nhưng ít xem không có nghĩa là hẳn không biết đến, ví dụ như phim cổ trang thường có cảnh một tên ăn mày lao vào người mình, sau đó trong chớp mắt túi tiền đã biến mất! Hẳn từng nghĩ loại chuyện này sẽ không xảy ra với hẳn... và quả thực cũng không xảy ra với hẳn.

Nhưng lại xảy ra với Đông Phương Bất Bại!

Bất đắc dĩ nhìn phương hướng mà Đông Phương Bất Bại trong nháy mắt đã tiêu sái xinh đẹp phi thân đi, Vệ Tu Nghiêu nhanh chóng đuổi theo. Thật là... từ sau khi học được thuật pháp và đến đây, yêu quái thì chưa bắt được một con nào, nhưng lại đụng phải một tên tiểu yêu tinh thích tìm phiền toái.

Thuần di đến bên cạnh Đông Phương Bất Bại, Vệ Tu Nghiêu khoanh tay đứng ở một bên, cũng không tiến lên quấy rầy hứng thú giáo huấn người của y, chỉ cần không chết người, dạy dỗ mấy tên lưu manh trộm vặt này cũng không phải chuyện lớn gì.

Hắn quay đầu, oán hận trừng mắt nhìn tên trộm một cái, thất lưng của Tiểu Vu ngay cả hẳn cũng rất ít khi được ôm, vậy mà thiếu chút nữa cái tên tiểu lưu manh này lại ôm được, nên đánh!

Đông Phương Bất Bại vung ống tay áo lên, tên trộm liền bắn sang một bên

Sau một lúc bị tra tấn, tên trộm chỉ còn hấp hối, Vệ Tu Nghiêu cũng trầm mặt tiến lên sửa sang lại quần áo cho Đông Phương Bất Bại, không biết có phải y cũng tức giận vì bị phi lễ hay không mà ra tay toàn lực, chẳng qua không dùng nội lực mà thôi! Nhưng dù vậy thì tên trộm vật kia cũng quá là thê thảm.

Vệ Tu Nghiêu buồn bực giúp Đông Phương Bất Bại kéo lại vạt áo hơi mở rộng ra, còn có mép áo sắp bị rách nữa... Cuối cùng nhịn không được, gân xanh trên trán hẳn liên tục nhảy ra.

Nếu vừa nãy giống tiên tử Hằng Nga, vậy bộ dạng bây giờ là gì? Là thổ ngọc vừa mới đánh nhau với Ngô Cương sao?

=====

Chú thích:

(*) Chỗ này mỹ nhân nói là “cận thủy lâu thai tiên đắc nguyệt” = “nhà ở ven hồ hưởng trước ánh trăng”. Ý là gần gũi với người có thể lực thì được lợi. Ý của mỹ nhân là ở gần người đào hoa như anh Nghiêu thì cũng sẽ được gặp gỡ nhiều cô nương. (bốc mùi dấm quá nha

)

(**) Cho những ai không hiểu đoạn này: Trước đây lúc mỹ nhân hôn mê thì anh Nghiêu đã chế ra cái “bình sữa” để dứt nước và thức ăn cho em, cơ mà anh sợ nếu em biết thì em sẽ làm thịt anh, cho nên anh giấu, nhưng không ngờ giấu kỹ thế rồi mà vẫn bị em phát hiện, và ở cuối

Còn đây là cái bình sữa, nhìn nó là biết vì sao anh Nghiêu lại dấu em, kiêu ngạo như em mà biết mình từng ăn uống bằng cái này, không nổi điên mới lạ! =))))))))))))))

23. Chương 23

Edit: Bi

Mãi đến khi giúp Đông Phương Bất Bại sửa sang lại quần áo xong, sắc mặt âm trầm của Vệ Tu Nghiêu mới dần biến mất, khôi phục lại vẻ mặt bình thường. Nhưng ngay sau đó, hẳn lại cảm giác được có chút kỳ lạ.

Vừa rồi hẳn giúp Đông Phương Bất Bại sửa sang lại quần áo, nhưng đối phương lại không hề tỏ ra khó chịu, ngược lại thoải mái để mặc cho hẳn giúp đỡ. Nghi hoặc nhìn sang, cũng vừa lúc thấy Đông Phương Bất Bại đang nhìn mình chằm chằm, trong đôi mắt không biểu lộ chút cảm xúc nào, Vệ Tu Nghiêu há há miệng, nhưng cũng không biết nên nói gì vào lúc này.

Đông Phương Bất Bại vung ống tay áo lên:

– Chúng ta trở về thôi!

Vừa dứt lời liền bước đi.

Vệ Tu Nghiêu có chút suy nghĩ nhìn theo bóng lưng y, thấy đối phương không kiên nhẫn xoay đầu lại nhìn mình, lúc này hẳn mới nhắc chân đi tới.

Lúc về đến nhà sắc trời đã tối, trên tay Vệ Tu Nghiêu có một túi bột làm sủi cảo lúc xế chiều vừa mua, đủ làm cho hai người ăn.

Hiện giờ, Đông Phương Bất Bại đã không còn vẻ dễ thương khi ở tửu lâu hay vẻ cuồng dã lúc đuổi theo tên trộm vật, khiến cho Vệ Tu Nghiêu đang cầm túi bột sủi cảo cảm thấy vô cùng khó hiểu, thỉnh thoảng lại liếc sang Đông Phương Bất Bại một cái, định nói gì đó, nhưng lại không biết mở miệng thế nào.

Dựa vào khả năng của y, cho dù lúc trước khi chưa khôi phục nội lực, chỉ cần dùng đến chiêu thức tinh diệu, đối phó với một tên trộm nhỏ nhoi cũng sẽ rất dễ dàng nhanh chóng, vì sao hôm nay y lại khiến bản thân chật vật như vậy? Còn có khi ở trong tửu lâu, tuy rằng y bình thường ăn nói cũng rất tùy hứng, nhưng luôn biết giới hạn, vì sao lúc đó trước mặt mình lại lộ vẻ yêu mị cực hạn như vậy?

Rũ mắt xuống, trong lòng Vệ Tu Nghiêu rất rõ ràng, Đông Phương Bất Bại không phải loại người cố ý đi mê hoặc người khác, thậm chí y còn vô cùng chán ghét cái loại hành vi phóng đảng này, nhưng sao hôm nay y lại khác thường như thế?

– Vệ Tu Nghiêu...

Đông Phương Bất Bại đột nhiên dừng bước.

– Sao vậy? – Vệ Tu Nghiêu dừng lại, có chút khó hiểu, không biết vì sao đối phương đột nhiên dừng lại.

– Chúng ta... sống cùng nhau đi... người nói xem... có được không?

Giọng nói của người nọ thực yếu ớt khiến Vệ Tu Nghiêu hoài nghi lỗi tai mình có vấn đề, nếu không sao hẳn lại nghe thấy đối phương nói nguyện ý sống cùng mình? Nghĩ lại trước kia, mặc dù y sinh bệnh, nhưng cũng một phần là do hấn cưỡng chế y sống chung một nhà.

Ra sức xoa xoa tai, hừm, ngày hôm nay gặp được thật nhiều chuyện lạ, hấn thế nhưng lại nghe được ảo giác,

– Tiểu Vu, sao người không đi tiếp? – Vệ Tu Nghiêu cố gắng mỉm cười nhẹ nhàng hỏi Đông Phương Bất Bại, cố gắng không để cho y phát hiện ra suy nghĩ ngu ngốc của mình.

Đông Phương Bất Bại xoay người lại, nhìn thẳng vào hấn, im lặng không nói.

– Tiểu Vu, làm sao vậy?

Bày ra vẻ mặt nghiêm túc, Vệ Tu Nghiêu cố gắng khống chế trái tim đang đập nhanh quá mức của mình.

Môi mỏng hé mở, Đông Phương Bất Bại nói lại lần nữa:

– Vệ Tu Nghiêu, ta nói, chúng ta sống cùng nhau đi, người cảm thấy... thế nào?

Bàn tay giấu trong ống tay áo rộng thùng thình xiết chặt lại, đôi mắt đen láy của Đông Phương Bất Bại chăm chú nhìn thẳng vào Vệ Tu Nghiêu.

Hơi hơi hé miệng, nhưng lúc này Vệ Tu Nghiêu lại không biết phải nói gì.

Thật lâu sau, Đông Phương Bất Bại vừa xấu hổ vừa giận dữ vung tay lên, quay lưng đi:

– Quên đi, coi như ta chưa từng nói gì. Chúng ta trở về thôi!

Nhưng trong chớp mắt, cả người y bỗng cứng lại.

Có người ôm lấy y từ phía sau.

Vòng tay ấm áp rộng lớn, phải chăng y sẽ được người này ôm vào trong lòng cả đời?

– Tiểu Vu, ta đâu có nói không được... ha ha... – Vệ Tu Nghiêu cúi đầu cười rộ lên – Ta chỉ đang nghĩ trên tay ta toàn là bột làm sủi cảo, người xem, vì bắt người lại mà ta làm bẩn y phục của người rồi...

Đông Phương Bất Bại cúi đầu nhìn, quả nhiên thấy người kia vòng tay ôm mình, nhưng trong tay còn cầm mấy cái túi, một ít bột bị rơi ra dính vào y phục.

Hai má đỏ ửng, Đông Phương Bất Bại nhẹ nhàng tránh khỏi hai tay Vệ Tu Nghiêu.

Thấy Vệ Tu Nghiêu cười cười nhìn mình, Đông Phương Bất Bại càng cảm thấy tức giận, trên khuôn mặt lạnh lùng hiện lên một mặt đỏ ửng hiếm thấy:

– Chúng ta vẫn nên về nhà nhanh thôi!

Y vừa dứt lời liền quay lưng đi thẳng, không thèm liếc nhìn Vệ Tu Nghiêu một cái.

Vệ Tu Nghiêu buồn cười lắc lắc đầu, khoe miệng cũng gợi lên một nụ cười, bước nhanh đuổi theo y.

Phòng bếp

– Tiểu Vu, người nghỉ một lát đi, chỗ này giao cho ta là được rồi.

Vệ Tu Nghiêu vụng về gói sủi cỏ, quay đầu nói với Đông Phương Bất Bại ở bên cạnh. Hắn là người phương bắc, rất thích ăn sủi cỏ nhưng chưa từng tự làm, nhưng hiện tại xem ra gói sủi cỏ cũng chẳng phải việc khó khăn gì lắm.

Đông Phương Bất Bại liếc mắt nhìn hắn, không nói câu nào, tiếp tục chăm chú gói sủi cỏ.

Nhìn mấy cái sủi cỏ do mình gói xấu xí vô cùng, Vệ Tu Nghiêu xấu hổ muốn chết:

– Cái này... mấy cái này gói thật là xấu... ha ha...

Đông Phương Bất Bại liếc mắt nhìn đồng sủi cỏ hình thù kỳ quái của đối phương, lại nhìn sang mấy cái cũng xấu không kém của mình, thản nhiên nói:

– Dem nấu được rồi chứ?

Mấy hôm sau

Xế chiều, Vệ Tu Nghiêu từ nhà Hồ Đầu về, vừa vào tới cửa liền thấy trên bàn đặt hai bát sủi cỏ còn bốc khói thơm lừng.

Tùng cái trong suốt mềm mại, xinh đẹp vô cùng.

=====

24. Chương 24

Khi Đồng Bách Hùng tới thì Vệ Tu Nghiêu còn đang ở trong vườn nhỏ cỏ dại. Sau khi đến nơi này, vứt bỏ những việc phức tạp ở hiện đại, cuộc sống hiện giờ khiến cho hắn cảm thấy thanh tịnh hơn rất nhiều.

Không có ao cá, trồng hoa kỳ thật cũng là một cách tận hưởng cuộc sống.

Vườn hoa ở bên cạnh sân, nằm sát bên là vườn rau và trái cây, Vệ Tu Nghiêu xắn tay áo, cẩn thận nhổ lên mấy cây cỏ dại.

Lau lau mồ hôi, Vệ Tu Nghiêu ngẩng đầu thấy sắc trời đã không còn sớm, đã sắp đến giờ ăn tối.

Vườn hoa ở bên phải sân, muốn đến phòng bếp tất nhiên phải đi qua cửa nhà.

Khi Vệ Tu Nghiêu đi tới cửa, trong phòng đúng lúc truyền ra giọng nói cao vút đầy kích động của Đồng Bách Hùng:

– Thật tốt quá, Giáo chủ! Nói như vậy, Nhật Nguyệt Thần giáo chúng ta muốn khôi phục lại uy phong như trước kia cũng không phải là vấn đề! Ha ha ha...

Chân chỉ dừng lại một chút, rồi sau đó lại tiếp tục đi đến phòng bếp.

Mấy ngày hôm nay đều là do Đông Phương Bất Bại nấu ăn, nhưng thường thường Vệ Tu Nghiêu cũng sẽ giúp đỡ y. Trước kia y sẽ không bao giờ làm việc nhà, cũng không biết từ khi nào, y đã làm thân được với mẹ Hồ Đầu, chăm chỉ học cách nấu ăn từ nàng.

Cúi đầu thở dài, Vệ Tu Nghiêu đương nhiên biết được một ít tâm tư của y, nhưng thủy chung vẫn cảm thấy là lạ, hạnh phúc tới quá bất ngờ, khiến hắn cảm thấy không thật.

Nghĩ tới những điều vừa nghe được lúc nãy, hắn lại cảm thấy nực cười. Y muốn mình nghe thấy những điều đó, là muốn chứng tỏ với mình hay là vì không đủ tin tưởng mình?

Vệ Tu Nghiêu lắc lắc đầu, mấy việc kiểu này không thể gấp được.

Rửa sạch hai tay dính đầy bùn đất, Vệ Tu Nghiêu bắt đầu làm cơm.

Một lúc sau, ở cửa bếp truyền đến tiếng Đồng Bách Hùng:

– A? Huỳnh đệ, người...

Vệ Tu Nghiêu vội vàng xào rau, đầu cũng không ngẩng lên:

– Rượu trong nhà không đủ, Đồng đại ca đi mua giúp đệ đi

Đồng Phương Bất Bại và Đồng Bách Hùng đều vô cùng thích rượu ngon. Tuy rằng Vệ Tu Nghiêu ưa thích rượu vang lâu năm hơn, nhưng nếu bọn họ thích, hẳn cũng không có ý kiến gì.

Dù sao ở nơi này cũng không thể mua được rượu vang.

Vệ Tu Nghiêu cười cười, tiếp tục xào rau.

Đem mấy món ăn vừa làm xong đặt lên bàn, Vệ Tu Nghiêu hỏi:

– Đồng đại ca còn chưa về sao?

Một tay quần quần sợi chỉ thêu, Đồng Phương Bất Bại cúi đầu cắn đi chỗ chỉ thừa, đứng dậy chậm rãi trả lời:

– Ủm, hẳn đi mua rượu, chắc phải một lúc nữa mới về.

Vệ Tu Nghiêu nhìn thấy trên tay y đang thêu dở long phượng trình tường, sắc mặt hơi vui vẻ, khóe miệng cũng nhếch lên.

Do dự một chút, Vệ Tu Nghiêu hỏi thử:

– Tiểu Vu, người nói xem, chúng ta thành thân được không?

“Bộp” – Ổ cửa truyền đến tiếng đồ rơi vỡ.

Hai người đồng loạt quay đầu lại nhìn, là Đồng Bách Hùng vừa đi mua rượu về.

Đồng Bách Hùng cầm về hai vò rượu, một vò giờ đã vỡ tan nằm trên mặt đất, một vò khác theo tay hắn chỉ về phía Đồng Phương Bất Bại và Vệ Tu Nghiêu.

– Vệ huynh đệ, người và giáo chủ...

Vệ Tu Nghiêu nhìn hắn cười cười:

– Sao vậy Đồng đại ca, không chấp nhận được ư?

Đồng Bách Hùng lắc lắc đầu, đi qua vỗ vỗ lưng Vệ Tu Nghiêu:

– Nên sớm thành thân. Nếu không lúc trước giáo chủ sẽ không bị cái tên tiểu nhân Dương Liên Đình kia làm hại đến mức nội lực biến mất. Hừ, nói đến cái tên khốn nạn kia Đồng đại ca sẽ tức giận. May là hiện giờ hắn đã bị người của lão Đồng ta bắt được...

Sắc mặt Đồng Phương Bất Bại trắng nhợt.

Vệ Tu Nghiêu kín đáo liếc nhìn y một cái, quay đầu híp mắt nhìn Đồng Bách Hùng.

Đồng Bách Hùng biết lỡ miệng, xấu hổ cực kỳ:

– Giáo chủ, ta không phải cố ý lừa gạt giáo chủ. Chuyện này ...

– Không cần phải nói – Đồng Phương Bất Bại phất tay ngắt lời hắn – mau đến ăn đi, nếu không đồ ăn sẽ nguội mất,

– Nhưng mà, Dương Liên Đình...

Đồng Phương Bất Bại lạnh lùng cười, lạnh mắt nhìn Đồng Bách Hùng:

– Đồng đại ca, người không cần phải dò xét ta. Ta đã nói để người xử trí gã, thì sẽ tuyệt không đổi ý.

Y chậm rãi bước đến cạnh bàn cơm, quay đầu nhẹ nhàng ôn nhu nói với Vệ Tu Nghiêu:

– Chuyện này nên nói sau đi.

Vệ Tu Nghiêu hiểu ý, huých nhẹ Đồng Bách Hùng còn đang ủ rũ ở bên cạnh, nháy mắt với hắn mấy cái, ba người mới cùng nhau ngồi xuống bàn.

Buổi trưa hôm đó, Vệ Tu Nghiêu và Đông Phương Bất Bại cũng không uống rượu, chỉ có Đồng Bách Hùng uống mấy chén. Dường như bởi vì không ai uống cùng, hơn nữa vừa rồi một hồi lung túng, trong lòng cũng có chút buồn bực, cho nên khi vừa xong bữa cơm, hẳn liền tìm cơ đi mất.

Tùy ý dọn dẹp mấy thứ, Vệ Tu Nghiêu có chút gượng gạo, muốn nói lại thôi:

– Tiểu Vu, ngươi muốn hay không...

Đông Phương Bất Bại buồn cười nhìn hắn:

– Ngươi muốn nói cái gì? Vợ vãi thu dọn đồ đạc là muốn đuổi ta đi sao?

Vừa dứt lời y liền liếc liếc túi quần áo Vệ Tu Nghiêu đã thu dọn xong, nhướn nhướn mày.

Vệ Tu Nghiêu ngẩn ra, giọng nói có chút chua xót:

– Ta nghĩ ngươi muốn đi cứu Dương Liên Đình. Ngươi... không đi cứu gã sao?

Đông Phương Bất Bại đứng dậy, chậm rãi đi đến trước mặt hắn:

– Nói ngươi thích làm ra vẻ khôn ngoan ngươi còn không chịu. Vệ Tu Nghiêu, ta khi nào thì nói muốn đi cứu Dương Liên Đình? Gã hiện tại đã làm chuyện phản bội Thần giáo, thân là đường chủ của Phong Lôi đường, Đồng Bách Hùng đương nhiên có quyền xử lý, ta đây thân là giáo chủ cũ, việc vì phải chen vào?

– Nhưng mà người kia là...Dương Liên Đình...

– Vệ Tu Nghiêu, ngươi là giả vờ ngốc hay là ngu ngốc thật hả? – Đông Phương Bất Bại nheo mắt lại.

Nghe vậy, Vệ Tu Nghiêu rốt cục cũng mỉm cười:

– Nói như vậy, ngươi nguyện ý ở lại bên cạnh ta sao?

Đông Phương Bất Bại hừ một tiếng, không đồng ý nhưng cũng không cự tuyệt.

– A, như vậy ta phải đi hỏi mẹ Hồ Đầu xem thành thân cần dùng đến những thứ gì, còn có quy trình như thế nào... A... Nghe nói thành thân còn phải uống loại rượu gì đó, ta đi hỏi một chút, chuẩn bị nhiều một chút. Còn phải chọn ngày nữa, việc này có lẽ phải lên phố làm phiền Tần bá rồi...

Mặt Đông Phương Bất Bại đỏ lên, mắng:

– Ngươi vợ vãi như vậy làm gì?

Vệ Tu Nghiêu liếc mắt nhìn y một cái:

– Chuyện chung thân đại sự, sao có thể không vợ?

25. Chương 25

Edit: Bi

Beta: BT

Tuy nói vợ vàng như vậy, nhưng khi thực sự đi làm thì Vệ Tu Nghiêu vô cùng cẩn thận và bình tĩnh. Đông Phương Bất Bại thấy đáng vẻ đó của hắn, trong lòng mơ hồ cảm thấy có chỗ nào đó được lấp đầy.

Người nam nhân này, đã nói muốn cùng hắn trải qua cuộc đời này.

Chưa bao giờ để ý đến thế tục và thị phi, người kia, cứ thoải mái vui vẻ chuẩn bị mọi thứ cho lễ thành hôn.

Kỳ thật những thứ phải mua cũng rất đơn giản, chỉ là dán thêm nhiều chữ hỉ vào cổng và tường nhà, thay một bộ chăn màn bằng gấm.

Đông Phương Bất Bại chăm chú ngắm Vệ Tu Nghiêu đang cẩn thận nghiên cứu cuốn hoàng lịch không biết ở đâu ra, há há miệng nhưng lại không nói lời nào.

Dường như cảm nhận được ánh mắt của Đông Phương Bất Bại, Vệ Tu Nghiêu đột nhiên ngẩng đầu cười:

– Tiểu Vu, người xem chúng ta chờ sang năm rồi thành thân có được không? Ừm... cuối tháng hai đầu tháng ba là ngày lành, người nghĩ xem thế nào?

– Cuối tháng hai đầu tháng ba... – Đông Phương Bất Bại thì thầm tự nói.

Vệ Tu Nghiêu nhìn lên thấy ánh mắt bi thương của Đông Phương Bất Bại, trong lòng căng thẳng:

– Tiểu Vu, nếu...nếu người không muốn... thì cũng có thể hoãn lại việc này cũng được.

Cẩn thận khép lại hoàng lịch, đôi mắt của Vệ Tu Nghiêu trở nên sâu thẳm, liếc mắt nhìn Đông Phương Bất Bại một cái rồi cụp xuống không nói gì nữa.

Đông Phương Bất Bại bối rối, vội vàng nói:

– Ta đi nấu cơm!

Nói rồi liền đi như chạy trốn.

Ánh mắt dán vào bóng lưng Đông Phương Bất Bại rời đi, Vệ Tu Nghiêu nheo mắt lại, quay đi, ngẩng đầu nhìn trời.

Chuyện này cứ như vậy trầm xuống. Vệ Tu Nghiêu không nhắc lại, mà Đông Phương Bất Bại cũng không hỏi đến nữa.

Qua mấy hôm, trong vườn bắt đầu có tuyết rơi, mấy loại cây yếu ớt cũng chịu không được thời tiết giá lạnh mà chết gần hết. Riêng dưa và trái cây mặc dù nhìn có vẻ đã chết, nhưng Hồ Đầu lại nói với bọn họ, mấy cây đó không sao, sang mùa xuân sẽ lại nảy mầm.

Hai người lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

Vệ Tu Nghiêu không ngẩng đầu lên, nói:

– Tiểu Vu, ngoài này rất lạnh, chúng ta vào nhà đi.

Đi vài bước quay lại nhìn thấy đối phương vẫn đứng nguyên chỗ cũ.

Vệ Tu Nghiêu nhìn Đông Phương Bất Bại, y cũng nhìn thẳng vào hắn, đáy mắt sâu vô cùng.

Vệ Tu Nghiêu cười cười:

– Đi thôi!

Nói dứt lời liền đi qua nắm lấy tay Đông Phương Bất Bại, dắt y vào nhà.

Đông Phương Bất Bại không giãy dụa, mặc cho hắn nắm tay.

Buổi tối, Vệ Tu Nghiêu lẳng lặng nằm trên giường, mi mắt khép hờ, cánh cửa sổ đóng chặt không một tia ánh trăng nào lọt được vào phòng, trong phòng tối đen như mực. Đột nhiên, hắn cảm giác được có người xóc chấn mình lên, Vệ Tu Nghiêu cả kinh, chỉ kịp nhận thấy đối phương đã chui vào giường của mình.

Khi mùi hương đặc biệt quẩn quanh bên chóp mũi, Vệ Tu Nghiêu mới thả lỏng thở dài:

– Tiểu Vu?

Đã muộn thế này sao y còn tới đây?

– Ừm...

Đông Phương Bất Bại lên tiếng trả lời, nghe không ra cảm xúc gì. Khi Vệ Tu Nghiêu còn chưa kịp phản ứng, Đông Phương Bất Bại đã túm lấy tay hắn kéo xuống hạ thân mình.

Vệ Tu Nghiêu không kịp phòng bị, khi ý thức được thì tay đã sờ lên cái nơi không trọn vẹn của người kia.

Trong bóng đêm, Đông Phương Bất Bại cười chua xót:

– Một kẻ không trọn vẹn như ta, người vẫn nguyện ý cưới sao?

Vẫn nguyện ý cùng ta sống hết cuộc đời?

...

Trong nhất thời, căn phòng yên lặng đến đáng sợ.

Khi Đông Phương Bất Bại cảm thấy xấu hổ và đau xót muốn lập tức rời đi, Vệ Tu Nghiêu liền ôm chặt lấy thắt lưng y, đem Đông Phương Bất Bại ôm sát vào ***g ngực mình. Bởi vì Đông Phương Bất Bại so với Vệ Tu Nghiêu có vẻ nhỏ con hơn, nên y bị hắn ôm vào lòng một cách dễ dàng. Hơn nữa đối phương hành động đột ngột khiến Đông Phương Bất Bại không kịp phản ứng gì.

Đột nhiên hoàn hồn, y liền giãi dụa:

– Vệ Tu Nghiêu, ngươi...

– Đừng nhúc nhích – giọng nói của Vệ Tu Nghiêu có chút khàn khàn – đừng lộn xộn nữa, ta... ta sợ sẽ không không chế nổi...

Thật ra, lúc ban đầu hắn có chút kinh ngạc, nhưng nghĩ đến y là Đông Phương Bất Bại, kinh ngạc liền biến mất, chỉ còn có cái loại suy nghĩ kia mà thôi...

Đông Phương Bất Bại vừa nghe thấy liền ngoan ngoãn nằm im. Thật lâu sau, khi hơi thở của Vệ Tu Nghiêu dần dần bình ổn trở lại, lúc này, y mới nhẹ giọng hỏi:

– Ngươi không thấy ghê tởm sao?

– Ghê tởm? Tiểu Vu, chẳng lẽ ngươi là vì thế mới không muốn thành thân với ta?

Giọng nói của Vệ Tu Nghiêu trong đêm rất trầm thấp, Đông Phương Bất Bại tựa vào ngực hắn, lại càng cảm nhận rõ sự chấn động của ***g ngực hắn khi nói.

Yên lặng ôm nhau, hai người đều không ai nói gì.

Nghĩ đến phản ứng đầu tiên của đối phương không phải là ghê tởm, trong lòng Đông Phương Bất Bại có chút chua xót khó nói thành lời. Nhưng khi nghĩ đến phản ứng của hắn lúc đó, hai má Đông Phương Bất Bại lại nóng bừng lên.

– Đang suy nghĩ cái gì?

Cuối cùng vẫn là Vệ Tu Nghiêu lên tiếng phá tan yên tĩnh. Hắn nghĩ vẫn nên đuổi người kia về phòng trước thì tốt hơn.

– Tiểu Vu, ngươi có muốn về phòng không?

Người trong lòng đột nhiên chấn động, lập tức chậm rãi đứng dậy:

– Được!

Nghe thấy giọng nói là lạ của người nọ, Vệ Tu Nghiêu cắn răng một cái, kéo người kia lại ấn vào trong lòng:

– Ngủ!

...

Không giãi dụa cũng không đáp lời.

Thật lâu sau, Vệ Tu Nghiêu vẫn không ngủ được, thậm chí còn vô cùng tỉnh táo, Vệ Tu Nghiêu nhỏ giọng hỏi:

– Tiểu Vu, ngươi ngủ rồi sao?

– Không! – giọng nói của Đông Phương Bất Bại cũng rất rành mạch, rõ ràng là y cũng chưa hề ngủ.

– Tiểu Vu, quyết định là cuối tháng hai đầu tháng ba đi...

– Hử?

– Ta nói, thành thân...

– ...Được!

- Sau này, chuyện của Dương Liên Đình, ta sẽ không tiếp tục ngăn cản người nữa
- Nghiến răng nghiến lợi, Vệ Tu Nghiêu rất gian nan nói ra những lời này.
- Ta đã quyết định sẽ không gặp lại gã nữa. – Đông Phương Bất Bại nhẹ nhàng thoải mái trả lời.
- Chuyện của Nhật Nguyệt Thần giáo thì sao? – sờ sờ mái tóc mềm mượt của đối phương, Vệ Tu Nghiêu làm như lơ đãng hỏi.
- Đông Phương Bất Bại nghĩ nghĩ, rồi trả lời:
- Ta chỉ là một giáo chủ cũ, sự tình từ nay về sau ta đã thương lượng tốt với Đồng đại ca, hắn cũng đã đồng ý rồi.
- ... Đồng đại ca a – Vệ Tu Nghiêu thở dài – Dường như thật lâu ta đã không gặp hắn, ừm lần sau gặp hắn bảo hắn chờ đi vội, nói cho hắn biết ngày chúng ta thành thân, để hắn thành người làm chứng cho chúng ta. Đúng rồi, tiểu Vu, nhạc phụ nhạc mẫu của ta, bọn họ...
- Bọn họ đã mất từ nhiều năm trước rồi. Người thì sao?
- Thật buồn cười, không ngờ tận đến lúc quyết định ngày thành thân rồi mới hỏi đến chuyện nhà của đối phương. Đông Phương Bất Bại không kịp che giấu cảm xúc, giọng nói cũng có chút ghen ngào.
- Họ sao? Ta chỉ còn có một đệ đệ, còn cha mẹ cũng đã mất từ rất lâu rồi. Đúng rồi, đệ đệ của ta cũng không tệ lắm đâu, nếu tương lai có duyên có lẽ sẽ gặp lại nó, ta sẽ giới thiệu cho hai người quen nhau. Người thích âm luật, còn nó lại thích bình giám âm luật, ta có cảm giác các người nhất định sẽ rất hợp nhau.
- Mấy lời này sao lại cảm thấy là lạ
- Tiểu Vu, người còn nghe sao?
- Đang nghe! – Đông Phương Bất Bại nhẹ giọng đáp.
- Không biết qua bao lâu, Vệ Tu Nghiêu mới cười cười nói tiếp:
- A, hiện tại nên suy nghĩ xem sau này ta có nên sản xuất buôn bán gì không. Trước đây tiền dùng đều là của Đồng đại ca cho ta trước khi rời khỏi Hắc Mộc Nhai.
- Nghĩ nghĩ, thấy đối phương không trả lời, Vệ Tu Nghiêu lại nói tiếp:
- Nếu không ta làm rượu nho cho người uống nha? Sau này lấy ra bán còn có thể kiếm tiền nuôi người.
- Có điều, trước đó, vẫn cần nghĩ xem chúng ta nên ăn Tết như thế nào đã...

26. Chương 26: Phiên Ngoại 1

Edit: Bi

Rượu nho Vệ Tu Nghiêu làm dần dần có chút tiếng tăm, mọi người lúc đầu đều e ngại loại rượu có màu đỏ này, nhưng càng về sau mọi người càng thích uống, thời gian cũng chỉ ngắn ngủi vài năm.

Thời cổ đại địa vị của thương nhân rất thấp, sĩ nông công thương, địa vị của thương nhân luôn xếp cuối cùng. Nhưng đương nhiên vị Vệ công tử này không giống những thương nhân bình thường khác.

Nói đến chỗ bất đồng, có thể nói bắt đầu từ khi hắn mở học viện Nam Ninh.

Cách ngoại thành ba dặm về phía đông, một khu nhà lớn được xây giữa sườn núi, tên là học viện Nam Ninh. Học viện Nam Ninh mới xây dựng được mấy năm, nhưng danh tiếng rất tốt. Học sinh được nhập học thông thường đều là những học sinh nhà nghèo. Cách dạy học của trường cởi mở nhưng rất hiệu quả, chế độ trong trường cũng tốt. Hơn nữa học viện Nam Ninh có một nội quy, nhưng nội quy này được tất cả học sinh đều yêu thích.

Người đạt được hạng nhất trong học viện sẽ được miễn toàn bộ học phí, hơn nữa còn được thưởng thêm một khoản tiền không nhỏ.

Trừ vị trí thứ nhất ra, mười người đạt thành tích cao xếp từ trên xuống cũng được thưởng một khoản tiền theo vị trí xếp hạng, cũng xét thêm cả hành vi lễ nghi ngày thường.

Không phải chỉ có vậy, điều khiến nhiều học sinh lựa chọn nơi này là vì, không biết vị Vệ công tử kia có khả năng gì có thể mời được Hàn tiên sinh danh tiếng vang xa vốn đã rời khỏi triều đình lại đến nơi này dạy học.

Hàn tiên sinh nguyên danh Hàn Khanh, là đại học giả toàn thiên hạ đều biết.

Bởi vậy, không chỉ những gia đình nghèo đưa con đến nơi này, những học sinh khác cũng vì tiền thưởng và thầy giáo vĩ đại kia mà đến học. Trong vài năm, Nam Ninh học viện đã nổi tiếng khắp các thành trấn xung quanh.

Mà thân là người xây dựng trường, Vệ Tu Nghiêu cũng trở thành cái tên ai ai cũng biết đến.

Tuy nhiên, sau khi học viện Nam Ninh đi vào hoạt động được hai năm, Vệ Tu Nghiêu lại tuyên bố với mọi người, học sinh nếu muốn vào học viện học thì nhất định phải trải qua kỳ thi sát hạch do học viện tổ chức. Đối với những học sinh vượt qua cuộc thi được nhập học thì đãi ngộ sẽ càng thêm nhiều.

Vì thế, vị Vệ công tử này còn bắt đầu buôn bán, xây dựng tửu lâu, dùng tiền kiếm được để chi trả cho học viện.

Nghĩ đến mấy năm qua, mặc dù học sinh nhập học phải nộp một khoản học phí nhất định, nhưng so với những nơi khác chế độ đãi ngộ lại cao hơn nhiều, hơn nữa số học sinh được nhập học ở các vùng phụ cận lại không nhiều, nếu không kiếm thêm thu nhập thì không thể đảm bảo cho học viện hoạt động bình thường. Chỉ nguyên tiền lương cho thầy giáo, số tiền ít ỏi kia đã không đủ.

Vì để những học sinh nghèo có thể đến trường nên mới xây dựng học viện Nam Ninh, vì muốn duy trì học viện nên mới bắt đầu buôn bán... Cho dù về sau việc buôn bán rượu nho của Vệ Tu Nghiêu càng ngày càng tốt, hẳn cũng ngày càng giống một thương nhân, thế nhưng điều này không hề ảnh hưởng đến sự tôn kính mà dân chúng ở các thành phụ cận dành cho hắn. Cùng nổi danh với Vệ Tu Nghiêu là vị phu nhân xinh đẹp của hắn.

Không phải bởi vì y tài giỏi, mà ngược lại, vị phu nhân này rất ít khi xuất đầu lộ diện, nhưng mỗi lần xuất hiện đều là đuổi cổ mấy bà mối tới cửa cầu hôn Vệ Tu Nghiêu.

Người qua đường biết rõ sự tình thì lắc đầu, Vệ phu nhân nổi tiếng là xinh đẹp nhưng lạnh lùng, mấy bà mối cũng không thấy ngượng khi bị đuổi, lại cố gắng tiếp cận lần nữa, cũng khó trách người qua đường đều thờ ơ.

Trong gió lạnh, một nữ tử mặc hồng y đứng thẳng đón gió.

Từ Nghiêm nhìn thấy nữ tử thanh lệ này từ xa, mặt mày liền vui vẻ, tâm tình sung sướng, nhanh chóng đi tới chỗ nàng.

Từ Nghiêm gia bán văn phòng tứ bảo cùng với một ít thư pháp linh tinh, “Thư khách cư” nhà gã cũng là cái tên được nhiều người biết đến, bởi vì mấy năm nay làm ăn phát đạt, hơn nữa trấn trên cũng không có nhiều người bán mấy thứ này, cho nên nhà gã cũng coi như có chút danh tiếng. Nhưng Vệ Tu Nghiêu cực kỳ không thích người này, mỗi khi nói chuyện với Đông Phương Bất Bại, hắn đều nói nhà Từ Nghiêm, bỏ qua việc chất lượng không nói đến, chỉ nguyên chuyện đề giá xuống chèn ép những người khác cũng đã khiến hắn đặc biệt khó chịu.

Nếu có năng lực thật sự, cần gì phải dùng đến cách cạnh tranh bẩn thỉu?

Tuy rằng việc ép giá xuống rất có lợi đối với những học sinh nghèo, nhưng đối với những thương nhân khác mà nói thì đây là cách cạnh tranh cực kỳ vô nhân đạo.

Hơn nữa gã này còn muốn câu dẫn vị phu nhân nhà hắn, cho nên Vệ Tu Nghiêu lại càng không có hảo cảm gì đối với nhà đó.

– Vệ phu nhân, mùa đông gió lạnh, sao không mặc nhiều xiêm y một chút?

Vừa nói gã vừa cởi áo khoác lông cừu của mình xuống, làm bộ muốn giúp y phủ thêm.

Đông Phương Bất Bại quay đầu lại, quả nhiên lại là Từ Nghiêm.

Mí mắt hơi nhấc lên, khéo léo nghiêng người tránh:

– Không cần, Từ công tử là tới tìm phu quân ta?

Y nâng tay, chậm rãi chỉ về phía trái:

– Hắn đang ở thư phòng, người có thể trực tiếp đến đó.

Y dứt lời, làm ra một cái lễ vừa tao nhã mà không thất lễ:

– Từ công tử, mời.

Thấy nàng dường như có ý dẫn đường, Từ Nghiêm vui vẻ nhanh chóng theo sau.

Cái tên Vệ Tu Nghiêu này không biết tích đức kiêu nào mà lại cưới được một phu nhân đẹp như thế, mặc dù đã thành thân nhưng vẻ đẹp kia vẫn khiến cho tâm thần gã nhột nhạo không thôi.

Dọc đường đi cũng không hề gặp mấy học sinh thường tới bái phỏng. Đi mãi đến phòng thứ hai trong cùng, Đông Phương Bất Bại nhẹ nhàng gõ cửa mấy cái rồi trực tiếp đi vào.

Nghe tiếng gõ cửa, Đông Phương Bất Bại ngẩng đầu, nhìn thấy là lão bà mình bước vào, khéo môi trong chớp mắt liền cong lên.

Đằng sau lại một người nữa tiến vào, sắc mặt Vệ Tu Nghiêu liền trầm xuống, gã này sao lại đến đây?

Nghi hoặc nhìn Đông Phương Bất Bại, thấy khéo miệng đối phương nhếch lên nhẹ nhẹ, rõ ràng là bộ dáng đứng xem trò vui.

Ai... bất đắc dĩ thở dài, Vệ Tu Nghiêu đột nhiên cảm thấy có chút đau đầu.

– Từ huynh, có chuyện gì sao? – Hắn mỉm cười hỏi.

Từ Nghiêm cũng mỉm cười:

– Mấy hôm nay trời lạnh, lại cũng sắp đến tết, học sinh trong học viện cũng sắp trở về nhà....

– Hả? – Vệ Tu Nghiêu nhú mày.

– Cũng không có gì, chỉ là muốn mời ngài cùng phu nhân đến nhà ta thưởng mai. Thời tiết lạnh như vậy, mấy ngày này là ngày hoa mai nở đẹp nhất, vừa vặn trong nhà ta cũng trồng rất nhiều loại mai. – Ánh mắt Từ Nghiêm chuyển hướng nhìn sang Đông Phương Bất Bại đang đứng một bên im lặng nghe, tiếp tục nói – Hồng mai cao ngạo cô độc thanh khiết, Sơ Ảnh thanh nhã, mùi thơm say lòng người... Vệ công tử, phu nhân, lần này cũng không phải chỉ mời hai vị, còn vài văn nhân mặc khách ở trấn trên cũng đều đến, các vị xem...

Trong mắt gã lộ ra vẻ chờ đợi mơ hồ.

Vệ Tu Nghiêu nhếch khéo môi trào phúng, không trả lời gã ngay mà xoay người nhẹ nhàng ôm lấy Đông Phương Bất Bại:

– Tiểu Vu, người muốn đi không?

Ánh mắt Từ Nghiêm lập tức chuyển hướng sang Đông Phương Bất Bại.

Đông Phương Bất Bại để Vệ Tu Nghiêu ôm mình trong ngực, thản nhiên đảo qua ánh mắt chờ đợi như lửa nóng của Từ Nghiêm, gật đầu cười:

– Có gì không thể?

Từ Nghiêm mừng rỡ, Vệ Tu Nghiêu thì cứng đờ...

Chậm rãi siết chặt vòng eo của người trong lòng, giọng nói của Vệ Tu Nghiêu trở nên trầm thấp khiến người ta không biết hắn vui hay giận:

– Được! Phu nhân nói đi, vậy chúng ta đi!

...

Nhìn theo bóng lưng Từ Nghiêm đang rời đi, Vệ Tu Nghiêu im lặng suy nghĩ.

– Đang nghĩ cái gì? – Đông Phương Bất Bại ngồi xuống một bên, thuận tay cầm lên điểm tâm trên bàn.

Mềm mại, ngọt mà không ngán, đúng là loại y thích.

– Loại điểm tâm này phối với rượu đỏ sẽ rất ngon... Ủm... không có rượu đỏ, vậy rượu nho nhà chúng ta cũng được. – Vệ Tu Nghiêu đi tới ngồi bên cạnh y, cũng cầm lên một miếng bỏ vào miệng, nói.

Thấy đối phương không trực tiếp trả lời câu hỏi của mình, Đông Phương Bất Bại cũng không để ý:

– Vậy ngươi cứ thế đồng ý đến nhà gã thường mai sao? Ngươi không phải vẫn luôn không thích “Thư khách cư” nhà gã sao?

– Ta không thích cửa hàng nhà gã, những việc này cũng không ảnh hưởng đến việc ta chặt đứt một vài sợi dây có thể dẫn đến “hồng hạnh xuất tường”

Đứt lời, hắn nhìn thẳng vào Đông Phương Bất Bại, ý nghĩa không cần nghĩ cũng hiểu.

Thông minh như Đông Phương Bất Bại đương nhiên rõ ràng ý tứ của đối phương. Nhiều năm nay hắn thỉnh thoảng lại nói ra một vài lời kỳ quái.

Mấy ngày sau...

Vệ Tu Nghiêu nhẹ nhàng kéo Đông Phương Bất Bại lên kiệu, hôm nay phải đến nhà Từ Nghiêm thưởng mai. Nếu đã nhận lời thì đương nhiên phải đi.

Hôm nay Đông Phương Bất Bại trang điểm rất cẩn thận, trên đầu chỉ cài một cây trâm ngọc bích, lông mày tô nhẹ.

Từ sau khi thành thân với Vệ Tu Nghiêu, kỹ thuật trang điểm của y càng ngày càng tiến bộ, không giống trước kia trét phấn lên mặt. Y của hiện tại, trên mặt trang điểm càng lộ vẻ thanh lệ, bên ngoài nhìn vào đúng lúc tấm màn kiệu bay lên, có thể thấy được khuôn mặt nghiêng xinh đẹp thoáng qua.

Ven đường, một nam nhân ăn mặt vô cùng rách nát nhìn thấy, đôi mắt gã chợt mở to, ô ô kêu lên nhưng không phát ra được một thanh âm nào. Thấy không có tác dụng, gã nam nhân đầu tóc rối bù kéo một bên ống quần trống rỗng, dùng sức lặc lư chạy đến gần cái kiệu.

– Hu——

Kiệu chấn động một chút, Vệ Tu Nghiêu nhô đầu ra hỏi:

– Lão Hồ, làm sao vậy?

– Không có gì, có một tên ăn mày cản đường, công tử chờ một chút ta đuổi gã đi.

Lão Hồ lớn tiếng trả lời, Vệ Tu Nghiêu cũng bình tâm lại ngồi đợi, nghe tiếng lão hồ đuổi người ở bên ngoài.

Lắc đầu, hiện giờ lá gan của mấy tên ăn mày cũng thật lớn, ngay cả một cái kiệu qua đường cũng dám cản lại. May mà đây là kiệu của mình, nếu đổi là người khác, không đánh cho tên ăn mà kia tàn phế mới lạ.

Thả tấm màn bên phía Đông Phương Bất Bại xuống, Vệ Tu Nghiêu nhẹ nhàng ôm y vào lòng.

– Đừng nhìn nữa, ngươi còn ngại một cái “Thư khách cư” chưa đủ phiền toái hay sao?

=====

Cả PN này giá trị nhất là cái đoạn cuối.

PN 2 là đám cưới của 2 anh, nhưng đừng quá mong chờ gì vào H =))))))))))))))))))

27. Chương 27: Phiên Ngoại 2

Edit: Bi

Trong phòng toàn một màu đỏ, Đông Phương Bất Bại bị hỉ khăn trùm kín, không nhìn thấy tình huống bên ngoài. Bởi vì không nhìn thấy nên lỗ tai trở nên linh mẫn dị thường. Nhưng hiện giờ y lại không muốn dùng võ công để tìm hiểu tình huống bên ngoài, chỉ yên lặng ngồi đó chờ đợi cái người đang chiêu đãi khách nhân kia trở về.

Lâu như vậy cuối cùng cũng bước tới một bước này.

Ngày đó người kia tưởng y không muốn nên hủy bỏ việc này. Sau đó, học viện được xây dựng, tittle lâu cũng được mở... Thế nhưng chuyện của hai người vẫn chưa đầu vào đầu.

Người kia cũng không miễn cưỡng y, trước khi thành thân hắn vẫn cố gắng không chạm vào y. Hắn nói, hắn là một nam nhân, đương nhiên sẽ có dục vọng, nhưng cùng y một chỗ không phải chỉ bởi thứ dục vọng đó.

Ba năm qua, luôn luôn như thế.....

Nếu là lúc trước có lẽ mình còn có chút nhớ nhung Liên đệ. Thế nhưng, nhiều năm như vậy, mình cũng cảm thấy mệt mỏi. Nghi ngờ, giết chóc, khắc khẩu... có lẽ thế gian căn bản không tồn tại thứ tình yêu như vậy.

Nhưng...

Người kia nói hắn không cần con cái.

Hắn nói, con cái sẽ gây trở ngại cho tình cảm của bọn họ...

Vì sao, hai người lại khác nhau như thế??

Trong lòng cảm thấy là lạ, y đột nhiên không muốn so sánh hai người với nhau.

Cảm giác rất không thoải mái.

Còn có...

Cửa bị đẩy ra, Vệ Tu Nghiêu mặc hỉ phục đi tới, do dự một chút hắn lại quay người khóa cửa phòng lại. Cái nghi thức nháo tân phòng của cổ đại thật sự không thích hợp với bọn họ.

Quay người nhìn, tiểu Vu đang yên lặng nhàn nhã ngồi nơi đó, hai tay đặt ở trên đùi, dường như trong tay còn cầm gì đó.

Vệ Tu Nghiêu có chút kích động không thể kiềm chế, mím mím môi, hắn bước từng bước một về phía người đang ngồi trên đệm gấm đỏ thẫm.

Hắn cũng là lần đầu tiên thành thân... mà cũng là một lần duy nhất cả đời này, khăn trương là đương nhiên. Ngay cả ngón tay nhắc lên hỉ khăn của người kia cũng hơi hơi run rẩy.

Dưới hỉ khăn, Đông Phương Bất Bại đang rũ mắt, thấy hỉ khăn được nhắc lên mới chậm rãi ngẩng đầu nhìn thẳng vào đối phương.

Khăn phượng hoàng quàng vai, phù dung trường ẩm...

Vệ Tu Nghiêu mặt nóng lên:

– Tiểu Vu, chúng ta uống chén rượu giao bôi đi.

Hai má Đông Phương Bất Bại như bị hun nóng, đỏ bừng lên, nhẹ nhàng gật đầu:

– Được!

Một chén rượu, đủ để chuốc say hai người.

Hai tay đan vào nhau, ngửa đầu, uống cạn.

Đôi mắt nâu nhạt của Vệ Tu Nghiêu đêm nay sáng đến khác thường. Không chút chần chừ, hắn đột nhiên ngồi xuống vươn tay ôm lấy Đông Phương Bất Bại, hai người cùng ngã lăn lên đệm giường đỏ thẫm.

Đông Phương Bất Bại khó có được chủ động, đưa tay cởi vạt áo bên hông của Vệ Tu Nghiêu, sau đó cúi đầu xuống, không biết đag suy nghĩ cái gì. Lúc này Vệ Tu Nghiêu đang khí huyết phương cương, dục hỏa của nam nhân một khi đã được khơi mào thì muốn dập tắt sẽ rất khó khăn.

Lật người nắm lấy quyền chủ động, đôi mắt ngày thường vốn trong suốt ôn hòa giờ đã trở nên thâm thúy vô cùng, giống như có thể hút cả linh hồn người đối diện vào đáy mắt, Đông Phương Bất Bại cứ như vậy bị hút vào.

Vệ Tu Nghiêu hôn rất ôn nhu, ngay cả Đông Phương Bất Bại cũng có thể cảm nhận được tình cảm bị đè nén trong nụ hôn đó.

Y chợt cảm thấy bất mãn, chìa đầu lưỡi né tránh cùng đối phương dây dưa.

Người bên trên chấn động, sau đó là cuồng phong ập tới, khác hẳn lúc trước. Lúc Đông Phương Bất Bại bị hôn đến không thể thở nổi thì người kia đã khôi phục lại cái loại mềm nhẹ lúc trước.

Chậm rãi, môi hắn dời đến bên gò má, lông mày, sau đó y nghe được tiếng nói trầm thấp của Vệ Tu Nghiêu:

– Ánh mắt này, rất trong sáng, lúc trước chính nó đã khiến cho ta rơi vào tình yêu, thật sự rất đẹp...

– Cái cổ này, trắng nõn, xinh đẹp, ta đã sớm muốn hôn lên...

– Đây...

– Vệ Tu Nghiêu! – Đông Phương Bất Bại không nhịn được nữa, hai má đỏ bừng – ngươi có thể nghiêm túc một chút hay không?

Nhưng không ngờ, vừa ngẩng đầu nhìn lại thấy trong mắt đối phương là tình yêu không chút nào che giấu. Đông Phương Bất Bại chậm rãi cúi đầu vào ***g ngực hắn, giọng nói cũng mềm xuống:

– Đừng có nói ra... Ngô...

Lại là một lần điên cuồng hôn, nụ hôn men theo sống lưng xuống bên dưới.

– Nơi đó... không được...

Hơi thở của Đông Phương Bất Bại đã sớm rối loạn.

– Sao lại không được? – Vệ Tu Nghiêu ngẩng đầu lên, ngón tay vẫn vuốt ve trên sống lưng bóng loáng trắng nõn của Đông Phương Bất Bại.

Nghe thấy lời đối phương, Đông Phương Bất Bại mắt tự nhiên xoay đầu sang một bên:

– Nơi đó... thực bẩn..

– A? – Vệ Tu Nghiêu nhướn mày – bẩn hay không bẩn, ta xem xem – Dứt lời hắn liền tiếp tục cúi xuống...

***** của đồng nguyên nhân, tất cả mọi người biết *****

Sau cuộc mây mưa, Đông Phương Bất Bại vô lực tựa vào người Vệ Tu Nghiêu, trong thân thể vẫn còn tiểu huyệt của người kia. Y thở nhẹ, cố gắng không quan tâm đến cái thứ vẫn hơi hơi rung động trong người mình kia. Cuối cùng Đông Phương Bất Bại cũng hỏi ra câu hỏi đã nghĩ đến thật lâu trước kia.

– Tu Nghiêu, trước kia ngươi hẳn là từng nhìn thấy ta cùng Liên đệ... Ngô...

Còn chưa hỏi xong, Vệ Tu Nghiêu biết y lại suy nghĩ lung tung. Lần này có cơ hội, cũng không cần giải thích gì nhiều, Vệ Tu Nghiêu trực tiếp dùng đôi môi ngăn chặn miệng y, ngăn lại câu nói sẽ khiến cho mình tức giận bật ra.

Làm sao có thể không ghen tị?

Làm sao có thể không để ý?

Hắn còn chưa hào phóng đến mức ngay cả vợ mình cũng có thể chia cho người khác hưởng.

Thế nhưng, ghen tị thì sao? Đó đều đã là chuyện quá khứ, ai lại muôn tính toán với một kẻ đến sống chết còn không rõ chứ?

Cúi đầu cười thành tiếng, ***g ngực chấn động kéo theo vật vẫn còn ở trong người Đông Phương Bất Bại cũng chấn động theo, ngay sau đó, nụ hôn quen thuộc lại bắt đầu hạ xuống như mưa.

Thần trí Đông Phương Bất Bại có chút không rõ ràng. Tỉnh thoảng y lại nhớ tới một chuyện, không có cao đường(*) thì sao? Bọn họ không phải đã có bằng hữu làm chứng là đã báỉ đường rồi sao?

Có lẽ, sống cùng người này cũng không tồi..

Không biết hẳn có thể yêu thương sủng nịnh mình đến bao giờ?

Vệ Tu Nghiêu cúi đầu cười:

– Ngay lúc này lại vẫn có tinh thần để nghĩ tới chuyện khác xem ra kỹ thuật của vi phu không tốt... ừm... nếu không chúng ta lại làm vài lần nữa?

Cái gì, người này đang nói... Đông Phương Bất Bại mở lớn mắt nhìn cười ở phía trên mình. Chậm rãi, đôi mắt đen như lưu ly lại dần tràn ngập sương mù, mơ hồ, cuối cùng hoàn toàn chìm vào sự âu yếm của đối phương.

Trước lúc mê man, y dường như nghe thấy người kia nỉ non câu gì đó.

– Tiểu Vu, mặc kệ trước kia ngươi là người của ai, hiện tại, còn có tương lai, ngươi mãi mãi là của ta...

Muốn cho người vui vẻ, muốn yêu thương người cả đời.

Từ này về sau, cả đời của ngươi cũng sẽ là của ta.

TOÀN VĂN HOÀN

=====

Tác giả có lời muốn nói:

Đến đây là kết thúc! Không có thật, ngay cả vụn thật cũng không có

~~ ôm đầu bỏ chạy

~Dương cặn bã cũng không bị ngược thê thảm, dù sao diễn viên chính cũng không phải gã, miễn cho lệch chủ đề

~Mọi người, truyện này so với kiểu Đông Phương văn mang màu sắc, mùi hương cổ xưa tinh khiết cũng không giống. Dù sao, xét thấy nguyên nhân là niên đại của diễn viên không đồng nhất

Về phần tình cảm chuyện biến của Đông Phương Bất Bại

, mọi người muốn ta phải tự thuật tâm lý của y thế nào đây? (mô thiên về hành vi) Chậm rãi theo thời gian mới nảy sinh cảm tình, cá nhân ta cảm thấy không cần thiết phải bắt tình cảm chạy nhanh lắm gì

ách, cảm giác áp lực rất lớn...

Được rồi, tung hoa ném gạch gì đó, mời mọi người tùy ý

=====

Vài lời của editor: *tung bông* *múa lụa*

Sau một thời gian dài dài dài

~~ cuối cùng bạn Bi cũng hoàn được bộ này. Thực ra khách quan mà nói, bộ truyện này còn rất nhiều chi tiết vô lý và tình tiết chuyển biến có chút nhanh. Thêm vào nữa là không có H = ^ =. Nhưng bạn Bi vẫn thích nó, gì tình yêu trong truyện rất nhẹ nhàng, rất bình dị, cuộc sống mà Tu Nghiêu mong ước cũng chính là ước mơ của bạn Bi. Không cần quá giàu có, không cần tình yêu oanh oanh liệt liệt, chỉ cần có một người hiểu mình, yêu mình, ở bên cạnh mình trải qua những ngày tháng bình dị là quá hạnh phúc rồi. =v=

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dong-phuong-bat-bai-chi-tu-duong-ngao-kieu-nu-vuong>